

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Secț. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Vieață nouă

I. Dumitrescu

S'a spus pe bună dreptate că: „Al cui e tineretul, al aceuia e viitorul”. De aceea în opera de ridicare morală și de renaștere a unui popor, trebuie să se înceapă totdeauna cu tineretul, căci de felul cum este format și educat tineretul, depinde în mare măsură viitorul unei națiuni. Dat fiind temperamentul entusiast și sufletul maleabil al vârstei lor, tinerii pot fi foarte ușor câștigați pentru o cauză oarecare. Ei pot fi câștigați tot atât de ușor pentru o cauză bună ca și pentru una rea.

Printr'o muncă metodică și chibzuită, ei pot fi aduși până la cea mai înaltă treaptă de dezvoltare morală și tot printr'o muncă stăruitoare pot ajunge până la cea mai de jos treaptă a imoralității și răutății.

Există numeroase exemple în istorie, de unde putem vedea unde poate duce o îndrumare nechibzuită și la ce rezultate nefaste se poate ajunge prin folosirea unor metode nepotrivite. Un popor întreg poate fi dus la dezastru, dacă în pregătirea și educarea tineretului nu sunt întrebuițate metodele cele mai bune și dacă lipsește acel ideal înalt, care să facă să trezească și să întrețină entuziasmul pentru înfăptuirea lui.

În întinsele pustietăți ale Saha-

rei există niște râuri, cari izvorăsc din oazele înverzite, își strecoară apele prin pustiul arzător și în cele din urmă, neavând unde să se verse, dispar sub nisipuri. Aceeași soartă o are orice încercare de moralizare și de ridicare a unei societăți, dacă nu există o călăuzire înțeleaptă spre un ideal bine definit.

Un singur exemplu, — care cred că este deajuns ca să ne convingă, — îl avem în situația actuală a poporului rus. Un popor tenace, dotat cu o mare putere de muncă și cu cele mai frumoase însușiri sufletești, ar fi putut ajunge cele

mai înalte culmi ale civilizației, dacă conducătorii lui ar fi îndrumat tineretul pe căi bune. În Rusia Sovietică există însă astăzi milioane de tineri — fără să mai vorbim de cei mai în vârstă — cari ignorează pe Dumnezeu și cari își bat joc de religie. Școli și universități au fost înființate, în cari tineretele vlăstare sunt învățate cu o perseverență diabolică, să creadă că nu există Dumnezeu. Milioane de tineri și tinere învață, după ultimele metode pedagogice, cele mai iscusite argumente pentru a dovedi „fanaticilor” și „celor slabi de minte” că religia este „o prostie de nedescris”, iar Dumnezeu o închipuire a unor minți bolnave și debile.

Efectele unor asemenea concepții sunt cunoscute astăzi de toată lumea și oricine își poate da seama unde vor duce ele și care va fi sfârșitul acestei generații de atei, cari sfidează pe Dumnezeu și își bat joc de tot ce este sfânt.

Un buciumaș din Bucovina
Foto: Chevallier — P.-Neamț

De aceea, cea mai mare și cea dintâi datorie a educatorilor și a acelor cari vor să întreprindă o operă de moralizare și renaștere sufletească, ar trebui să fie educarea tineretului după principiile sănătoase ale creștinismului și călăuzirea lui către cel mai înalt ideal de viață creștină. E un lucru constatat că nu există moralizare fără Dumnezeu și fără religie; o morală care nu e întemeiată pe religia creștină, este ca o corabie fără cârmă. Hristos este centrul vital al religiei, fără de care morală este un precept rece și fără valoare. Civilizația lipsită de morală înaltă a creștinismului este menită să piară. Acesta a fost în trecut soarta tuturor civilizațiilor păgâne, lipsite de înaltul ideal al credinței în Dumnezeu și aceasta este și astăzi soarta oricărei încercări de moralizare fără Dumnezeu.

Asistăm astăzi la cea mai grandioasă operă de renaștere națională și morală în țara noastră, întreprinsă de Insuși Suveranul țării. Călăuzit de o largă înțelegere a nevoilor poporului român, Regele Pedagog, — așa după cum bine îl numește dl. general Sidorovici, Comandantul „Străzii Țării” în discursul său rostit cu ocazia inaugurării expoziției străjerilor, dela 8 Iunie c., — a înțeles că numai printr-o educație creștină a tineretului se poate ajunge la înfăptuirea acestei opere. De aceea, tineretul român, încadrat în această „disciplină de viață nouă”, pășește astăzi spre un ideal comun: renașterea națională și moralizarea poporului nostru. În frunte cu Marele Străjer, Maiestatea Sa Regele Carol al II-lea, și cu Marele Voevod Mihai și călăuziți de cea mai frumoasă deviză: „Credință și Muncă pentru Țară și Rege”, trei milioane și jumătate de străjeri și străjere lucrează astăzi la renașterea poporului nostru.

Cu prilejul marilor festivități ale tineretului străjeresc, cari s'au desfășurat în ziua de 9 Iunie pe stadionul A. N. E. F., Maiestatea Sa Regele a rostit o cuvântare entusiastă către „ostașii armatei albe”

din care se poate vedea câte nădejdi s'au pus în tineretul nostru, care formează astăzi ținta de căpetenie a Suveranului nostru, pentru realizarea unei Români noi și renașcute.

„Această serbare a tineretului, răsuna cuvântul regesc, e clipa în care fiecare străjer trebuie să privească în conștiința sa și să se asigure că într'adevăr a avut credință și a muncit pentru țara lui.

„Dacă „Straja” s'a îndreptat către copii, lozincele ei, școala ei de viață și morală ei, formează un cod de purtare cetățenească, care trebuie urmat de toți, chiar când nevoile vieții l-au silit să desbrace uniforma tineretului.

„Străjer nu este numai acela care poartă pe umăr insigna noastră, ci este acela care are o clădire sufletească deosebită, este acela care până la adânci bătrânețe trăiește activ morală străjerescă.

„Ori și unde să se recunoască unul dintre noi, că e mai cinstit, mai voios, mai credincios, mai muncitor decât altul.

„Sufletul meu se umple de bucurie, văzând calea pe care pășim și avântul cu care am pornit.

„Veșnic trebuie să păstreze tot așa de vie credința care trebuie să fie tot așa de puternică pentru binele iubitei noastre Patrii”

Trebuie să fim fericiți și mulțumitori că bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu un Conducător care și-a înțeles pe deplin misiunea și care știe să îndrumeze pașii tineretului pe drumul credinței și al muncii, înțelegând că numai printr-o credință vie și printr-o muncă desinteresată se poate ajunge la realizarea acestui ideal înalt. Căci fără această credință, care să dea avânt străduințelor noastre și fără

o muncă desinteresată, nu se poate realiza niciun progres, oricât de frumoase ar fi inițiativele și oricât de sincere intențiunile.

Școala aceasta, în care morală formează un cod de purtare cetățenească, în care se învață și se practică virtuțile creștine, în care munca e ridicată la rangul de cinste, iar credința vie formează deviza vieții, trebuie să fie locul în care fiecare fiu al țării să înceapă această viață nouă spre a deveni un bun cetățean și un bun creștin pentru propășirea neamului și pentru desăvârșirea renașterii morale.

Nu putem aprecia în deajuns străduințele M. S. Regelui pentru cultura și educația tineretului român și pentru binele și prosperitatea poporului nostru. În felul acesta, puterea tinerească, în loc de a fi folosită pentru lucruri cari nu numai că nu erau de folos, dar și primejduiau sănătatea sufletească, este pusă la lucru pentru această operă constructivă. Crescuți în această școală, cu niște lozinci așa de frumoase și cu un ideal atât de înalt, tinerii nu-și vor mai cheltui energia cu lucruri de nimic și nu-și vor mai pierde vremea nefăcând nimic, ci își vor încorda brațele pentru o muncă rodnică și cu folos. Căci nu e deajuns numai să porți pe umăr insigna de străjer și să știi pe de rost deviza străjerului, ci e nevoie să aplici în viața practică virtuțile și morală creștină, cari trebuie să alcătuiască un cod de purtare cetățenească. Numai trăind această viață nouă se poate ajunge la o adevărată renaștere.

„Veșnic trebuie să păstreze tot așa de vie credința care trebuie să fie tot așa de puternică pentru binele iubitei noastre Patrii”. Credința și munca să fie deviza noastră a tuturor, căci numai printr-o credință vie și statornică în Dumnezeu și în Cuvântul Său, putem să ne desăvârșim acea clădire sufletească deosebită, care trebuie să caracterizeze pe un bun creștin și numai prin muncă desinteresată putem să punem și noi o piatră la edificiul renașterii scumpei noastre Patrii.

Cum pot să știu care e binele

Aceasta e o chestiune foarte importantă în viața unui tânăr creștin. Fiind asaltat de așa multe șoaapte din orice parte, șoaapte cari se ciocnesc adesea cap în cap, el este în primejdie să ajungă încurcat, afară numai dacă.... Și tocmai despre lucrul acesta vrem să vorbim în rândurile cari urmează, anume cum putem ști care e binele.

Natural, această chestiune are numai două părți, partea cea bună și partea cea rea. Una este partea care aduce câștig și alta este partea care aduce pierdere. Dacă vă veți întoarce împreună cu mine în Eden, acolo unde primii noștri părinți au văzut de prima dată lumina zilei, veți descoperi trezirea glasului conștiinței odată cu ivirea păcatului. Vă veți aduce aminte că Dumnezeu spusese lui Adam și Evei să nu se atingă de pomul cunoștinței binelui și răului. Această poruncă lămurită n'a fost ascultată, și îndată ce păcatul s'a strecurat în ființa lor, conștiința a vorbit celor vinovați. Biblia zice că ei „au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei; și omul și nevasta lui s'au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre

pomii din grădină”. Când Dumnezeu le-a vorbit, Adam a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m'am ascuns”. Atunci Dumnezeu l-a întrebat: „Cine ți-a spus că ești gol?”

Aceasta era o întrebare la care Adam nu putea să răspundă ușor, pentru că era la mijloc glasul unei conștiințe vinovate, care îi mustra fapta lui rea și îl trimitea să se ascundă printre pomi când a auzit glasul lui Dumnezeu.

În delicatul mecanism al vieții omenesti Dumnezeu a pus ceva nevăzut și ce nu poate fi perceput prin simțuri, a pus ceea ce numim noi conștiință. Ea este acel simț lăuntric care ne ajută să facem deosebirea între bine și rău. Nu de mult am cetit undeva că și copiii pot să facă deosebirea între ce e bine și ce e rău, așa că putem să tragem concluzia că conștiința nu e ceva care se capătă prin cultură, ci e ceva cu care se naște omul.

Chestiunea de a ști ce este bine, ajunge problema de a asculta de glasul conștiinței, ca și când am fi călăuziți de dovezile pe cari Ființa Dumnezeiască ni le-a dat deja. Cuvântul Său este plin de sfaturi și învățături, și niciun cuvânt al Său nu trebuie să dea greș sau să lipsească. Venirea Domnului Isus era semnalul din ceruri că oamenii să intre în rânduri și să meargă pe urmele Sale.

Apostolul Pavel zice: „Să fie în voi gândul acesta care era și în Isus Hristos”. Gândul lui Hristos este acela care trebuie să conducă pe orice om; calea lui Hristos este aceea pe care trebuie să umble picioarele noastre; Hristos trebuie să fie modelul după care să fie modelați toți; cu viața lui Hristos trebuie să se îmbrace toți. Acea-

sta este o viață spirituală care rămâne în lăuntrul nostru prin prezența dăinuitoare a Domnului Isus Hristos. „Cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului”. Isus a mai zis: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui (adică voia lui Dumnezeu) va ajunge să cunoască dacă învățătura este dela Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc dela Mine”.

În inima căutătorului de bine sau de adevăr, trebuie să fie o dorință sinceră de a face binele și de a primi adevărul, și o voioșie de a asculta de poruncile lui Dumnezeu, fie că sunt pe deplin înțelese sau nu. Noi nu umblăm împreună cu Domnul după simțul văzului; ci noi umblăm cu El prin simțul credinței — prin credință. Așa s'a întâmplat cu Petru când Domnul a venit la el pregătit să-i spele picioarele în noaptea când s'a ținut ultima cină în camera de sus. Aduceți-vă aminte cum zicea Petru cu îngâmfare: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele”. El nu putea să priceapă umilința la care Se supunea Maestrul prin acest serviciu. Dar Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”. Atunci Petru a consimțit, fără să priceapă deplina semnificație a acestui act. Tot așa trebuie să urmăm și noi toate sfaturile și învățăturile Domnului, în orice formă ni le aduce, chiar dacă nu le pricepem.

Un lucru este sigur, și anume că o inimă voioasă va ajuta să țină conștiința trează. O inimă pătrunsă de spiritul rugăciunii va fi simțitoare față de lucrarea Spiritului Sfânt. Oare nu spune Isus că va trimite Duhul Sfânt să ne învețe toate lucrurile? Oare nu va face

El aceasta atunci când venim la El în sinceritate?

Țineți minte, El nu ne va ajuta dacă noi căutăm să scăpăm de „rigorile” ascultării. E adevărat, uneori ascultarea de Dumnezeu însemnează suferințe și greutate. Uneori înseamnă părăsirea vreunei ocupații cu venituri mari sau a vreunei plăceri dubioase. Calea cea dreaptă este presărată de probleme și dificultăți, dar de fiecare dată este ajutor îndeajuns dela Izvorul oricărei puteri, care să ne facă în stare să trecem prin orice „foc”, prin orice „râu” și peste orice „munte” de greutate.

În cartea aceea neasemuit de prețioasă, „Hristos, Lumina lumii”, autoarea ei zice: „Dumnezeu nu constrânge pe oameni să lepede necredința lor. În fața lor se află lumina și întunecul, adevărul și rătăcirea. Singuri ei trebuie să hotărască pe care vor s'o primească. **Mintea omului este înzestrată cu puterea de a deosebi între bine și rău.** Dumnezeu vrea ca oamenii să nu ia hotărâri din impulsuni, ci din cântărirea dovezilor, comparând cu grijă text cu text”.

În timp ce trebuie să fim atenți ca nu cumva să devenim niște „creștini legalisti”, trebuie să ne ferim de asemenea de a nu cădea în cealaltă extremă de a ajunge niște „creștini emoționali”. Pentru că „Dumnezeu chiamă bărbați și femei statornici, hotărâți, pe cari se poate bizui în timpuri de primejdie și strâmtorare, cari sunt

asa de bine înrădăcinați și înțemeiați în adevăr ca și colinele veșnice, cari nu pot să fie abătuți nici la dreapta nici la stânga, dar cari merg drept înainte și cari se găsesc totdeauna de partea cea bună”.

Indiferent de locul de naștere, există în inima fiecărei ființe omești concepția de bine și de rău, și dorința de a face mai bine, de a trăi o viață mai desăvârșită și mai demnă. Tocmai aceasta este ceea ce dă naștere la o reacțiune față de învățătura creștină între canibalii din Mările Sudice, între băștinașii junglilor africane, între Indienii din America de Sud, cari locuiesc pe vârfurile munților sau în ținuturile din interior. Există o scânteie care se aprinde într-o flacără ce transformă ființele omești decăzute în sfinți pentru împărăția cerească. „Deoarece prin Hristos orice ființă omenească are viață, tot așa prin El orice suflet primește o rază de lumină divină. **În orice inimă există nu numai putere intelectuală dar și spirituală, o pricepere a binelui, o dorință pentru bunătate**”.

În firea omului există o forță care se războiește împotriva firii mai bune, care este rezultat al mâncării din pomul cunoștinței binelui și răului. „Pentru a se împotrivi acestei forțe, pentru a ajunge acel ideal pe care în adâncul sufletului lui îl socotește ca fiind singurul de valoare, el poate să afle ajutor numai la o putere. Și

puterea aceasta este Hristos. Conlucrarea cu această putere este cea mai mare nevoie a omului”.

Astfel, așa putea spune, cum spunea cineva, „Izvoarele vieții creștine, scumpii mei prieteni, sunt chiar Isus Hristos”.

„Predarea cu desăvârșire și necondiționată lui Hristos ca Maestru a tot ceea ce suntem și ceea ce avem”, va da răspuns la orice glas care întreabă ce este bine, și la orice întrebare: „Cum pot să știu ce este bine?” Voi trebuie să primiți pe Hristos ca Mântuitor al vostru; trebuie să cercetați cuvântul Său care e scris pentru călăuzirea voastră. Trebuie să-L căutați singuri dimineața și să-L lăsați să vă vorbească atunci când Li consacrați Lui viața pentru ziua întregă. Trebuie să veniți înaintea Lui seara înainte de a merge la culcare, și să vorbiți cu El despre întâmplările din timpul zilei, cerându-I iertare pentru orice păcat. Astfel zi cu zi calea va deveni și mai plină de lumină, greutatea vor dispărea, și strălucirea cerului vă va ilumina calea cu o splendoare pe care numai creștinul o poate pricepe.

„Și să nu uitați niciodată că Hristos Insuși este mai de preț decât oricare din binecuvântările Sale; mai de preț decât puterea, sau binuța, sau ajutorul, pe cari El le dă. Dumnezeu crează electricitatea care pune în mișcare vehiculele, transmite mesagii și ne luminează casele; dar Dumnezeu este mai de preț decât electricitatea. Hristos crează putere spirituală; dar Hristos este mai de preț decât puterea aceasta. El este tot ce a avut mai bun Dumnezeu; este Dumnezeu. Și noi putem avea această bogăție, putem avea pe Hristos, predându-ne Lui în așa plinătate și părăsire a eului, încât nu mai trăim noi, ci Hristos trăiește în noi. Oare Il veți primi voi astfel?”

W. Amundsen

Conștiința trezită a lui Petru l-a dus în Ghetsemani spre a plânge cu amar greșeala lui.

AMICUL TINERIMII

Avea dreptate omul

M. Manea

Era într-o dimineață răcoroasă de Aprilie. Cerul puțin înnorat își scutura ultimele picături de ploaie înviorătoare. Razele argintii ale soarelui se strecurau sfioase printre norii ce se mișcau alene pe bolta cerească. Câțiva oameni, cari se sculase mai de dimineață, mergeau grăbiți încoace și încolo pe străzile orașului, pe la treburile lor. În stația de autobuz C. F. R. mai mulți călători așteptau sosirea mașinii. Unii citeau ziarul, alții discutau între ei evenimentele la ordinea zilei, iar câțiva mai nerăbdători așteptau afară. Pe fețele multora se putea observa îngrijorare de cele ce ar putea să se întâmple, căci vrajba între neamuri era mare.

Cum priveam așa îngândurat am zărit un bărbat simplu, traversând strada și venind direct spre stație. De gât avea atârnată o geantă, iar sub braț avea un pachet. Un călător ca ceilalți mulți, am gândit, și fără să vreau l-am privit mai cu atenție. S'a apropiat la câțiva pași, a luat o poziție respectoasă și ridicându-și pălăria a zis: „Domnul Isus a spus să ne pocăim și să cetim în Sfânta Evanghelie”. Atenția tuturor a fost atrasă de cuvintele și atitudinea acestui „mosafir nepoftit”. Unul dintre călătorii cari așteptau în stație l-a întâmpinat cu următoarele cuvinte insultătoare: „Pleacă de aici, necuratule, ai venit și aici?..... Ciudatul drumeț se îndreptă câțiva pași, apoi, întorcându-se către cel care vorbea, îl privi blând și după ce își ridică din nou pălăria, zise cu o voce blajină: „Domnul Isus a spus să cetim în Sfânta Evanghelie”. După ce rosti aceste cuvinte se strecură

printre trecători și se îndepărtă.

Am privit după el până nu l-am mai zărit. Doream să știu cine este acest om și cine îl însărcinase pe el să spună acele cuvinte cari, după cât se putea vedea, nu se potriveau cu concepția contemporanilor noștri; ba mai mult, unii nici nu puteau suferi să le audă. Am rămas însă locului gândindu-mă la el. Era un maniac în ale religiei sau un fanatic?..... Nu știu!.. Ce vrea el să spună cu aceste cuvinte?..... Făcea aceasta din plăcere, sau se simțea dator să aducă oamenilor o solie ca aceasta? Dacă vedea că este respins și bruscăt cu cuvinte așa de ofensatoare, de ce mai spunea și altora? Cei care auzise cuvintele lui erau oameni „prea buni” și nu ar mai fi avut nevoie de îndreptare sau, așa cum zicea drumețul, de pocăință? Sau poate că unii gândeau: „De ce tocmai unul ca acesta ne spune despre Evanghelie? De ce nu lasă să spună aceia care au chemarea? Sau poate că acolo nu era locul potrivit ca cineva să poată vorbi de Isus și de Evanghelie. Adevărul nu rămâne el adevăr neschimbat, indiferent de persoana care îl face cunoscut?..... Cei cari vorbesc despre Isus, despre pocăință și despre Evanghelie, sunt oameni necurați? Iată atâtea întrebări ce au început să-mi frământă mintea. Nu puteam însă să uit chipul cel blând și vorbirea așa de blajină și prietenoasă a a-

celui necunoscut. Fără să vreau, făceam o comparație între el și cel ce i-a adresat cuvinte așa de jignitoare pentru faptul că spunea că Domnul Isus ar fi zis cândva să ne pocăim și să cetim în Sfânta Evanghelie.

Ar putea cineva susține că nu are nevoie să-și schimbe viața și să devină mai credincios sau mai bun creștin? Cercetându-ne viața și faptele noastre în lumina învățăturilor sfinte ce au fost date creștinătății ca îndrumare în Cartea Sfântă a lui Dumnezeu, am putea descoperi în noi apucături și înclinațiuni rele, pe cari ar trebui să le părăsim și să ne întoarcem la o viață nouă. Spre a ne face o idee despre stările rele de lucruri din zilele noastre, este de ajuns să privim mai cu atenție la cele ce se petrec în jurul nostru și să cetim ziarele cari raportează cele mai sensaționale fapte de imoralitate, de tâlhării, omoruri, sinucideri, drame familiare, nedreptăți, delapidări de bani, stricarea legăturilor conjugale și multe alte rele ce constituie putregaiul societății de azi.

Ce a vrut să spună acel necunoscut când a dat răspuns celui care-i vorbise așa de jignitor, zicând: „Domnul Isus a spus să cetim în Sfânta Evanghelie? Obișnuia el să citească regulat Evanghelia și înțelegea cele scrise

(Urmare la pag. 16)

Evanghelia — puterea lui Dumnezeu

Intr'o seară, — povestește un evanghelist rus, — pe când vesteam Evanghelia într'o sală plină de lume, pe una din primele bănci se afla și directorul colegiului din Leningrad. Privea împrejurul său cu un aer de dispreț. Adunarea era foarte împetrișată: țărani umili, meseriași, comuniști, dar și oameni mai culți. După ce-mi terminai predica, un om cu fața negricioasă, care stătea tocmai în fundul sălii, se sculă în picioare și începu să strige cu glas tare:

„Priviți și vedeți cât este de neagră fața mea. Suflul meu este însă și mai negru. Sub stăpânirea Țarului eu am stat opt ani de zile legat în lanțuri în Siberia. Din tinerețe am fost un criminal și un ucigaș. Când Sovietele au venit la putere, am fost pus în libertate; m'am întors atunci în Rusia, am devenit comunist și am avut iarăși toată libertatea. Am început din nou viața de asasin, fiind pe deplin autorizat pentru aceasta. Pe drept sau pe nedrept, eu am ucis mai mulți oameni decât se află acum în sala aceasta”. Apoi se aruncă la pământ plângând cu hohote. L-am întrebat dacă are cunoștință de Evanghelia lui Hristos: „Nu, răspunse el, n'am cetit niciodată Evanghelia. Întâmplător am venit aici și dela dvs. aud pentru prima oară despre aceasta. Ar mai pu-

tea fi iertat vreodată un om ca mine?”

Minunea iertării divine s'a împlinit cu omul acesta chiar în seara aceea. Pacea care întrece orice pricepere s'a coborât în inima sa; fața a început să-i strălucească de bucurie.

Incurcat și nervos, directorul ieși furtunos din sală, dar după un sfert de oră se întoarse înapoi ștergându-și sudoarea care îi curgea pe frunte. „Predicatorule, strigă el, ce trebuie să fac? Eu am tăgăduit pe Dumnezeu și am negat existența Lui. Eu nu m'am interesat niciodată de Evanghelie”.

„Calea e foarte simplă, i-am spus eu, dacă dvs. vă recunoașteți și vă mărturișiți păcatele și dacă vă umiliți înaintea Creatorului cerului și al pământului, așa după cum a făcut omul acesta. Atunci sângele lui Isus vă va curăți de orice păcat; nu există o altă cale.

Cu aluzia pe care o faceți la acest criminal, continuă el, dvs. credeți că eu, om cult, n'am pe conștiința mea crime ca acelea pe cari le-a săvârșit el? Da, eu sunt un om învățat. Timp de douăzeci și cinci de ani am fost profesor într'un institut din Leningrad și am ocupat un post de cinst. Vă mărturisesc că timp de cincizeci și cinci de ani am fost profesor într'un institut din Leningrad și am ocupat un post de cinst. Vă mărturisesc că timp de cincizeci și cinci de ani am tăgăduit existența lui Dumnezeu. De douăzeci și cinci de ani eu sunt directorul colegiului de aici. În fiecare an am avut sub conducerea mea mii de studenți cărora m'am străduit să le dovedesc că nu există nici Creator, nici Dumnezeu. Acesta este un lucru grozav, căci după deslănțuirea revoluției, am întâlnit pe mulți dintre vechii mei

elevi cari luase parte la tot felul de crime: rezultate sinistre ale învățământului meu. Eu am ucis mai mulți oameni decât a ucis acest asasin. El n'a săvârșit decât propriile sale crime; dar eu le-am săvârșit pe ale mele prin intermediul multor agenți. Prin pocăința și convertirea sa, el a pus capăt vieții sale din trecut; dar eu nu mai pot face o astfel de reparație, eu nu mai pot opri torentul pe care l-am deslănțuit. Chiar dacă Dumnezeu mi-ar ierta păcatele mele, opera mea înfiorătoare și ucigașă va continua să-și facă ravagiile. Iată cine sunt eu; cum s'ar mai putea găsi o scăpare pentru un om nenorocit ca mine?”

Istovit, își lăsă capul în jos, ochii i se umeziră de lacrimi și își ascunse fața în mâini. Ii cetii cea mai mișcătoare invitație a Mântuitorului adresată tuturor păcătoșilor pierduți. Atunci își ridică fruntea și zise: „Noi am făcut din Rusia ceea ce este ea astăzi. Tăgăduind pe Dumnezeu, noi am fost adevărata cauză a mizeriei ei. Noi am desrobot conștiințele oamenilor și urmarea este că am sdruncinat Rusia din temelii. Rugați-vă pentru mine!”

Întreaga adunare plângea. Directorul a început atunci să se roage: „O Doamne, dacă tu existi, descopere-Te Tu mie! Dacă vrei, ai milă de mine. Indură-Te astăzi de mine! Iartă Tu toate păcatele mele!” Nu mai era timp pentru toți cei cari veneau în față, dorind să o rupă cu viața lor de păcate. Directorul îmbrățișă pe criminal și plânseră amândoi de bucurie. Seara următoare, el veni la adunare cu toți elevii săi și se așezară pe primele bănci din față. În seara aceea șapte dintre acești tineri au găsit pacea lui Isus la picioarele crucii.

De cărările infinitului

Poate fi altceva mai impresionant, care să aducă aminte de maiestatea Creatorului, ca aceste nestemate, încrustate în bolta albastră a cerului — stelele? Neobosite, chiar din zorile creațiunii, aceste mărturii tăcute au vorbit locuitorilor lumii căzute în păcat, și fără încetare, din veac în veac, de-a-lungul veșniciei, ele vor continua să împlinească planul Făcătorului lor.

Ce simțământ de sfială și respect trebuie să fi avut Abraam când Dumnezeu l-a chemat afară din cortul său, sub bolta cerului presărată și împodobită cu nenumărate lumini scânteietoare, și cu o voce plină de maiestate i-a zis: „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.... Așa va fi sămânța ta”. Așa de uimit era psalmistul David când a privit la lucrurile cele mari pe cari Dumnezeu le-a făcut în ceruri, încât a exclamat: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Si fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”

Gândiți-vă la imensitatea universului și la nenumăratele miriade de lumi cari se învârtesc în cursul lor, toate în desăvârșită ordine. „Ah, da”, zicem noi, „nimeni altul decât Dumnezeu cel veșnic, „socotește numărul stelelor”, și „a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor”, chemându-le „pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește”.

Mereu, mereu, cuvântul lui Dumnezeu ne atrage atenția la lucrările minunate ale mâinilor Sale. Insuși Domnul ne sfătuiește prin aceste cuvinte: „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri?” El a pus aceste nestemate în ceruri, nu numai ca să lumineze pământul, dar ca să și vestească slava Lui și lucrarea Lui minunată și să convingă pe neînsemnatul om de puterea Sa cea mare și că El are „căi” „ce nu pot fi pătrunse”.

AMICUL TINERIMII

Când Iov se lăuda cu priceperea Sa și cu avuțiile pe cari le posedase, și enumăra faptele sale bune, Dumnezeu l-a provocat cu aceste profunde și cercetătoare întrebări: „Poți să innozi tu legăturile Găinușei, sau să deslegi frânghiile Orionului? Tu faci să iasă la vremea lor semnele zodiacului, și tu cârmuești Ursul Mare cu puii lui? Cunoști tu legile cerului? Sau tu îi orânduiești stăpânirea pe pământ?” Si Iov a fost silit să răspundă în umilință: „Stiu că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale.... Da, am vorbit, fără să le înțeleg, de minuni cari sunt mai presus de mine și pe cari nu le pricep”.

Dar acum să concentrăm atenția noastră asupra unei părți relativ mici a cerului. Dacă există vreo parte din univers asupra căreia toți cei cari au nădejdea ve-

nirii Mântuitorului nostru iubit, Isus, să privească cu deosebit interes, este constelația Orionului. Ellen G. White, care nu avea o educație câștigată prin școli și nu cunoștea despre astronomie mai mult decât poate ști orice om, scriind prin inspirație despre ceea ce vedea în viziune, ne descrie în cartea ei „Experiențe și Viziuni” această scenă a celei de a doua veniri a lui Hristos:

„Nori grei și întunecoși se arătară, lovindu-se unul de altul. Atmosfera se despica și se înfășura ca pe sul. Atunci, prin spațiul deschis, puturăm privi spre Orion, sus, de unde venea vocea lui

Nebuloasa America de Nord, care și-a primit numele după forma ei.

Dumnezeu. Cetatea sfântă va veni prin locul acela deschis".

Orionul, „puternicul vânător”, este cea mai măreață constelație de pe cer și este cunoscută prin trei stele strălucitoare aproape de centrul ei. Este aproape patrată, și „steaua cea mai vestică din cele trei cari formează zona caracteristică a Orionului se află aproape exact pe ecuator, și de aceea constelația poate fi văzută din toate părțile lumii, afară de Polul Nord, de unde se poate vedea numai partea nordică a zonei și de Polul Sud, de unde se vede numai partea de sud a zonei. Stelele cari alcătuiesc constelația, împodobesc cerul în forma unui om cu sabia atârnată pe șold. Dintre stelele cari formează această constelație, numai șapte pot fi văzute mai bine cu ochiul liber, dar mai sunt altele mii cari nu pot fi văzute decât prin telescop.

Zona care întretaie această constelație constă din trei stele distincte, și dedesubt, într-o parte, este un șir neregulat de trei stele, cari au aspectul săbiei gigantului. Cea din mijlocul acestei grupe este înfășurată într-o massă neguroasă, asemenea unui nor, cunoscută sub numele de Marea Nebuloasă, sau „spațiul deschis” de care era vorba în citatul de mai sus. Tennyson, bine-cunoscutul poet englez, dă despre ea această potrivită descriere:

„O stea deosebită, inconjurată de cețuri,

A doua într'un șir de stele

Ce par ca o sabie sub cingătoarea celor trei”.

Când am auzit de prima dată de grandoearea și imensitatea acestei mărețe porți spre tronul lui Dumnezeu, cu greu am putut concepe că ar exista aci o intrare destul de mare pentru ca Isus, oștirea Sa de îngeri fără număr, și toți sfinții cari au trăit dela începutul lumii, să aibă destul loc să treacă prin ea. Sunt convins, totuși, deoarece Dumnezeu, prin cuvântul Său, spune că lucrul acesta se va întâmpla. Cu toate acestea mintea mea nu putea să cuprindă imensitatea aproximativă a acestei părți relativ mici din univers. Dar acum sunt satisfăcut, deoarece mi-am îndreptat privirile spre cercetările astronomilor, și am constatat că numai o desăvârșită armonie cu declarația citată mai sus, dar și o dovadă hotărâtă că Dumnezeu nu face nicio greșală.

Orionul este la o depărtare de mai bine de 650 de ani lumină de pământ, ceea ce ar veni aproape 6.150.000.000.000 kilometri, și acest spațiu deschis are un diametru de aproape 26.784.000.000.000 kilometri. Așa de larg este, încât „nouăzeci de mii de cercuri mici, de dimensiunea orbitei pământului, fiecare cu un soare în centru, ar putea intra în acest abis unul lângă altul și ar fi înghițite”. Da, așa de mare este spațiul acesta, că „întregul nostru sistem solar, cuprinzând și orbita lui Neptun, s'ar pierde înăuntrul lui”.

Această stea de mijloc, despre care unii astronomi credeau că este un gaz, în realitate este alcătuită din nebuloasă. Oamenii de știință sunt de acord că aceasta este una din cele mai remarcabile nebuloase din univers. Poate

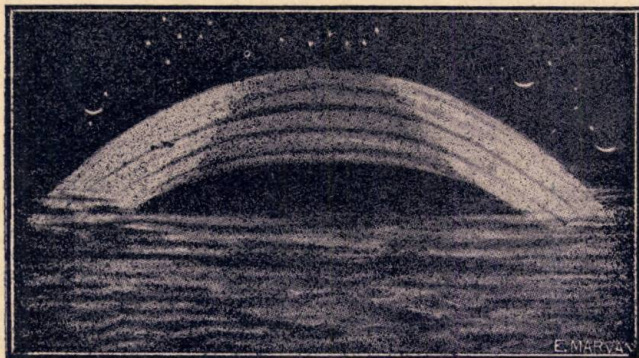
că aceasta se datorește formei sale care seamănă cu un trapez în partea ei cea mai luminoasă. Trapezul acesta este mărginit în mod confuz de patru stele, alcătuite în mod evident din nebuloasa însăși.

S'a observat că în lăuntru acestui spațiu deschis nu poate fi descoperită nicio nebuloasă. Depărtarea în adâncimea aceasta poate fi observată numai cu telescoapele puternice, dar este peste puterile iscusinței omenești ca s'o poată măsura; totuși, Edgar L. Larkin, directorul Observatorului de pe muntele Lowe, zice că nu este mai mică, ba poate de multe ori mai mare, de 81.600.000.000 kilometri în profunzime, ceea ce înseamnă că distanța dela pământ până la steaua cea mai strălucitoare, numită Sirius. Lucrul acesta poate fi înțeles mai ușor când ne gândim că lumina care străbate 300.000 kilometri pe secundă, ar acoperi distanța aceasta în opt ani.

Mintea noastră mărginită nu poate să cuprindă nemărginirea universului lui Dumnezeu, mărirea iubirii Sale, sau măreția nemărginitei Sale înțelepciuni. Dar priceperea noastră nu va rămâne pentru totdeauna așa de mărginită, pentru că atunci când va veni El ca să ia ce este al Său și cei credincioși vor fi îmbrăcați în nemurire, vom fi schimbați și atunci vom cunoaște așa cum suntem cunoscuți.

Cât de încurajator trebuie să fie pentru noi cari așteptăm apropiata revenire a Domnului nostru, ca să vedem scrisă pe firmament făgăduința: „Iarăși viu, și vă voi lua pe voi la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu”! Pentru că, „lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s'au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc”.

P. G.

Firmamentul lui Saturn, luminat de inelul lui.

AMICUL TINERIMII

Frații Wright

Descoperirea unei căi universale

I

Se povestește că în Grecia antică trăia Dedal, un vestit mecanic, împreună cu fiul său Icar. Odată, pe când erau departe de casă, într-o călătorie în Creta, regele Minos a pus mâna pe ei și i-a aruncat în închisoare. Căutând un mijloc ca să poată fugi peste marea cea întinsă, Dedal a construit niște aripi de ceară pentru el și pentru Icar, și și-au luat sborul spre Sicilia. Dedal a ajuns bine, dar lui Icar, din nefericire, sburând prea aproape de soare, i s'a topit ceara și s'a prăbușit în mare.

Fiecare veac și-a creat o legendă ca aceasta, pentru că totdeauna au existat oameni cari au dorit cu înfocare să zboare. Unii visau să plutească alene pe aripile unui nor, iar alții se uitau cu jind la aripile păsărilor. Ambele visuri au devenit realitate — deși amândouă au apărut sub o altă înfățișare. Astăzi, acela care dorește să zboare prin văzduh poate să facă aceasta într'un balon sau într'o navă aeriană, iar aripele unui aeroplan vor duce pe cineva mai iute decât aripele celei mai puternice pasări.

Noi trebuie să fim recunoscători fraților Montgolfier, pentru că au prefăcut în realitate visul de a sbura prin văzduh. În orașelul cu numele Annonay din Franța, se mai poate vedea și astăzi moara de hârtie, cum i se spunea pe vremuri fabricii de hârtie, care era proprietatea lor. Dar viața avea pentru ei lucruri cu mult mai pline de interes decât moara de hârtie — fumul de pe coș, de pildă.

— Ia te uită, Stefane, cât de iute se înalță fumul, zicea Iosef fratelui său, în timp ce ședeau lângă vatră și priveau la buturugile cari ardeau mocnind. Mă gândeam — continuă el — că dacă fumul se înalță cu o așa mare forță, poate că l-am putea face să ridice ceva împreună cu el. Sus de tot, să plutească așa ca un nor.

Stefan rămase liniștit câteva clipe. Apoi zise:

AMICUL TINERIMII

— Dacă am putea prinde un nor, și să-l punem într'o pungă, punga ar pluti. Punga n'ar mai ține seama de atracția pământului.

— Dar asta n'o putem face. Cum să putem pune noi mâna pe nor? Să-ți spun eu ce să facem. Să prindem într'o pungă fumul care iese pe coș.

În următoarele șase luni, în clipele de răgaz, ei au construit punga „de prins fum”. Ca primă măsură de prevedere, au căutat să țină lucrurile în cel mai strict secret, nu de teama de a nu li se fura planurile, ci pentru că știau prea bine că oamenii o să rădă de ei când o să audă de planul lor prostesc. Punga a fost făcută din mătase foarte fină, bombată în partea de sus. Partea de jos a fost lăsată deschisă inadins.

Pe la jumătatea lunii Noembrie, 1872, erau gata pentru marea încercare. Sub deschizătura acestei pungi, Iosef Montgolfier dădu foc la câteva bucăți de hârtie. Fumul intra în pungă și când se umplu, începu să se înalțe spre tavan.

— Fumul înalță punga! strigă Ștefan. Să mai încercăm odată, dar acum să mergem sub cerul liber.

Acum, spre marea lor bucurie, punga de mătase se ridică până la înălțimea de 23 metri, și căzu la pământ datorită unei ușoare înclinații.

Vestea se răspândi ca fulgerul în tot târgul dar oamenii începură să-și bată joc. De aceea cei doi frați se hotărîră să facă un sac mai mare, și cu acesta să convin-gă lumea de descoperirea lor. Pof-tiră pe toți să vadă noul lor balon. Mulțimea care se adună ca să-și bată joc de cei doi frați, cari ziceau că pot face ca lucrurile să

plutească în aer, rămase immărmurită când balonul se înalță până la două mii metri în văzduh.

Când vestea cea mare ajunse la Paris, savanții invitară pe cei doi frați să repete experiența în capitala Franței. Acești oameni învățați, — între cari era și Benjamin Franklin — rămaseră încremeniți de uimire când văzură balonul înălțându-se.

Cel mai mare triumf al fraților Montgolfier fu atunci când regele Franței își exprimă dorința de a se repeta experiența înaintea întregii Curți a Franței. Cu acest prilej, balonul ridică în văzduh pe cei dintâi pasageri, — o oaie, un cocoș și o rață.

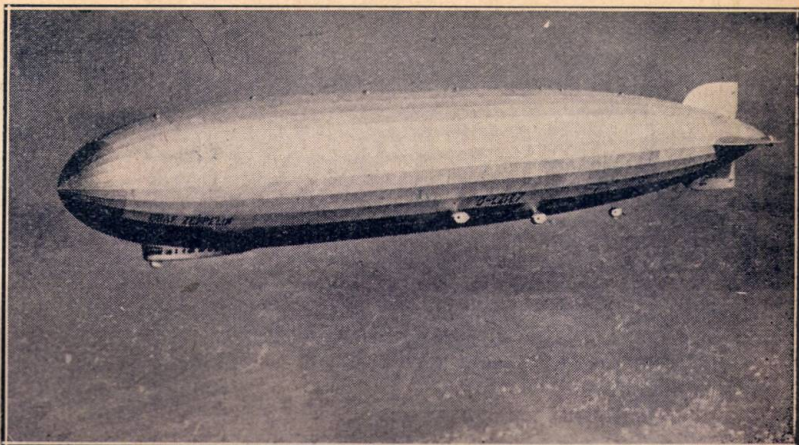
Cu toate acestea, frații Montgolfier cu greu ar putea crede că puternicul dirijabil din zilele noastre este un urmaș direct al sacului pe care l-au făcut ei, și pe care l-au umplut cu fumul de pe coș.

II.

„Dacă o pasăre poate să stăpânească văzduhul, de ce să nu putem și noi?” era gândul care stăpânea pe mulți visători. Dar cei mai cutezători cari încercau, erau de obicei omoriți și citați ca o avertizare pentru alți îndrăzneți.

Dar pentru Otto Lilienthal din Pomerania — Germania — soarta celorlalți oameni n'a fost o avertizare. „Nu e lucru de mirare că am dat greș”, zicea el. „Știu prea puține lucruri despre legile sbo-rului. Mai întâi trebuie să ne uităm cu băgare de seamă la pasări”.

Multă vreme a privit el cu atenție aceste creaturi, cari alunecă cu atâta ușurință prin văzduh. „Cum ridică vântul aripele unei pasări?” aceasta era întrebarea.

care îi stăruia în minte. Nimeni mai înainte nu studiase sborul pasărilor mai pe deplin ca Lilienthal. A făcut sute de forme de aripi de pasări în diferite poziții — când pasărea își ia sborul, când se înalță, când planează, când se lasă jos. Timp de douăzeci de ani și-a continuat el studiile sale asupra pasărilor. Acum era gata să construiască mașina care avea să facă din om un rival al pasărilor. Nu mai era nevoie de lucru de dibuială, pentru că el știa exact ce trebuie să facă.

În 1891 lumea a privit adânc emoționată cum un om plutea prin văzduh, purtat de niște aripi înspăimântătoare. Semăna cu un liliac uriaș, care plana prin aer. Legenda lui Dedal se adevărase.

— Omul poate să zboare. Singurul lucru de care are nevoie, e experiența, zicea Lilienthal, când își introducea brațele prin niște tuburi vătuite și se ținea bine de o pârghie așezată cruciș. Îndată ce mașina aceasta plutitoare era bine legată, era pregătit să se arunce în văzduh de pe un maidan.

Putea să lunece prin văzduh aproape până la o sută de metri, și învățase să planeze foarte bine. Pentru a se conduce singur, el încerca să-și miște corpul — înainte, înapoi, sau într-o parte și într-alta. „Imi trebuie mai mult exercițiu”, gândea el. „Dacă voi putea să fac un viraj ca un biciclist care își stăpânește roțile, atunci am câștigat”.

După lungi strădanii, Lilienthal a câștigat, pentru că a învățat să facă un tur complet și să stea cumpănit în aer ca un pescăruș. Cinci ani de exercițiu și mai bine de două mii de sboruri, au făcut din Lilienthal un expert.

— Acum sunt gata să încerc un motor la planorul meu, spunea el prietenilor săi.

Construi o nouă mașină de sburat, căreia îi puse un mic motor. Apoi, într-o zi de vară, își luă sborul, în văzul unei mulțimi imense. Pluti câteva momente în văzduh. Dar pe neașteptate începu să se clatine în vânt. Se întâmplase ceva rău la motor. Ca și Icar, Lilienthal se prăbuși.

III

Vânătorul de ziare lăsase o foaie, ca de obicei, la Wright Cycle Company în Dayton, Ohio.

Wilbur Wright, un om robust,

cu ochi albaștri și cu un nas lung coroiat, răsfosi ziarul. „Ce să fie asta!” exclamă el întorcându-se spre fratele său Orville. „Omul sburător a fost omorât!”

Orville lăsă lucrul la o parte. Wilbur continuă să citească: „Berlin, 12 August. — Domnul Otto Lilienthal, un inginer, care timp de mai mulți ani a făcut experiențe pentru construirea unei mașini de sburat, a suferit un accident care i-a provocat moartea”.

Cetind mai departe despre Lilienthal, interesul lor crescuse. Adânc impresionati de lucrarea lui, comandară la Berlin un exemplar din cartea lui.

Cartea a sosit. „Este scrisă în limba germană”, ziseră ei descuși. Nu puteau să facă altceva decât să privească la figuri. Dar în scurtă vreme învățară destulă germană ca să înțeleagă destul de bine cele spuse în carte.

Lor le plăcea calea pe care o alesese Lilienthal — antrenamentul. „Fiecare pasăre este un acrobat”, scria el. „Oricine dorește să stăpânească aerul, trebuie să învețe să imite pasările. Trebuie să sburăm și să cădem, să cădem și să sburăm, până ce vom putea sbură fără să cădem”.

De când cu prăbușirea lui Lilienthal, Compania de biciclete mergea prost. Orville și Wilbur nu prea se mai gândeau la treburile lor. Pasiunea de a sbură pusesese stăpânire pe ei. Au cetit tot ce au găsit în această direcție, și au început să privească cu atenție aripele pasărilor. Dacă vreodată când se aflau la lucru în atelier, vreunul dintre frați pândea un stol de pasări cari se așezau prin apropiere și le ușuia, amândoi aruncau uneltele jos și dau fuga la fereastră, uitându-se după pasări până nu se mai vedeau.

În timpul liber discutau despre cele ce văzuse — despre modul cum plutesc prin văzduh, care este forma aripelor când se întind, cum fâlfăie. Zile întregi vorbeau despre lucrurile acestea.

— Eu am dreptate, zicea Orville. Este așa....

— Nu, eu am dreptate, stăruia Wilbur. Este așa....

— Ei bine, zicea Orville cu ezitare. Mi se pare că tu ai dreptate.

Wilbur rămânea tăcut un moment, apoi adăuga:

— Nu, Orville. Văd că tu ai o idee mai bună, admitea el în cele

din urmă. Și râdeau și mergeau fericiți.

Cu multă nerăbdare așteptau ei după amiezile de Duminecă. Atunci, ore întregi stăteau tolăniți pe spate pe o colină din vecinătatea Dayton-ului, privind la șoimii cari se roteau în văzduh.

Timp de cinci ani au studiat și au discutat despre sbor. Construiau mașini mici, pe cari le făceau să plutească în aer ca niște smee.

— Mă mir, zicea unul dintre frați. Lilienthal în cinci ani a realizat numai cinci ore de plutire în aer.

— Mirarea — îi răspunse fratele său — nu e că a făcut așa de puțin, ci că a făcut așa de mult.

— Inchipuește-ți pe un biciclist care încearcă să se plimbe pe străzile îmbulzite de lume ale orașului, numai după cinci ore de exercițiu, împărțite în câte zece secunde timp de cinci ani. Dar chiar cu acest scurt exercițiu, n'a avut Lilienthal un succes remarcabil când a învins vârtejurile de vânt? Ah, numai de am găsi noi un mijloc ca să facem antrenament cu ora, nu cu secunda, atunci problema ar fi rezolvată!

Ei începură să-și consacre tot timpul și energia lor acestei manii primejdioase, pentru că Wilbur și Orville erau mecanici desăvârșiți și, afară de asta, erau nebuni după aeronautică.

IV

Chiar de pe vremea când Wilbur era numai de unsprezece ani și Orville de șapte, ei se interesau de aproape de sbor. Iată cum s'au petrecut lucrurile. Tatăl lor, episcopul Milton Wright, a intrat odată în camera lor de jucării. Ținea ascuns în mână ceva.

Copiii se întrebau ce o fi ținând ascuns în mâini, când el zise deodată: „Aici este ceva pentru voi”, și aruncă în aer un obiect care se învârttea vâjâind.

„Sboară”, strigară copiii, privind-l cum se învârtește prin cameră și se izbește de tavan. Aci mai zbură încoace și încolo de câteva ori înainte de a se prăbuși. Băieții dădură fuga la jucăria care zăcea pe pardoseală. O ridicară și o cercetară cu atenție.

— Ce e asta? întrebă Orville.

— O jucărie care seamănă cu un liliac, zise Wilbur.

— Este un helicopter, lămurii tăl.

— Cum funcționează? întrebare ei.

Episcopul le arată că „liliacul” nu e altceva decât un dop de plută și câteva bețișoare de bambus, legate între ele în formă de dreptunghi și acoperite cu hârtie; aceasta se ridică în aer cu ajutorul unei elicii pusă în mișcare cu ajutorul unor fâșii de gumă răsucite.

— De unde ai cumpărat-o, tăticule? întrebă Wilbur.

— Am cumpărat-o când am fost pe la New-York. Nu de mult trăia acolo un francez, care s'a îmbolnăvit și a rămas infirm. Și cum bietul om nu mai putea merge deloc, a început să viseze sborul. Așa a ajuns el să nască această jucărie sburătoare. Ba odată a încercat să facă chiar o mașină adevărată cu care să zboare, dar n'a reușit. La urmă toți își băteau joc de ambițiile lui, și a murit de inimă rea.

Băieții rămaseră tăcuți o clipă. Apoi unul din ei exclamă:

„Poate că într-o zi un om mare va reuși”.

Mereu, mereu făcurea ca jucăria să zboare. „Oare vom putea face să zboare mai sus?” se întreba Wilbur.

— Să facem un „liliac” mai mare, răspunse fratele său.

Se apucară și făcurea o altă jucărie sburătoare, ceva mai mare, dar asta nu sbura așa de bine ca aceea pe care le-o adusese tatăl lor.

— Poate că n'am făcut cum trebuie „liliacul” nostru, își ziseră ei.

— Să mai încercăm odată.

Ce uimiți erau ei când, deși jucăria lor sbura, cu cât era mai mare, cu atât stătea mai puțin timp în aer. Și peste o mărimă oarecare, „liliacul” nu mai sbura deloc.

Desamăgiți, se apucară să se joace cu smeele, cari rămăneau în aer cât poteau. Dar întâmplarea cu heliicopterul a rămas vie în amintirea fraților Wright.

Peste câțiva ani, tânărul Orville împreună cu un alt prieten, se hotărâră să publice un ziar. Trebuia să aibă patru pagini. Il botează „Musculița”, dar primul număr era și mai mic decât îl arăta numele. La un moment dat nu mai aveau ce să mai publice. Dificultatea aceasta fu rezolvată într'un

mod foarte original: lăsară pagina treia albă.

Tatăl lui Orville primi un număr din „Musculița”. „Este o lucrare imperfectă”, își dădu el părerea, și suprimă întreaga ediție.

Fără să-și piardă cumpătul din pricina nereușitei cu „Musculița”, amândoi frații se hotărâră să tipărească o altă foaie. Neavând destui bani să-și cumpere o mașină de tipărit, își făcurea ei una. Și într-o Sâmbătă seara „The West Side News” (Noutăți apusene) a fost expedit la patru sute de abonați.

În curând se lăsară însă de publicistică și își întoarseră privirile spre mania zilei, bicicleta. Își deschiseră un mic atelier pentru repararea și construirea roților. Își făceau ei singuri uneltele, unele chiar destul de complicate, cum ar fi strungul.

N'a trecut multă vreme și oamenii au început să cunoască pe acești frați liniștiți și simpatici. Nu numai că roțile făcute de ei erau solide, dar la ele mai instalase o splendidă frână de siguranță pe cari ei o inventase.

Într-o zi se gândiră să facă puțin haz. Străbătură toate străzile orașului pe o bicicletă tandem uriașă, pe cari o construise chiar ei. Era făcută din două roți vechi, foarte mari, legate între ele printr-o țevă de gaz. „E mai ceva decât la circ”, comentau orașenii.

Cam pe vremea aceasta s'a întâmplat și prăbușirea și moartea lui Lilienthal. Torța pe care degetele sale neputincioase o scăpase, fu apucată de cei doi frați, ca să lumineze calea spre glorie mai mari.

— Lilienthal nu era pe drumul cel bun când își mișca corpul la fiecare bătaie a vântului ca să-și țină echilibrul. E și prea greu și istovitor, zise unul dintre ei.

— Da, vântul se învârtărește adesea de mai multe ori pe secundă, mai repede decât ne închipuim noi, răspunse celălalt.

— Dar cum putem să avem controlul? Dacă lași o bucată de hârtie să cadă, nu cade drept la pământ, ci se dă peste cap de mai multe ori până ajunge jos. Aerul opune rezistență. Dar atunci cum ne putem urca noi într'un fugăr așa de nesigur cum este aeroplanul și să ne ținem echilibrul?

După mult studiu, ajunseră la concluzia că dacă ar sta întinși în aeroplan în loc să stea drept ca în mașina lui Lilienthal, rezistența vântului ar putea fi redusă. Și în loc să-și mai miște pilotul poziția corpului în mașină atunci când doarește să-și țină echilibrul sau să cârmească în altă direcție, mașina să execute aceste mișcări. Au pus o cârmă înainte și atunci puteau să aibă stăpânire asupra aeroplanului.

Într-o zi, un bărbat mai în vârstă își făcu apariția pe câmpie. Se uita la ei cum se aruncau, cum planau, ca niște lăcuste, din loc în loc pe aripile lor făcute din lemn și pânză. Incepu să-i întrebe de una și de alta, în timp ce cerceta de aproape mașina.

— Știți voi, iubiții mei tineri — zise el în cele din urmă — că voi v'ați apropiat de arta sborului mai mult decât orice om care a trăit vreodată?

Cel care vorbea, era Octav Chanute, cel mai mare istoriograf american asupra artei de a sbura. Și el făcuse unele experiențe. Chanute i-a încurajat foarte mult, și cei doi frați au pornit la lucru mai departe cu o voință și mai hotărâtă.

În ziua de 17 Decembrie, 1903, erau gata. O invitație generală a fost adresată locuitorilor orașului Hawk, din Carolina de Nord, să vină să vadă pe sburători. Numai cinci persoane au fost dispuse să înfrunte vântul cel rece de Decembrie ca să vadă o mașină sburătoare, care n'avea să zboare deloc, după cum își închipuiau ei.

Mașina era gata. Motorul pe care frații îl construise singuri, pentru că nicio companie nu voise să se bage ca să le construiască unul, fu pus în mișcare. Orville Wright luă loc în aeroplan.

Minune! Aeroplanul își luă sborul și rămase în aer timp de douăsprezece secunde! Pentru prima dată în istorie, o mașină care ducea o ființă omenească se ridica în văzduh prin propria ei putere și ateriza fără să se sfărâme.

Douăsprezece secunde! După aceste începuturi, am văzut pe om trecând oceanul și dând ocol pământului cu aeroplanul. În sfârșit omul nu mai are de ce să mai invidieze păsările. El poate să zboare mai repede decât orice pasăre.

H. I.

Micul Erou

Deodată micuțul strigă:

— Hans! vino să vezi ce găurică ciudată. Parcă face clăbuci de săpun!

— O gaură? Unde? întrebă Hans.

— Chiar aici în zid, spuse frățiorul. Curge apa prin ea.

— Cum se poate? răspunse Hans speriat.

Își dădu drumul de pe zid și apropiindu-se privi cu atenție. O gaură mică de tot, prin care se scurgea o picătură de apă care făcea bășici.

— O spărtură în zid! strigă Hans. Ce ne facem?

Privi în dreapta, nimeni; la stânga, nimeni; înainte, înapoi, cât vedeai cu ochii, nimeni. . . . Și orașul era așa de departe! așa de departe!

Hans privi din nou spărtura. Stropii începură să curgă din ce în ce mai tare: pic, pic, pic!

Hans știa că dacă nu se astupă gaura, apa o va lărgi în curând și atunci? Ce să facă? Să fugă în oraș și să dea de veste? Toți oamenii erau plecați la pescuit; cine știe când se vor întoarce?

Picăturile de apă se schimbaseră într'un firișor subțire care curgea încet, iar împrejurul spărturii ten-cuiuala începuse să se umezească. Deodată îi veni în minte o idee: Băgă degetul în spărtură, o astupă și spuse frățiorului:

— Fugi repede, cât poți de repede, Dieting, și spune oamenilor că s'a făcut o gaură în dig. Spune-le că eu o țin astupată până când vin ei.

Copilașul înțelese din privirea fratelui său că situația era gravă și începu să fugă cât îl țineau picioarele.

Ingenunchiat lângă zid, Hans privea la fratele lui cum se depărta și se făcea din ce în ce mai mic. În curând nu se mai zărea decât ca un pușor, pe urmă ca un punct și apoi dispăru, iar Hans rămase singur cu degetul în dig. Auzea bine șipotul apei de dincolo de dig: clip, clip, clip! Din când în când, câte un val se ridica mai sus și picături de spumă îi stropeau părul.

Puțin câte puțin, mâna începuse să i se întepenească. Încercă s'o frece cu cealaltă mână, dar se fă-

Foarte departe de aici, aproape de marea Nordului se află un ținut unde pământul e mai jos decât nivelul mării. Firește că valurile ar fi năvălit și ar fi înecat satele și orașele, dacă n'ar fi fost ceva care să le împiedece. Industriașii olandezi au ridicat întărituri, ziduri foarte înalte și foarte groase în toate locurile primejduite de valuri și ele țin marea la respect.

Înțelegeți voi ce atârnă de trai-nicia acestor ziduri? Semănăturile, fermele și chiar vieța locuitorilor. Până și copilașii știu că o spărtură în zid e un lucru groaznic. Zidurile acestea sunt largi ca un drum și se numesc diguri.

Approape de orașul Haarlem, renumit pentru lălelele cari cresc acolo, trăia un băiețel cu numele Hans. El plecă într'o zi cu frățiorul lui să se plimbe de-a-lungul digului.

Merseră departe, foarte departe, până ajunseră într'un loc unde nu mai erau nici case, nici ferme; nimic altceva decât lanuri de orz și flori de câmp.

Hans era obosit; se cățără pe dig și se așeză pe el; frățiorul rămase jos să culeagă floricele.

In liniștea pădurii.

cea tot mai rece și mai țeapănă. Privi de-a-lungul drumului prăfuit spre oraș. Nimeni. Frigul se urcă din deget prin braț și ajunsese la umăr. Ah! cum tremura! Fiori de ghiață îi străbătură tot trupul. I se părea că au trecut ore întregi de când i-a plecat frățiorul. Se simțea așa de singur și atât de obosit! Cât se putea zări, drumul era pustiu. Iși rezemă capul de zid ca să se odihnească. I se păru atunci că aude glasul mării care zicea: „Eu sunt oceanul. Nimeni nu poate lupta cu mine. Cine ești tu, copile, de vrei să mă împiedeci să trec? Ia seama, ia seama!”

Inima lui Hans începuse să bată mai tare.

Dacă n’or să mai vină niciodată?

Dincolo apa se izbea de pietre, murmurând:

— Voiu trece.... voiu trece... voiu trece! și tu vei fi înneecat... înneecat... înneecat!... Salvează-te până nu viu peste tine.

Hans fu ispitit să tragă degetul. Îi era frică. Dar cum să facă? Dacă spărtura se mărește și se rupe digul? Scârșni din dinți și vârî degetul și mai adânc.

— Nu vei trece, zise el, iar eu mă voi salva.

În aceeași clipă auzi niște strigăte.

Depart, foarte depart, se zărea pe drum un nor de praf și niște oameni cari fugeau. Da! erau oamenii din oraș. Recunosc în curând pe tata, pe vecini.... Aveau cu ei scule și alergau strigând: „Ține bine! Aibi curaj! Indată sosim și noi!”

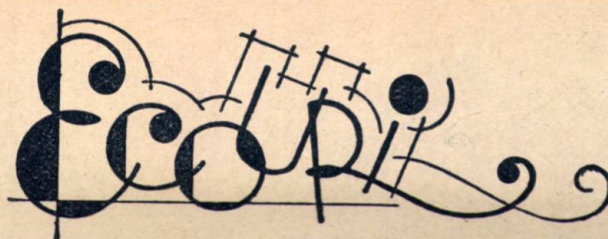
Încă o clipă și iată-l! Când văzură pe Hans, înghețat de frig, cu degetul vârît printre pietre, scoaseră un strigăt de bucurie. Tatăl îl luă în brațe, îi frecă mâinile înghețate spunându-i că fapta lui eroică a salvat orașul dela pieire.

Când digul a fost reparat, s’au întors în oraș purtând pe umeri pe micul lor erou....

.....Și astăzi se mai istorisește în Haarlem povestea copilului care și-a salvat orașul.

Trad. din franțuzește

de **Aurora Diaconescu**

Din anul 1927, niciun locuitor din Valdefusa, aproape de Bolzano (Adigele de sus), n’a murit. Satul acesta este considerat astăzi ca cel mai sănătos sat din Italia. Vitalitatea lui este atribuită aerului curat, activității intense, familiilor numeroase și scularii de dimineată.

...

Cel mai rapid tren din Europa este noul expres Roma-Neapole, inaugurat de M. Benni, ministrul italian al comunicațiilor. Pe anumite distanțe el merge cu o viteză de 193 km. pe oră. Distanța Roma-Neapole (217 km.) a fost parcursă, cu ocazia cursei de încercare, într’o oră și 24 de minute, ceea ce înseamnă o viteză medie de 155 km. pe oră. Drumul înapoi a fost parcurs într’o oră și 36 de minute.

...

Limita de vârstă la om nu prea trece de 90 de ani. Acea a crocodilului ajunge de multe ori la 250 de ani, întrecând cu mult vârsta elefantului (200 de ani). Broaștele trec de 150 de ani. Urmează apoi: crapii (120 de ani), vulturii, lebedele și corbii (peste 100 de ani), leii (60 de ani), papagalii (55 de ani), cămilele (50 de ani), cerbii (30 de ani). Animalele domestice trăiesc mult mai puțin. Astfel, iepurele de casă nu trăiește decât 7 ani, oaia 10, păsările dela 12 până la 16 ani.

...

Ziarele americane anunță că giganticul apeduct din Colorado, cea mai grea și cea mai îndrăznească lucrare de care s’au lovit inginerii americani, este aproape gata. Acest apeduct, al cărei cost se ridică la 220 de milioane de dolari și care a cerut, vai! sacrificiul multor vieți omenești, va aduce, din luna Iulie c., celor trei milioane de locuitori cari trăiesc în Los Angeles și în împrejurimi, apa râului Colorado, care curge la o depărtare de peste 600 de kilometri de această regiune.

...

La 30 Iunie 1908, un enorm meteorit a căzut în Siberia orientală, pe valea unui afluent al fluviului Ienisei. Regiunea era așa de pustie și de nepă-

trunsă, că nimeni nu putea să o străbată. Anul acesta, în sfârșit, Academia de Științe din Moscova a organizat o expediție aeriană pentru a sbura peste „taiga” și pentru ca să însemneze exact locul unde a căzut. Expediția a fost încununată cu succes. Timp de aproape 50 de ore de zbor, avionul rus a luat 1500 de clișee cu regiunea și se vede foarte bine pe fotografii ravagiile făcute în pădure de meteorit: arborii au fost desrădăcinați pe o mare întindere. Pe de altă parte se crede că meteoritul, care cântărea câteva sute de tone, s’a rupt în două bucăți cari au intrat adânc în pământ. Academia de Științe aranjează acum o panoramă fotografică a acestei zone și e posibil că o nouă expediție, de data aceasta terestră, dar călăuzită de indigeni și de avioane, va reuși să ajungă până la locul unde a căzut meteoritul și să facă interesante observații la fața locului.

...

Proiectul pentru construirea unui canal care să unească Rinul cu Dunărea, sau mai exact Mein și Dunărea a fost reluat. O lege din 11 Mai c., a fixat data construirii pentru anul 1945. Lucrările vor fi considerabile. Ele vor cere munca a 20 până la 30.000 de lucrători timp de 7 ani. Va trebui să se scoată 72 milioane de metri cubi de pământ, să facă să sară în aer 26 milioane de metri cubi de piatră (stânci) și să se folosească 7 milioane de metri cubi de beton. Va trebui să se construiască 43 de stăvilare uriașe, 22 de baraje și 120 de poduri de peste 20 de metri. Costul lucrărilor se socotește la 750 de milioane de mărci.

~~~~~

„AMICUL TINERIMII”, revistă bi-mestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII. No. 4, 1939. Director: Mihail Manea; Redactor responsabil: Mihail Ionescu. Redacția și Administrația: București IV, Str. Mitropolitul Ghen. Petrescu 116. Abonamentul pe an 50 lei; prețul unui număr 10 lei. În străinătate abonamentul 70 lei; un număr 12 lei.

Foto: „O. N. T.”

Dunărea la Cazane

(Urmare dela pag. 7)

în ea? Sau poate că a vrut să spună că dacă cineva citește în cartea Sfântă a lui Dumnezeu nu se mânie când aude vorbindu-se despre pocăință. Cel versat cu cuprinsul Evangheliei știe că chiar despre Domnul Isus când a început activitatea Sa mesianică se spune: „De atunci încolo Isus a început să propovăduiască și să zică: „Pocăiți-vă, căci Impărăția Cerurilor este aproape”. Tot gândindu-mă la cele spuse de acel necunoscut, mi-am adus aminte de cuvintele lui Isus, Marele Învățător și Reformator, care a drescrist în cuvinte mișcătoare starea morală a lumii în vremurile din urmă: „Ce s'a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului Omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți. Ce s'a întâmplat în zilele

lui Lot, se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, sădeau, zideau, dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a prăpădit pe toți. Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul Omului.

Sfânta Scriptură ne spune „că în zilele lui Noe”, „toate întocmirile gândurilor din inima oamenilor erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”, și în timpul din urmă va domni aceeași stare de lucruri. Deci nu este de mirare dacă păcatele rușinoase ale Sodomei—păcate cari înjosesc făptura omenească — se împrăstie asemenea unei molime pustiitoare; și deci un îndemn de a ne întoarce spre Dumnezeu, cetind Sfânta Evanghelie, ar trebui să fie bine venit. Prima solie a lui Ioan Botezătorul ce a răsunat cândva pe plaiurile Palestinei și care avea menirea să pregătească lumea pentru venirea lui Mesia, era: „Po-

căiți-vă, căci Impărăția Cerurilor este aproape”.

Au trecut multe zile de atunci și nu pot uita atitudinea respectuoasă a acelui necunoscut. Cuvintele lui, spuse pe un ton blând și rugător: „Domnul Isus a spus să ne pocăim și să cetim în Sfânta Evanghelie”, îmi sună mereu la ureche. Aș dori să-l mai întâlnesc odată și să stau de vorbă cu el. De multe ori am mai trecut prin acel loc, m'am uitat în toate părțile să-l mai văd dar nu l-am mai văzut. Tot gândindu-mă mereu la starea morală a contemporanilor noștri și la nevoia imperioasă de a ne întoarce către Dumnezeu, și să devenim mai buni, mai cinstiți, mai credincioși, cetind în Sfânta Evanghelie, fără să vreau, mă simt îndemnat să exclam: „Avea dreptate omul!”.

M. Manea

O mare bogăție care scapă de fisc

Un funcționar al fiscului veni într-o zi la un om, nu prea avut în cele pământești, dar bogat în Isus, pentru a-i stabili averea și a-i fixa impozitul.

— Eu sunt foarte bogat, zise creștinul.

Funcționarul își ascuți numaidecât creionul și îl întrebă:

— Cari sunt bunurile dvs.?

— Eu sunt fericitul posesor al unui Mântuitor care mi-a dat viața veșnică și care mi-a pregătit un loc în orașul veșnic.

— Și ce mai ai încă?

— Am o soție înțeleaptă și credincioasă; Solomon zice: „Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele”.

— Ce mai ai?

— Am copii sănătoși și ascultători.

— Ce mai ai?

— O inimă mulțumită care îmi permite să trec vesel prin viață.

— Ce mai ai?

— Aceasta este tot.

Funcționarul închise cartea, zicând:

— Văd că ești într-adevăr bogat, dar bunurile d-tale nu pot fi puse la impozit.

...

O rugăciune franciscană

Se atribue lui Francisc d'Assisi această splendidă rugăciune:

„Doamne! fă din mine un instrument al păcii tale: acolo unde este ura, eu să semăn iubirea; acolo unde este insultă iertarea; acolo unde este neînțelegerea, unirea; acolo unde este îndoiala, credința; acolo unde este desnadejdea, speranța; acolo unde este întunerecul, lumina; acolo unde este tristețea, bucuria... O stăpâne al cerurilor! nu caut atât să fiu mângâiat, cât să mângâi; să fiu înțeles, cât să înțeleg; să fiu iubit, cât să iubesc; căci numai atunci când dăruim, primim; numai atunci când iertăm, suntem iertați; numai murind, putem să fim înviați la o viață nouă”.

Coperta: *In pădurea Snagovului.*

Foto: *Arhitect Alex. Petit.*

Scaunul Domnului Isus

O tânără fată din nordul Scoției, frumoasă și inteligentă, era logodită cu un tâmplar și amândoi lucrau de zor ca să-și strângă cele necesare.

Când tânărul făcea el însuși mobila, zise într-o zi logodnicei lui:

— Jeny, la început sunt deajuns două scaune. Să nu facem de acum prea multă mobilă.

— Nu, răspunse ea, nouă ne trebuie trei scaune; al treilea scaun va fi pentru Domnul Isus, când va intra la noi.

Jean, care se simțea în fața unei inimi mai bune decât a lui, se mulțumi să răspundă:

— Ei bine, voi face trei.

După căsătorie, tinerii soți și-au reluat lucrul lor, căci, în loc de călătorie de nuntă, săracii nu au decât bucuriile sănătoase ale căminului.

La masă, două scaune fuseser ocupate; al treilea pentru cine era? Ziua era călduroasă și istovitoare. Spre seară, tânără femeie văzu pe drumul prăfuit o femeie ducând un copil în brațele sale. Dar în inima ei avea o greutate și mai apăsătoare: înșelată, părăsită, se întorcea acum la casa părintească.

Sleită de puteri, căzu în brațele tinerei soții, care o duse la „Scaunul Domnului Isus”. Aici fu îngrijită împreună cu copilul ei și înconjurată de simpatie.

Când soțul veni acasă, Jeny îi ieși înainte și îi spuse ce s'a întâmplat. „Dumnezeu să te binecuvinteze!” zise el nefericitei femei. Apoi, îndreptându-se către soția lui, zise: „Domnul Isus a avut nevoie astăzi de scaunul Lui”.

...

O clădire sigură

Mergeam suspinând: „Nimic stabil, nimic neschimbător pe pământul acesta. Noi trecem prin mijlocul unei lumi care trece și ne duce spre singurul lucru care nu trece: moartea. Bunurile și bucuriile pământești ne alunecă printre degete ca și nisipul printre degetele unui copil, care se joacă pe marginea apei. Pe ce să-mi zidesc viața? Munții se prăbușesc și sistemele de morală și de filosofie cad în țărână mai repede decât autorii lor”.

O voce venită din negura secolilor, îmi răspunse: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta delă tine”. Isaia 54, 10. Iată stânca pe care pot să-mi clădesc viața. Aceasta va înfrunta furtunile. Dar pot eu să zidesc pe această temelie a dragostei divine, egoismul meu și răutățile mele?

Nu, numai o viață de iubire și în serviciul aproapelui poate să se înalțe pe piatra dragostei neschimbătoare. Ar trebui ca viața mea să fie tot una cu piatra pe care se înalță pentru ca oamenii să nu vadă unde sfârșește Dumnezeu și unde încep eu. Trebuie să fim un singur corp, Tatăl ceresc și eu într-o puternică și armonioasă unitate.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a tineretului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Sect. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

O clipă fatală

M. Manea

„Mi-aduc foarte bine aminte de clipa aceea fatală, când — nici acum nu-mi pot explica — mi-am pierdut mințile, am alunecat, am căzut și am săvârșit păcatul. E cu neputință să fac să dispară cele ce am făcut. Cât de triste sunt urmările acelei clipe de neatenție!”

Cam în felul acesta se tânguia un tânăr cu care vorbeam odată. Suspinând, el își povestea experiențele sale triste și amare, cari aveau să lase urme adânci și neșterse în viața sa. Privindu-l cu iubire și compătimire, am înțeles că e sincer în cele ce spunea, căci își dădea bine seama acum de urmările triste ale unei clipe **fatale** de neatenție, când a

fost biruit și sdrobotit. Ce n'ar fi făcut și ce n'ar fi dat el, să șteargă, dacă ar fi fost posibil, impresiile rele lăsate asupra bisericii, asupra prietenilor și părinților săi, și ce n'ar fi dat să facă să dispară întristarea produsă Aceleia care a murit pentru păcatele neamului omenesc, dar era prea târziu. ....

Câți tineri nu sunt poate și astăzi, cari au trecut prin aceleași experiențe, tineri cari au fost mușcați de șarpele cel viclean și trebuie să îndure toată viața regretele unei clipe **fatale**, când au lipsit dela postul lor de veghere și prin neglijența și neatenția lor, corabia credinței a naufragiat.

Nu există nimic mai amăgitor ca păcatul. Dușmanul omului, Satana, îl prezintă în chipul cel mai amăgitor și atrăgător. El îmbracă ispitele în haina nevinovăției și le prezintă în așa fel, încât omul să creadă că dacă ascultă de ele poate fi fericit. Ispita își găsește un ecou în natura decăzută și pervertită a omului. Adevăratul caracter al păcatului se poate vedea bine numai după ce a fost săvârșit, când conștiința luminată de Duhul lui Dumnezeu e la lucru și când urmările de nelăturat se întorc asupra făptuitorului. Din sacrificiul cel mare cerut pentru salvarea omului, se poate vedea cât de îngrozitor este păcatul. Crucea de pe Golgota descopere adevăratul caracter respingător al păcatului. La jude-

cata de apoi, când nelegiuții vor fi nevoiți să soarbă drojdiile cele amare, ca urmare a călcării legii lui Dumnezeu, vor înțelege pe deplin caracterul degradator al păcatului; atunci însă va fi prea târziu.

Cum vine păcatul

„Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”. (Prov. 4, 23) Așa sună sfatul înțeleptului. Aci este locul unde ia naștere sămânța păcatului. Este adevărat că clipa **fatală** este aceea în care păcatul se manifestă, dar începutul căderii vine ceva mai înainte. El își are originea în inima omului. „Căci din lăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile”... (Marcu 7, 21) Dacă în inimă sunt nutrite sentimente necurate, mai curând sau mai târziu ele se vor manifesta ca cele mai uricioase și respingătoare păcate cari degradează pe aceia cari le făptuiesc.

„Isus zice, că acolo unde cugetul rău este hrănit și întreținut, oricât de în taină s'ar petrece el, păcatul domnește deja în el; sufletul se află deja în amărăciunea vrăjmășiei și în legăturile fărădelegii. Acela care își găsește plăcere în scene de necurătenie, care este îngăduitor față de cugetele necurate și de privirile pofitoare, poate vedea în păcatul săvârșit în public, cu toate patimile sale rușinoase și toate necazurile unei i-

nimi sdrobite, adevărata natură a răului, care e ascunsă înlăuntrul sufletului său. Ispita prin care cineva cade într'un păcat rușinos nu dă naștere atunci răului pe care îl dă pe față. Ea nu face altceva decât să scoată la lumină ceea ce era demult ascuns și tăi-nuit".

Clipa **fatală** sau păcatul, nu este altceva decât fructul copt al unor cugete necurate, purtate în inimă un timp îndelungat; este manifestarea sau exteriorizarea celor tăi-nuite înlăuntrul omului. Isus Hristos zice: „Dar Eu spun că oricine se uită la o femeie ca s'o poftască, a și desfrânat cu ea în inima lui". (Mat. 5, 28) Nu numai fructul este otrăvitor, ci și sămânța lui, dacă este păstrată în inimă. Nu numai păcatul înjosește pe om și îl degradează, ci și pofta care ia naștere înlăuntrul omului.

Din experiența lui David

Puțini bărbați s'au bucurat de o cinste și onoare din partea lui Dumnezeu ca David. Omul „după inima lui Dumnezeu", cum i se zicea, fu chemat dela oi la cea mai înaltă și strălucită poziție la care poate ajunge un om. — fu chemat să fie rege și conducător al unei națiuni. Inzestrat cu calitățile cele mai alese, crescut în mijlocul naturii, învățase de tânăr să stea în strânsă legătură cu Acela care e izvorul puterii spirituale. Legătura cu Dumnezeu și opera mâinilor Sale, umplea pe David de admirație și îl pregătea pentru lucrarea anilor de mai târziu. Experiențele făcute în mijlocul naturii ca păstor al oilor, primejdiile, bucuriile și durerile sale, i-au format caracterul; iar psalmii lui, cântați cu atâta duioșie, au contribuit totdeauna la trezirea celor mai sfinte și nobile sentimente în inima acelora cari au avut dorința sinceră de a se apropia de Dumnezeu. Deși fu uns ca rege, David păstră un spirit umilit și se înapoie la turmele sale, unde se pregăti pentru înalta dar greaua sa răspundere de rege și conducător. Prin curajul, îndrăzneala și încrederea sa în

Dumnezeu, deși tânăr, birui pe Goliat, îndepărtând primejdia care amenința poporul din partea Filistenilor.

Providența lucrase cu putere ca David să fie adus în legătură cu Saul, regele lui Izrail; iar la curtea regală, prin primejdiile și amenințările venite din pricina urii lui Saul, el învăță că dependența de Dumnezeu este absolut necesară. Prin puterea sa mărimumoasă și nobilă față de Saul, cel mai mare dușman al său, s'a dat pe față cele mai nobile virtuți în viața lui David. Indemnăt de ostașii săi să se răzbune, el răspunse: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului, o așa faptă, ca să pun mâna pe el! Căci el este unsul Domnului". (1 Sam. 24, 6) La vestea morții lui Saul, nu numai că nu s'a bucurat, dar el își sfășie hainele și plânse cu multă amărăciune.

În felul acesta, David merse din biruință în biruință și din succes în succes, căci Dumnezeul cerului era cu el și el prospera în tot ce făcea. El ajunsese rege peste Izrail, cea mai înaltă răspundere la care poate fi chemat un om. În culmea gloriei la care ajunsese, David făcu un plan pe care îl încredință fiului său Solomon, de a face o casă pentru Dumnezeu, un locaș de închinare; căci zicea el: „Iată! Eu locuiesc într'o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într'un cort". (2 Sam. 7, 2).

În această stare de înflorire și de glorie, o clipă **fatală**, o clipă de neatenție a fost de ajuns să în-

tunece și să mânjească succesele și prosperitatea vieții de mai târziu a lui David. Ceea ce a pregătit mai târziu calea spre cădere, a fost încrederea și înălțarea sa de sine, lingușirile și atracțiile primejdioase ale unei vieți trăite în desfătare și lipsă de griji. Legăturile cu popoarele vecine au avut o influență rea asupra lui. Conducătorii popoarelor vecine nu erau obligați să-și pună aceleași restricții pe cari le puneau supușilor lor. Crimele cari erau interzise supușilor, nu erau osândite, dacă erau comise de rege. Toate acestea au contribuit ca priceperea lui David cu privire la păcătoșenia păcatului să fie întunecată. Aci este punctul la care dorește Satana să aducă pe om, despărțindu-l de Dumnezeu. În timp ce David era mai sigur de roadele biruinței și onorurile unui rege înțelept și viteaz, ducând o viață comodă, ne mai controlându-se pe sine, Satana profită de această ocazie și puse stăpânire pe el.

În războiul cu Amoniții el încredință conducerea oștirii lui Ioab, iar el se întoarse la Ierusalim. „Într'o după amiază spre seară, David s'a sculat de pe pat și pe când se plimba pe acoperișul casei împărătești a zărit acolo o femeie foarte frumoasă la chip". Clipa **fatală** veni! . . . . Ne mai fiind stăpân pe pasiunile sale, el păcătui cu femeia unuia dintre cei mai credincioși ostași ai săi. El, care fusese ales de Dumnezeu ca conducător al poporului și însărcinat să aplice legea Sa, călca acum în picioare principiile unei legi sfinte pe cari trebuia să le apere. El nu putea să acopere păcatul său, care, după legea lui Dumnezeu, îl făcea vinovat de moarte. Pentru ca servul său să nu afle și să nu se răzbune, fiind jignit atât de rușinos, el trimise vorbă lui Ioab să pună pe Urie în prima linie de luptă ca să fie lovit și să moară.

„El, a cărui conștiință gingașă și sentiment de onoare nu-i îngăduise nici chiar în primejdie de

(Urmare la pag. 15)

AMICUL TINERIMII

Insigna Nobletei

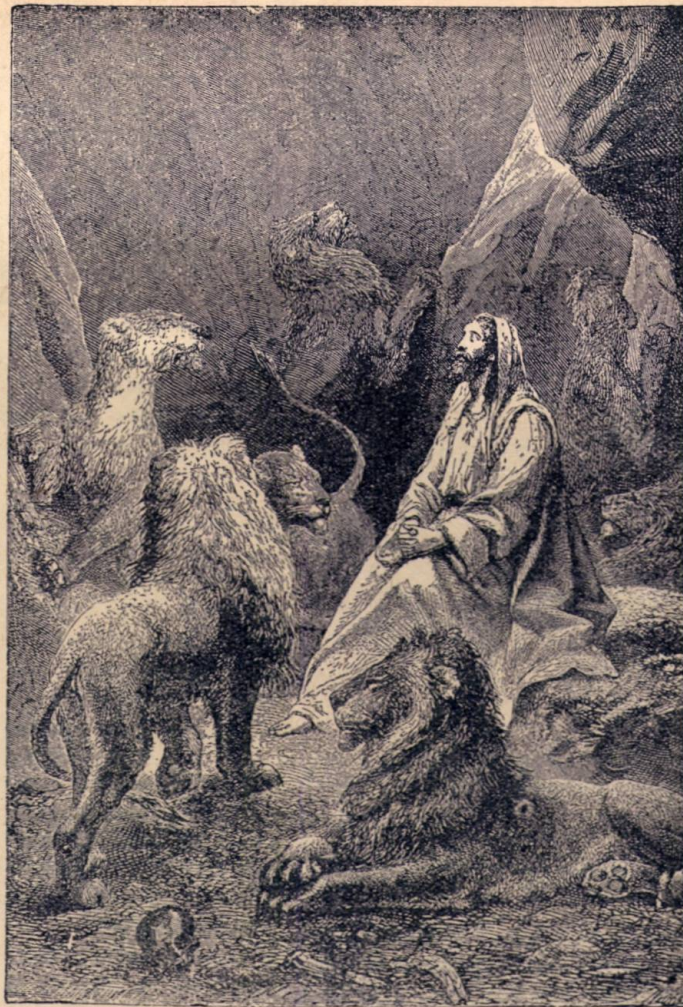
„Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune; . . . dar între toți tinerii aceia nu s'a găsit niciunul ca Daniel, Hania, Mișael și Azaria”.

Acești tineri s'au bucurat de binefacerile unei educații corecte în familie, în viața de copilărie, dar până să fie robi într'un pământ străin, ei nu și-au dat seama de importanța alipirii lor cu putere de lumina pe care o primise. Când s'au hotărât să nu se întineze nici măcar cu o porție din mâncările împăratului, Domnul i-a onorat, și astfel, în tot ce privea înțelepciunea și priceperea, ei erau de zece ori mai înțelepți și mai pricepuți decât învățații acestei împărății. Experiența acestor tineri dă mărturie despre adevărul cuprins în aceste cuvinte: „Disciplina de sine . . . va săvârși mai mult decât elocvența sau decât cele mai strălucitoare talente”.

Iubiți tineri, a venit timpul ca să facem din religia noastră o religie practică. Să nu uităm niciodată că „religia nu este numai o influență între altele; ea trebuie să fie o influență care să domine pe toate celelalte”.

Mâncarea și băutura are foarte mult de a face cu religia. „Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură; ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt”. Dar, „fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, faceți totul spre slava lui Dumnezeu”. Așa dar, a bea și a mânca cum trebuie, nu e altceva decât o parte din săvârșirea binelui. Și dacă ne împărtășim în chip cumpătat de mâncările bune și ne abținem cu totul dela cele vătămătoare, vom fi cu mult mai capabili să deose-

AMICUL TINERIMII

bim între bine și rău. Despre dieta lui Isus era profetizat: „Unt și miere va mânca El, ca să știe să lepede răul și să aleagă binele”.

Dumnezeu ne dă următoarea învățătură: „Dacă stai la masă cu unul din cei mari, ia seama ce ai dinainte; pune-ți un cuțit în gât, dacă ești prea lacom. Nu pofti mâncările lui alese, căci sunt o hrană înșelătoare”.

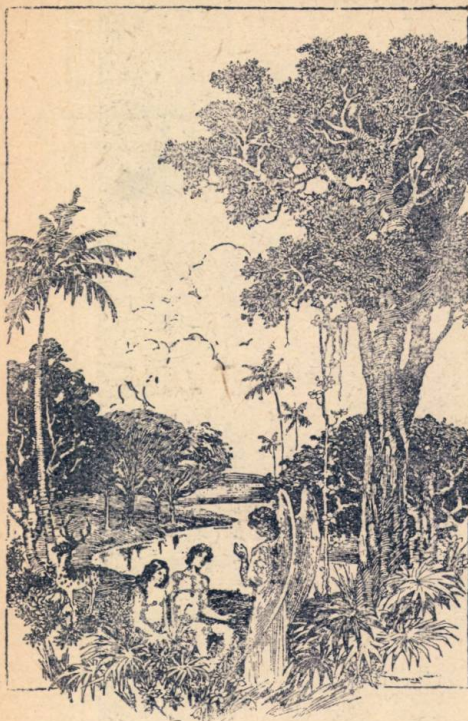
Iubiți tineri, unele din mâncările alese de astăzi sunt cu siguranță „o hrană înșelătoare”, pentru că ele au o foarte mică — dacă au și atât — valoare alimentară. Ele nu fac altceva decât să încarce organismul. Să onorăm pe Tatăl nostru din ceruri, hotărându-ne în inimile noastre să nu ne întinăm cu nici măcar o porție din acestea. Cu toate că Dumnezeu este foarte îngăduitor, îndurător

Dacă rămânem legați de Dumnezeu, fiarele sălbatice nu ne vor putea face niciun rău.

și îndelung-răbdător, El nu Se va lupta continuu cu omul. Să ne aducem aminte că partea principală nu este răul care poate fi provocat de o mică porție de mâncare sau de băutură nesănătoasă asupra organismului nostru, ci este vorba de principiul care e călcat prin aceasta. Întrebarea căreia noi trebuie să-i dăm răspuns este aceeași căreia și Eva a trebuit să-i dea răspuns: De cine să ascultăm noi?

Imbuibarea este unul din păcatele caracteristice ale zilelor din urmă. Să nu uităm niciodată că în adevărata cumpătare se cuprinde și folosirea moderată a

Fericirea primei perechi de oameni era asigurată prin ascultarea de Dumnezeu.

ceea ce este bun. Și când Satana vine la noi cu înfățișarea de înger de lumină, așa cum veni și la Isus, să ne spună că necumpătarea e un păcat fără importanță, să nu uităm să-i spunem și lui și să ne împrospătăm și noi în minte aceste fapte:

Noi trăim într'o lume care zace sub blestemul păcatului, tocmai din pricină că primii noștri părinți nu și-au stăpânit pofta.

Esau pierdu o mare binecuvântare pământească și chiar viața veșnică pentru un blid de linte.

Din pricina necumpătării, unii jertfesc jumătate, iar alții două treimi, din puterile lor corporale, mintale și morale și ajung astfel jucăriile vrăjmașului".

„Satana . . . simte o mare plăcere când poate să țină lumea creștină în obiceiurile ei zilnice sub tirania deprinderii, asemenea păgânilor, și când lasă ca pofta s'o stăpânească”.

Este o mare primejdie să nu cădem în extreme în privința a-

ceasta, dar dacă urmărim sfaturile și îndrumările Bibliei și ale altor cărți în legătură cu acest subiect, adunând rând pe rând, învățătură cu învățătură, comparând lucrurile spirituale cu cele spirituale, nu vom da niciodată greș.

Planul lui Dumnezeu este ca noi să progresăm continuu. Nădejdea noastră de fericire în lumea aceasta și în cea viitoare depinde de progresul nostru aici. Cuvintele acestora, citate din cartea „Solii către Tineret”, vor umple de însuflețire pe toți aceia cari doresc să ajungă a avea un caracter creștin:

„Bunele deprinderi corporale înlesnesc minții o stare de superioritate. . . . Limpezimea de minte a lui Daniel și tăria de gândire, puterea sa de a câștiga cunoștință și de a se împotrivi ispitei, se datorau în mare măsură felului său de hrănire simplă, îmbinat cu viața sa de rugăciune”.

„Dumnezeu vorbește astăzi tinerilor și tinerelor, îndemnându-i să strângă prețioasele raze de lumină pe cari El le-a dat asupra subiectului cumpătării creștine, și să ia o atitudine dreaptă față de legile sănătății”.

Satanei nu-i place să vadă pe tineri că se alipesc de principiile sănătății. Dar să nu uităm că o „experiență religioasă se câștigă numai prin luptă, prin desamăgire, prin disciplină severă a eului, prin rugăciune stăruitoare”.

Deși Satana este vrăjmașul nostru, nu el este cel mai de temut. El este „cel mai puternic vrăjmaș cu care trebuie să dea piept

omul”, dar „cea mai înaltă dovadă a nobleței la un creștin este stăpânirea de sine”.

Dacă ne încumetăm să fim ca un Daniel, trebuie să fim gata să ne luăm asupra-ne răspundere, să întâmpinăm încercări și să fim hotărâți ca și el de a ne împotrivi ispitei. Să nu ne înspăimântăm atunci când suntem aruncați în groapa cu lei, așa cum a fost aruncat el. Fiarele sălbatice pot să mugească, dar nu ne vor putea face niciun rău, dacă rămânem legați de Dumnezeu.

Când ni se cere să purtăm vreo răspundere care pare prea grea pentru noi, să ne aducem aminte că toate „ordinele Sale sunt tot atâtea împuterniciri”. Poate că vom „slăbi”, „toată vloga noastră” ne va părăsi și poate că vom fi „bolnavi câteva zile”, așa cum a fost și Daniel, dar nu trebuie să desnădăduim, pentru că așa cum mărturisește și David despre experiența sa din timpul de strămtorare, „Dumnezeu vindecă sufletul meu”.

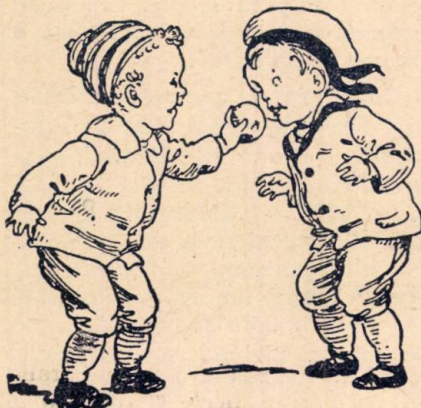
Noi, ca tineri, trebuie să încercăm metoda lui Daniel, de a ieși din situațiuni grele — adică postul și rugăciunea. Pare că acesta era un obicei răspândit între cei evlavioși din vremurile biblice.

Satana ar vrea să ne facă să credem că voia lui Dumnezeu este ca noi să bâjbăim continuu prin întunec. Niciodată! „Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale să fie fericiți, plini de pace și ascultători”. După ce ne pune la încercare și noi ne dovedim credincioși, El ne aduce chiar în locul pe care îl are pentru noi în slujba Sa, așa cum a făcut și cu Daniel.

Lubiți tineri, să strângem cu bucurie razele de lumină asupra subiectului cumpătării creștine. Dumnezeu ne va ajuta să punem în practică principiile pe cari El le-a stabilit. Și noi vom fi binecuvântați cu un creier luminat, o judecată sănătoasă, cu o mare putere de pătrundere. Acestea constituie insigne nobleței, cu care natura onorează pe aceia cari ascultă de legile sale.

M. T.

AMICUL TINERIMII

O bună alegere

Nu cred să existe o idilă mai frumoasă, mai mișcătoare și mai înălțătoare ca aceea cuprinsă în cartea Rut din Biblie. Vieța acestei tinere Moabite, prezentată în trăsături simple, dar impresionantă tocmai prin această simplitate, iubirea ei față de aceea care fusese mama soțului său, acel tablou de vieță patriarhală din acele vremuri străvechi, toate acestea sunt inspiratoare și pilduitoare. Celor cari n'au cetit încă aceste pagini ale Cărții sfinte, le recomand s'o citească de grabă.

Când facem cunoștință de prima dată cu Rut, ea locuiește în țara ei natală, în Moab. Când cetim ultimele întâmplări din vieța ei, o găsim în ținutul lui Iuda, socotindu-se în rândul poporului lui Dumnezeu.

Imprejurările cari au ridicat pe Rut din țara ei de naștere și au dus-o într-o țară străină, au fost, mai întâi o foamete mare și apoi o moarte în familie. Ceea ce părea o tragedie copleșitoare, Dumnezeu a condus lucrurile în așa fel spre slava Sa, și a devenit o binecuvântare pentru ei toți. Dacă noi suntem credincioși și cu totul consacrați lui Dumnezeu, tot așa se întâmplă și în zilele noastre — binecuvântarea urmează după nenorocire.

Amândouă nurorile Naomei au plecat împreună cu ea când a părăsit Moabul, țara durerii ei. Zece ani de vieță frumoasă petrecuți alături de aceste tinere femei, făcuse ca să devină plăcută și scumpă în ochii lor. Cu toate că Naomi se bucura de tovarășia lor, fără îndoială că ea nu dorea

să le întunece viitorul, cerându-le s'o însoțească la Betleem. În vremea aceea ea nu avea destulă credință ca să creadă că o mare binecuvântare avea să decurgă din aparenta nenorocire care venise peste ele. Ea nu zicea așa: „Acum cunoașteți pe adevăratul Dumnezeu, pe care trebuie să-L iubiți și să ascultați de El”. Dimpotrivă, ea zicea: „Faceți ce vă îndeamnă inima — întoarceți-vă la poporul vostru și la dumnezeii voștri”. Ea era sigură când le pune la încercare, că ele aveau să facă așa cum simțeau în inima lor, fără să fie influențate sau silite de cineva. Tot așa și noi, ceea ce dorim să facem, arată ce suntem în realitate. Sau, folosindu-ne de cuvintele din proverb: „Pomul se cunoaște după roade și omul după fapte”.

Fie că își dădeau ele seama sau nu de aceasta, undeva, pe drumul dintre Moab și Iudea, a fost locul de despărțire a căilor acestor două tinere femei, răscrucea vieții lor. Una alege lumea și siguranța vremelnică; cealaltă, privind dincolo de înlesnirile și foloasele pământești, alege pe Dumnezeu și siguranța veșnică. Oare va fi putut Rut, la data aceasta, să vadă colinele din jurul Betleemului unde avea să adune spice cu ocazia secerișului care se apropia; unde, peste mulți ani, strănepotul său, dulcele cântăreț al lui

„Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu”.

Izrail, avea să-și compună psalmii săi neîntrecuți în frumusețe; și unde, peste multe veacuri mai târziu, îngerii aveau să cânte glorioasa cântare de pace și bună învoire între oameni? Nu. Rut nu putea să-și închipue sau să vadă viitorul măreț care atârna de hotărîrea ei îndrăzneată și fără teamă. A crede nu înseamnă a vedea. Credința pășeste înainte fără să vadă.

„Nu sta de mine să te las și să mă întorc dela tine”, zicea Rut; „încotro vei merge tu, voi merge și eu (ea avea deplină încredere în Naomi), unde vei locui tu, voi locui și eu (oricât de umilă și de sărăcăcioasă s'ar putea să fie locuința Naomei); poporul tău, va fi poporul meu (era gata să-și schimbe cetățenia), și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu (ea se întorcea din toată inima către adevăratul Dumnezeu); unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropată acolo. Așa să-mi facă Domnul, și mai mult chiar, dacă mă va despărți de tine altceva decât moartea”. Ce tribut de prietenie dăinuitoare!

Când Franklin ceti această bucată de frumoasă poezie ebraică membrilor Academiei Franceze,

aceștia întrebă: „Unde ai găsit o așa fermecătoare idilă?”

„Într'una din cele mai vechi și mai bune cărți cari s'au tipărit vreodată, cunoscută sub numele de Sfânta Scriptură”, răspunse Franklin.

Rut iubea pe Naomi și își îndeplinea cu credincioșie partea ei pentru a câștiga pâinea cea de toate zilele pentru amândouă. Atitudinea ei plăcută și de renunțare de sine, de a face „tot ce i-a spus” îi aduse cea mai mare fericire a vieții ei. Împlinindu-și cu bucurie și credincioșie cele mai umile îndatoriri, ea se dovedea că este pregătită pentru rangul de onoare în care avea să fie ridicată mai apoi.

Rut se duse la Boaz, ruda ei care avea drept de răscumpărare, chiar așa cum fusese învățată să facă. Când fu întrebată, ea îi spusese că el este acela care are drept s'o răscumpere. Cu alte cuvinte, ea zicea: „Tu ești răscumpărăto-

rul. Eu sunt aceea care am nevoie de răscumpărare”. Ca și Rut, noi venim la Răscumpărătorul nostru. Tot ca și ea, suntem și noi săraci, fără ajutor și în nevoie.

„Neputând s'aduc nimic, Lângă crucea Ta azi pic”.

„Nevoia noastră cea mare este singurul lucru care ne dă dreptul la harul lui Dumnezeu”.

„Nu te teme, îți voi face tot ce vei zice”, primi Rut asigurarea dela Boaz, ruda sa.

„Nu te teme de nimic”, zice Răscumpărătorul nostru oricui vine la El, „căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu”.

Noi venim la Isus Hristos și pretindem moștenirea noastră, cerând iertare și curățire și darul Spiritului Său Sfânt cel binecuvântat. Aceasta este partea noastră. Atunci El ne împlinește cererea noastră. Răscumpărătorul nostru, ca și rudenia Boaz, ne acopere cu mantaua dreptății Sale și ne pretinde ca proprie-

tatea Sa. Cineva a zis că ea a câștigat mai mult la picioarele lui Boaz, decât câștigase toată ziua, adunând spice de pe câmp. Vedem astfel că, atunci când ședem la picioarele lui Isus, toate bogățiile harului răscumpărător sunt ale noastre, în Numele Lui. Noi avem privilegiul ca să simțim deplina mântuire. „Este privilegiul și datoria fiecărui creștin să aibă o bogată și îmbelșugată experiență în lucrurile lui Dumnezeu”. Prin unire cu Hristos, noi găsim odihnă, tot așa după cum Rut a găsit odihnă în casa lui Boaz. Astfel noi suntem deplini în El, mântuirea noastră, dreptatea noastră, tot ce este al nostru și în totul.

Pentru că Rut alege pe Dumnezeu, Dumnezeu alege pentru Rut un viitor care realizează pentru ea cele mai nesperate visuri, alături de un bărbat cu o mare credință și călăuzit de înalte idealuri, de pe ale cărui buze se revărsau în chip spontan cuvinte de binecuvântare și de inspirație. El era cugetat, darnic și plin de spirit cavaleresc, un adevărat tip al divinului Mesia, al Căruui străbun avea să fie. „Domnul să fie cu voi”, era salutarea sa obișnuită.

Vom vedea pe Rut între copiii lui Dumnezeu, între sfinții răscumpărați în slavă. Cu siguranță că atunci va și ea pentru prima dată că face parte dintre strămoșii Mântuitorului lumii.

O alege. O clipă din viață, când ești chemat să faci un pas. Un pas obișnuit, ca toți ceilalți, dar cu urmări atât de mari, cât veșniciile. Iubite Cetitor! În fața ta stă viitorul: deoparte lumea cu toate plăcerile și avantajele ei trecătoare, iar de cealaltă parte stă Isus, care îți oferă în schimbul unei vieți de ascultare de El, de viață demnă, folositoare semenilor tăi, viața cea veșnică și fericită, alături de El și de toți cari s'au învrednicit s'o primească. Tu ce vei alege?

Prel. de M. Ionescu

„Maria și-a ales partea cea bună”.

AMICUL TINERIMII

Legat la ochi

În cele din urmă benzina era pe terminate. Avionul era pierdut. El se lăsă mai jos și tot mai jos, până când atinse suprafața apei. Oceanul îl smulse ca pe o așchie și îl izbi cu putere de stâncile râpoase. Un alt drumeț al văzduhului se prăbușise și fusese distrus. ....

O ceață deasă se ridica din spre ocean într-o zi din iarna trecută, când un avion gigantic de pasageri își lua zborul în chip maiestos de pe aeroportul din Portland, Statele Unite, și se îndrepta spre sud, spre a ajunge în valea scăldată de soare a râului Sacramento, din California. Când pasărea uriașă se avântă spre ceruri, orașul Portland dispăru înfășurat în covorul cel negru care se ridica din mare. Pasagerii, nemiscați și comod așezați în cabina călduroasă, nu puteau vedea nici cerul, nici pământul. Amândouă dispăruse în ceață — dar ei nu se sinchiseau. Pilotul care ședea în cabină primea mesagii clare și deslușite în ce privește direcția. O undă magică, invizibilă, conducea avionul prin întunecime.

Oră după oră, văzduhul întunecat fu sfredelit de tunetele lui. Iată-l ajuns pe coasta Oregonului, peste hotarele Californiei. Ceața încă nu se ridica. Dar uriașul văzduhului, luându-se după această undă, mergea drept înainte. Pilotul atrase atenția ajutorului său: „E o vreme prielnică pentru radio-recepție. Ascultă numai, cât de deslușit se aude Australia”.

Pilotul ajutor dădu din cap în semn de aprobare. „Trebuie să nimerim râul Sacramento chiar la punct”.

Pasărea sboară nebunește în jos pe coasta Californiei. Trece tocmai pe deasupra pădurilor uriașe de redwood (lemn roșu), cari au aproape 2000 de ani. În jos spre orașul San Francisco, tot așa de lin și sigur ca zborul unui vultur. Și nicio bucățică de pământ sau de cer nu văzuse pasagerii de când plecase din Portland. Incepură să-și aranjeze bagajele. Nu era decât o chestiune de minute până ce avionul avea să iasă din întunecime și îndată aveau să fie acasă. Acum sunt aproape deasupra Porții de Aur.

Deodată pilotul privi buimăcit. Căută să-și pună în rânduială aparatele de radio. Glasuri și semnale se revărsară într-o confuzie asurzitoare. Australia se auzea tot așa de aproape ca și San Francisco. Își potrivi ceasornicele, dar confuzia încă dănuia. Avionul pierduse unda diriguitoare. Pilotul mai făcu un cerc pe deasupra întinderii de ape, cari scăldau țărmul, ca s'o găsească. Apoi o luă înapoi spre coastă. Unda era pierdută în acea învălmășeală de sunete. Instrumentele sale n'o puteau deosebi de amestecătura altor semnale. Ore întregi dădu ocol încoace și încolo prin ceață, orbește, când spre largul mării, când spre coastă. Totul în zadar. În aparatele de radio-recepție se auzeau tot felul de glasuri și semnale.

Creștinul legat de cer, care călătorește prin întunecimea păcatului și a învățăturilor false, urmărește unda cea albă a adevărului în drumul său afară din noapte.

Instrumentul numit „credință” îl ține pe această undă — credința că chiar dacă este trântit la pământ, adevărul se va ridica din nou biruitor, credința că adevărul va străpunge întunecul și în cele din urmă îl va risipi în lumina cea strălucitoare a zilei depline.

În nicio vreme din istoria lumii adevărul n'a fost trântit la pământ așa de crunt ca în aceste zile. Luptele cari pun la încercare sufletele oamenilor și le încercă mințile, au copleșit aproape întreaga lume. Acestea au făcut ca națiuni întregi să se îndrepte desnădăjduite spre dumnezei falși și spre idealuri false. Dar luptele și încurcăturile au crescut tot mereu, până când oamenii, după ce au schimbat un dumnezeu după altul, își ridică mâinile în disperare și strigă: „Nu este niciun adevăr; nu este niciun bine; nu e nicio dreptate”.

Dreptul pumnului ajunge din nou regula zilei. Lumea se întoarce iarăși la barbarie. Tratate solemne sunt călcate în picioare ca o nimica, cuvintele de jurământ ale oamenilor nu mai au nicio valoare, înțelegerile sunt făcute cu un cinism care lasă să se

întrevadă călcarea lor pentru motive de nimic. Un materialism feroc, cu preocupările lui de securitate economică, secătuește toate însușirile mai alese ale omului. Urmarea vădită a acestui program se vede deja de pe acum. Temeliile civilizației se clatină. Războaiele acopăr a treia parte din suprafața pământului, în timp ce locuitorii celorlalte două treimi trăiesc într-o continuă teamă de războiu. Cuvintele de liniștire sunt spuse numai cu nădejdea de a se amâna ziua fatală, și nicidecum spre a o evita.

Vremea aceasta este cu adevărat o vreme de încercare a credinței. Este o vreme când virtuțile creștine de modestie, cinste, dreptate și de bună învoire, pare a nu mai avea nicio putere împotriva puterilor întunerecului. Totuși, creștinul care simte în inima sa că toate acestea alcătuiesc adevărul, dacă vrea să-și

implinească misiunea sa în lume, trebuie să aibă credință că în cele din urmă adevărul va împrăstia întunerecul și lumina cea strălucitoare a zilei depline se va întinde peste tot. El însuși trebuie să simtă că personal trebuie să țină în inima sa vii virtuțile dovedite în vieța lui Hristos, astfel ca, „după cum un sfeșnic aprinde pe altul fără să i se micșoreze lumina, tot așa noblețea să aprindă noblețea” până atunci când adevărul va birui cu adevărat. El nu trebuie să umble „legat la ochi”, orbește, spre a fi pierdut în întunerecul nopții, ci trebuie să aibă astfel credința, încât să poată urmări undă cea albă de adevăr, fără încetare, astfel ca să poată ajunge lumina cea veșnică și să conducă și pe alții pe cale împreună cu el. Acesta nu e un lucru ușor, dar este singura cale.

Russel Quinn

MINCIUNA

Tatăl și mama a trebuit să plece într-o după amiază de acasă, lăsând singuri pe cei doi copii sburdalnici, Sorin și Cristinel. Ca să vadă mai de aproape — să pipăie el cu mâna lui — o cană frumoasă de cristal, pe care mama nu-l lăsa să o atingă, Cristinel se sui pe un scaun. Luă cana de pe etajeră, dar înainte ca să se dea jos de pe scaun, cana îi scăpă din mână și căzu pe podea. Cristinel e îngrozit și numai poate de frică. Ce o să spună mama și tata când o să audă de răul pe care l-a făcut? Numai de-cât pune scaunul la loc și plecă. Seara nu intră decât cu fratele său Sorin.

— Cine a spart cana? întrebă la întoarcere mama, supărată.

— Nu știu, răspunse Sorin.

— Nici eu nu știu, se grăbi să răspundă și Cristinel, a cărui inimă bătea de să-i spargă pieptul.

— Cu toate acestea unul din voi tot a spart-o, zise tatăl foarte supărat. Tu ai spart-o, Cristinel?

Luât din scurt, Cristinel era cât p'aci să mărturisească. Un sughiț îi veni în gât, ochii i se umplură de lacrimi și se gândi să spună: „Iartă-mă, eu sunt vinovatul!”, dar frica îl reținu și strigă: Nu, n'am spart-o eu!”

Tatăl crezu, într'adevăr, că copilul este nevinovat și, îndreptându-se către Sorin, care îl mințise de mai multe ori, îi zise:

— Tu ești mincinosul!

Sorin se apără și se rugă ca să fie crezut, dar în zadar. În lacrimile și rugămintele lui, tatăl nu vedea decât o prefăcătorie.

Ieși de-aici, mincinosule și du-te de te culcă! În seara aceasta n'ai să mănânci! Cristinel amuțise. La masă vrea să dea impresia că e foarte mulțumit și că nu știe nimic despre cele întâmplate. După ce mănă, se duse repede și se culcă lângă Sorin și pentru că Sorin plângea, nu îndrăzni să-i vorbească. Ar fi vrut să adoarmă, dar nu putea. Cum stătea așa, suspinurile fratelui său îi sfășiau

parcă inima. Cât de nefericit se simțea el când vedea că fratele său trebuie să sufere din pricina minciunii lui! În sfârșit, biruit de remușcări, se aruncă de gâtul fratelui său și îl îmbrățișă, plângând.

— Sorin, îi zise el, nu mai plânge. Eu sunt vinovatul. Imi pare așa de rău că tu trebuie să suferi pentru răul pe care eu l-am făcut. Măine voi mărturisi totul lui tata. Te rog, dragă Sorin, fii liniștit, căci eu cred că tata ne va ierta.

Cei doi frați adormiră împreună. A doua zi, Cristinel își mărturisi greșeala. Sorin era acolo. Tatăl luă amândouă mâinile lui Sorin, le strânse cu iubire și zise:

— Copilul meu, iartă-mă! Imi pare foarte rău că te-am pedepsit pe nedrept. Apoi, îndreptându-se către Cristinel, îi zise:

— Sunt fericit că regreti greșeala ta, și nu te voi pedepsi; dar să ții minte că dacă vrei să fii fericit și să plăci Domnului, trebuie să spui totdeauna adevărul. A minți este un păcat mare, pentru că rănești de bună voie pe aproapele tău.

Sir Henri Rawlinson

(1810 — 1895)

O LUME PIERDUTA

Cel ce călătorește în Răsărit, poate vedea între altele și ruinele Persepolis-ului, o cetate înfloritoare acum două mii de ani. Călătorul se va mira de sigur de mormintele împodobite — fără îndoială că e vorba de mormintele regilor — și de ruinele unui mare palat, din care au mai rămas în picioare numai câteva coloane, cari să aducă aminte de slava lui de mult apusă. Privind la ruinele tăcute ale „Cetății Persane”, fostă pe vremuri capitala plină de viață a celui mai puternic imperiu din lume, călătorul va șopti suspinând: „Sic transit gloria mundi” — „Așa trece slava lumii”.

El va vedea că zidurile și monumentele sunt acoperite cu desene ciudate în formă de cuie. „Ce or fi astea? Poatedecorații”.

Câțiva călători cari au trecut prin aceste locuri acum o sută cincizeci de ani au fost foarte mult atrași de aceste semne în formă de cuie mari. Ei s'au apucat să le copieze pentru a le studia cu mai multă atenție în Europa.

În Göttingen, Germania, Georg Grotefend, un profesor de limba greacă, examinează de aproape ciudata scriere în formă de cuie. El descoperă un lucru interesant. Toate aceste decorații arătau la fel! Doamne, ce-or mai fi și astea? Cu siguranță, trebuie să fie litere în vreo limbă de mult uitată.

„Dar de unde pot ști eu această limbă uitată, dacă nu cunosc nicio singură literă? Ah, dacă am putea avea o cheie pentru taina acestora!” Își mai aruncă odată privirile peste ciudatele figuri.

„Ce e asta?” exclamă el. Privind mai de aproape putu să deosebească un grup de semne — fără îndoială un cuvânt. El observă că acest grup de semne revenea foarte des. „Ce cuvânt ar folosi un rege pe monumente, așa de des? De sigur, sau numele său, sau cuvântul „rege”. Am găsit. Trebuie să fie „rege”.

Grotefend se mai uită odată. „Aici este iarăși același cuvânt, dar cu o terminație. Aici trebuie să fie „regi”. Aici aceste cuvinte sunt unul lângă altul. Trebuie să însemneze „regele regilor”!

AMICUL TINERIMII

Gravul savant începu să joace de bucurie. El știa că vechilor împărați persani le plăcea foarte mult să se laude cu măreția lor. Știa că fiecare se numea „regele regilor”. Aci descoperise firul pentru deslegarea misterului!

Cuvântul despre care credea că însemnează „rege” îl găsi în primul rând. După el mai era un alt cuvânt. „Poate că acesta însemnează „mare”. Atunci s'ar ceti „marele rege”.

Mai examină și alte copii de inscripții. Părea că toate încep în același fel: „Marele rege, regele regilor”.

Prea bine până aici. Luă din nou hârtia în mână. Ce putea să mai descopere acum? Se uită mai de aproape la hârtie. Nimic nou. Fața i se posomorî. Dar tocmai când era gata s'o lase din mână, îi veni în minte o idee: „Aici este vorba de un rege. El ridică un monument, în amintirea vreunui lucru oarecare, — de cele mai multe ori o victorie asupra dușmanilor. El se numește pe sine „marele rege, regele regilor”. Ce altceva ar mai putea scrie? Cel?”

„Numele său!”

Călăuzit de această nouă idee, Grotefend ridică hârtia. Mâna îi tremura. Primul cuvânt era urmat de fraza pe care credea că o cunoaște. Deci primul cuvânt trebuie să fie numele regelui!

Privi ceva mai departe. Iarăși fraza pe care o cunoștea. Și înainte de aceasta, un alt cuvânt necunoscut. Aceasta trebuie să fie numele altui rege. „Să presupunem că regele al cărui nume se află primul pe hârtie, se numește X. Așa dar, primul rând ar fi astfel: „X, marele rege, regele regilor”.

Rawlinson copie inscripția, care era alcătuită din aproape patru sute de rânduri.

Așa! Am făcut un pas bun înainte! Curând voi fi în stare să citesc o limbă care a murit de două mii de ani”.

Studie mai departe caracterele sale în formă de cuie. „X, marele rege, regele regilor, . . . Y, rege”. Cuvântul care lipsește trebuie să fie — să vedem — „fiu”?

El citește din nou cuvintele: „X, marele rege, regele regilor, fiul lui Y, rege”. În felul acesta voi cunoaște repede vechia persană”.

El ceti mai departe: „Y, marele rege, regele regilor, fiul lui . . . „rege”.

„Am găsit! Am găsit! Inscripția aceasta conține numele celor trei conducători persani — bunicul, tatăl și fiul. Acum ia să vedem cine sunt aceștia? Ia să cercetez lista regilor persani. Unu, doi . . . doisprezece. Treaba va fi ușoară. Au fost numai doisprezece regi persani. Și mai este un alt fapt pe care cred că îl știu. Aceștia trei erau: bunicul, tatăl și fiul. Aceasta stabilește câțiva din cei doisprezece.

„Histaspes, Darius și Xerxes. . . Cum se potrivesc numele acestora cu textul persan? Primul este mai lung — așa cum și trebuie să fie, ca să corespundă”.

II

Henry Rawlinson, un băiat de șaptesprezece ani, plecase în India, în anul 1827, în serviciul Companiei Indiei Răsăritene. Tot ce știa despre ciu-

datele caractere cuneiforme din Persia era că sunt o puzderie, o încurcătură căreia e cu neputință a-i da de rost. Nu auzise niciodată despre Grotefend și despre activitatea lui.

El prindea repede o limbă nouă, și nu peste multă vreme cunoștea o mulțime de limbi cari se vorbeau în India. Vorbea limba persană modernă ca și pe cea maternă. Spre deosebire de camarazii săi de slujbă, Rawlinson găsea destul timp ca să citească mult, mai ales chestiuni de istorie. Odată a fost chiar pus la arest din pricina dragostei sale pentru cărți. El cum-părăse mai mult decât putea plăti și datora unui librar aproape o sută de dolari.

Curiozitatea lui Rawlinson a fost trezită de ruinele unei lumi vechi, cari se vedeau pretutindeni în jurul său. El călători prin Persia, unde ajunsese la o stâncă vestită, înaltă de vreo 550 metri, la Behistun. Pe partea răpoasă a acestei stânci era săpată o inscripție, la o înălțime de o sută cincizeci de metri, pe care Rawlinson dorea s'o studieze. Dar părea a nu fi niciun mijloc de a se cățăra pe stâncă, ce era pleșuvă și lunecoasă. Era nevoie de un ochiu pătrunzător, un cap care să nu se înfierbinte și de un picior sigur.

De trei sau de patru ori pe zi, multe zile în șir, Rawlinson se cățăra pe stâncă la o sută cincizeci de metri fără ajutorul frânghiei sau a scării — fără niciun alt ajutor. Cu riscul de a-și pierde viața, el copie inscripția, care consta din aproape patru sute de rânduri.

Acum se puse să deslege taina semnelor în formă de cuie. Ochiul său înflăcărat văzu un cuvânt care re-veneaa mereu, mereu. Inscripția acea-

sta, își făcu el socoteala, a fost săpată din porunca unui rege. Aci trebuie să fie cuvânt persan pentru „rege”.

Rawlinson folosi aceeași metodă pe care o folosise și Grotefend. „Iată aici același cuvânt, dar cu o terminație. Cuvintele sunt unul lângă altul. Fraza trebuie să însemneze „regele regilor”.

Aceeași listă de regi pe care o descursese Grotefend, se afla și aci. Și Rawlinson, fără să știe ceva despre lucrările începătoare ale acestuia, se opri asupra aceleiași liste de regi. „Histaspe, Darius și Xerxe.... Cum se potrivesc numele acestea? Primul este mai lung — cum de fapt și trebuie să fie”.

Aci se opri Grotefend. Dar Rawlinson de abia începea. Cu o răbdare de fier, el își alcătui pentru sine un alfabet al vechei persane.

Pe calea aceasta descoperi că inscripția fusese așezată pe stânca aceea de către Darius, regele Persiei. În inscripție, împăratul istorisește cum a înfrânt numeroși răzvrătiți și cum a biruit numeroase națiuni. Deasupra inscripției este gravată figura împăratului, cu arcul în mână, călcând în picioare un prizonier.

Când Rawlinson trimise o traducere la Societatea Regală din Londra pentru studii asiatice, Europa era în culmea entuziasmului. Societăți de frunte îl încărcau de onoruri. Toți erau de acord că lucrarea sa fusese săvârșită în condițiuni foarte grele, mai grele decât ale oricărui învățat european, și cu toate acestea îi întrecuse pe toți.

Studiind inscripția mai departe, Rawlinson fu în stare să descifreze ceea ce părea a fi alte două sisteme de scriere, pe lângă vechea persană

pe care o putea ceti. „Aici trebuie să fie trei limbi. Poate că împăratul Darius dorea ca toți locuitorii din cuprinsul împărăției sale să înțeleagă ce este scris pe piatră”. După ce descifrase și tradusesse vechea limbă persană, își luă asupra-și sarcina de a descifra și celelalte două limbi. Și drept rezultat, încă două limbi, limba Elamului și Babilonului, fură date publicității.

Insufleteți de marea sa lucrare, învățații erau acum în stare să citească ciudata scriere în formă de pană, pe care ei o numeau scriere „cuneiformă”. Ei se dedicară cu totul acestei activități, și pe la anul 1853 arheologii descoperiră resturile unei vaste civilizații, despre care nimeni nu visase mai înainte.

Dar mulți oameni încă puneau la îndoială lucrurile. „Ziceți că puteți să cetiți scrierea cuneiformă”, ziceau ei în bătaie de joc. „Dar dacă vom da aceeași scriere la diferiți savanți, fiecare va ghici lucrurile altfel în ce privește înțelesul”.

„Încercați numai”, răspunse liniștit Rawlinson.

Din ruinele unui templu fu scos la iveală un cilindru de argilă arsă în foc, pe care era o inscripție. Patru savanți din diferite părți primiră câte o copie după el. „Traduceți-l”, aceasta era cererea.

Și toți patru, fără să știe unul cum l-a tradus celălalt, dădură aceeași traducere. Această inscripție de pe cilindru conținea istoria unui rege care domnise cu mult înainte de a fi David rege în Izrael.

Cei ce puneau la îndoială lucrurile fură acum convinși.

III

Hai să ne plimbăm acum și prin Babilonul lui Nebucadnețar, pe vremea când Babilonul era în slava sa!

Când ne apropiem de el cu milioanele lui de locuitori, trebuie să trecem peste șanțul adânc care înconjoară cetatea, șanțul umplut cu apă din râul Eufrat. Cetatea este înconjurată de un zid strălucitor colorat, înalt de mai bine de o sută de metri și așa de lat că putea să meargă pe el un car tras de patru cai. Pentru că cetatea este puternică și zidurile ei au poate o lungime de optzeci de kilometri de jur împrejur.

Hai să intrăm pe uriașa poartă Iștar, cu toate că mai sunt o sută de

Babilonul în jărână.

astfel de porți săpate cu măiestrie în bronz. Când trecem prin poarta cetății, sentinelele împăratului ne salută din cele șase turnuri patrâte. Zidurile acestor turnuri sunt acoperite cu țigla lustruită, împodobite cu figuri de dragoni. Poarta Iștar ne duce în Calea Procesiunii, care se întinde cât poți vedea cu ochiul, drept prin cetate. Acesta este bulevardul Babilonului, frumos pavat și strălucind de frumusețea taurilor și leilor smălțuiți și de figurile ornamentale așezate pe zidurile cari străjuiesc calea deoparte și de alta. Acesta este locul de plimbare pentru lumea elegantă a Babilonului. Acum mergem spre palatul marelui Nebucadnețar, acolo unde a trăit Daniel și unde s'a ținut ospățul lui Belșațar. Interiorul lui — spun Babilonienii — este așa de strălucitor ca și bolta cerului, cu luceferii ei.

Pentru că Babilonul este stăpâna lumii. Flotele Feniciei se avântă în largul mărilor la un semn al ei. Aur, fier și cositor, din Africa, Spania și Anglia, vin la Babilon și cedrul din Liban este adus tot aci. Marinarii împăratului aduceau pe apele Eufratului pietre prețioase, perle, mirodenii, lemn de preț din India și Ceylon. Caravanele de cămile ale Arabiei își purtau poverile lor prețioase spre această cetate a lumii.

Cincizeci de străzi largi se întretaie unele pe altele, împărțind cetatea în pătrățele uriașe, ca o cutie de șah. Iată un plan minunat pentru așezarea unui oraș. Orietarea se poate face foarte repede.

Acum ne îndreptăm spre partea de răsărit, și trebuie să trecem râul Eufrat, care curge spre cetate. Să trecem pe pod, sau să ne urcăm în lunetra de formă rotundă, asemenea unei putini, făcută din piele? Este un lucru ciudat că în cele mai multe orașe partea de apus este cea mai bogată. Partea de răsărit a Babilonului este cartierul comercial și industrial al orașului.

Un lucru trebuie să admirăm noi ca oameni moderni. Casele sunt bine clădite și sistemul de canalizare este excelent. Nebucadnețar e mândru de lucrul acesta. Mania lui este Ministerul Lucrărilor Publice.

Babilonul este țara marilor întreprinderi. În Calea Procesiunii este marea fabrică de îmbrăcăminte, unde lucrează aproape două sute de femei țesătoare. Blănuri, pânzeturi și lânărie, toate sunt folosite. Dar dacă vrem să vedem ceva ne mai văzut, să vizităm marele templu de lângă palat. Par'că am fi într-o sală modernă din-

tr'un oraș, cu toate birourile ei administrative. Aici este percepția fiscală, biroul de măsuri și greutate, tezaurul statului și alte departamente. Nu mai poate fi nicio discuție: Babilonul este tot așa de aglomerat și organizat ca și un oraș modern.

Regele Hamurabi sau Amrafel, cum este numit în Biblie, este cel care a făcut această organizare. „Dreptatea e atunci când cei slabi și săraci sunt ocrotiți împotriva celor bogați și puternici”, gândea Hamurabi. Astfel el a stabilit legi pentru plăți și chirii, pentru stabilirea răspunderii oamenilor de afaceri în contractele lor, pentru ajutorarea agricultorilor. Hamurabi stă printre cei dintâi și cei mai de seamă legiuitori ai lumii.

Mai încolo este un om, îmbrăcat într-o tunică și cu sandale la modă, care pare a fi foarte ocupat. Ia să vedem ce face? Pare a lucra cu dalta ceva. Într-o mână ține o lespede de humă încă moale, de forma unui biscuit. În cealaltă mână are un fel de condeiu ascuțit, de care se folosește ca de creion. De câte ori apasă cu acest condeiu, lasă în humă niște semne asemenea unei pene sau a unui cui. Omul acesta trebuie să fie un scrib, un scriitor.

„Ce scrii aci?”

„O scrisoare”, răspunse încrezutul scrib.

El este un personaj important în Babilon. Într'adevăr, cel mai educat om aci este scribul. El a fost la școală, a învățat să citească, să scrie, să facă socoteli și gramatica. Aceasta face din el un om important. Orice babilonian care dorește să scrie unui prieten, să zică din Ninive sau din Sumer, trebuie să roage pe un scrib să-i scrie. Scrisoarea este o bucată de humă, iar plicul este un coșuleț.

„Împăratul mi-a comandat”, zice scribul cu îngâmfare, „să transcriu una din cele mai mari poeme pe o stâncă afară din cetate”.

Mergem mai departe. Pretutindeni

în Babilon vedem numai minuni. Inapoi zidurilor cetății propriu zise sunt temple enorme, tribunalele, bibliotecă imperială cu rafturile ei pline de cărți făcute din humă, un observator astronomic și vestitele grădini suspendate.

Fie că mergem la Babilon, sau în cetatea renovată Ninive sau în Persepolis, pretutindeni vedem cetăți importante în cari oameni învățați studiază istoria, medicina și astronomia.

IV

Cunoașterea de către noi a acestor lumi de mult uitate o datorăm lui Henry Rawlinson și unor oameni ca el, cari au explorat nu numai țări străine, dar și veacurile trecute. Pentru că fiecare veac trecut își lasă urmele în țărâna vremii, în care aceia cari cercetează trecutul — arheologii — citesc istoria acelor veacuri. Lucrarea aceasta este ca și când ai scormoni prin mansardă după firul vieții bunicului tău.

Bărbați ca Rawlinson ne-au adus la cunoștință lucruri minunate despre aceste lumi vechi. De pildă unii învățați obișnuiau să ia în derădere legenda Troiei. „Troia n'a existat niciodată”, ziceau ei. „A fost născocită de Omer”.

Heinrich Schliemann, un băiețel german, era foarte mult chinuit de această credință. El iubea pe Omer. Ii plăcea să citească despre Troia când Elena era regina frumuseții, iar Hector cel mai bun luptător. Heinrich era sigur că aceste personaje au existat în realitate. „Într-o zi”, se hotărî el, „voi dovedi că e așa cum cred eu”. Când se făcu mai mare, își lăsă treburile la băcănie și se duse la Dardanele, acolo unde credea că a fost odată Troia. Aci începu numaidecât săpăturile. Spre uimirea generală, el găsi îngropate în pământ nouă cetăți, una deasupra celeilalte, dintre care una era Troia.

Schliemann și Omer ne-au dat Troia. Și oare Rawlinson nu este un erou pentru noi, pentru faptul că ne-a dat Babilonul cu toată măreția lui? Cât de importante sunt toate aceste descoperiri pentru noi, se poate vedea din faptul că de când atenția lumii a fost atrasă asupra lor, Biblia, în care se vorbește pe larg de aceste civilizații vechi, a fost pusă din nou la locul de cinste și de încredere, ba ceva mai mult, a fost folosită drept călăuză pentru alte descoperiri și mai importante, despre cari vom mai vorbi pe viitor.

„Eroi ai civilizației”

H. J.

O temelie tare

— Vreau să construiesc un palat ale cărui turnuri să ajungă până la cer, spuse într-o zi un rege ambițios.

Îndată trimise ordine în toată țara ca să vină toți arhitecții și antreprenorii. Clădirea avea să întrecă în frumusețe tot ce încântase ochiul mai înainte și să fie terminată în cel mai scurt timp cu putință.

Planurile fură făcute peste noapte, materialul fu adus în grabă la picioarele lucrătorilor și munca începu. În fiecare zi, regele cel mândru și nerăbdător venea să vadă cât a înaintat lucrarea și mereu porunca lucrătorilor să dea zor.

Intr-o zi, antreprenorul șef, obosit de atâtea îndemnuri, își luă inima în dinți și îi vorbi astfel:

— Să mă ierte Maiestatea Voastră că iau cuvântul, dar să-mi dea voie să spun că lucrul nu va fi temeinic dacă e făcut în pripă. Dacă temeliiile palatului nu sunt puse cum trebuie și încheiate solid, clădirea nu se va ridica în bune condițiuni, iar turnurile nu vor ajunge niciodată la cer.

— A! Nu, nu! răspunse regele pe un ton batjocoritor. Poruncesc să grăbiți cu temeliiile astea. M'am plictisit așteptând, iar privilegiștea acestui șantier mă supără. De altminteri, când și acoperișul va fi gata, nimeni nu se va mai sinchisi de temelie.

De frică să nu-și atragă asupra-și mânia regelui, muncitorii își iuțiră lucrările trecând repede peste una și peste alta. Ajunsese cu lucrul pe la etajul al treilea când începură să se vadă în zid mici crăpături. Antreprenorul voi atunci să întrerupă lucrările de construcție și să întărească temelia.

— Înaintați, înaintați! porunci regele tot mai nerăbdător, când antreprenorul îi împărtăși planul cu privire la temelii. Vreau un palat cu turnuri până la cer și

aștept să fie terminat în grabă.

Lucrătorii își începură lucrul, dar erau triști și descurajați, căci știau bine că palatul nu va fi niciodată ce se aștepta să fie, iar trăinicia lui nu putea fi cu niciun chip asigurată. Și pe măsură ce zidurile se înălțau, crăpăturile se lărgeau. Și totuși regele nu dădu voie muncitorilor să încerce să dreagă temeliiile cari amenințau să se prăbușească. El repeta fără încetare:

— Înaintați, înaintați. Crăpăturile nu se vor vedea.

În sfârșit, sosi și ziua când trebuiau clădite turnurile. Palatul cel măreț și strălucitor era pe terminate. Regele trimise invitații în toată lumea, la capetele încoronate, ca să vină să ia parte la solemnitatea inaugurării. Cu multe zile înainte de data hotărâtă pentru această sărbătoare, se vedea venind din toate părțile regi

și regine, împărați și împărătese cu alaiul lor strălucitor.

Se organizase un mare banchet și regele voia ca la miezul nopții o salvă de tun să salute ziua acestei memorabile.

Dar, când orologiul bătu douăsprezece și când tunul începu să bubuie, se auzi un troznet asurzitor, urmat de o învălmășeală înspăimântătoare. Reginele și împărătesele leșinară de spaimă și trebui să fie duse în apartamentele lor. Regele și invitații săi alergară în strada ticsită de lumea înnebunită. Zăpăceala era generală.

„Palatul! Palatul! Mărețul palat! așa răsunau peste tot strigătele de spaimă.

Toată lumea alerga spre locul nenorocirii. Din strălucitul și uimitorul palat nu mai rămăsese decât o grămadă de dărâmături.

Antreprenorul șef se apropie de rege descurajat și îi șopti:

— Vai, Sire! V'am spus că o clădire nu rezistă dacă n'are temelii sigure.

— Prietene, acum văd că ai dreptate, răspunse regele plecându-și capul.

Această pildă veche cuprinde învățături prețioase pentru voi, dragi fete și băiețași. Mai întâi cea spusă de antreprenor și apoi altele pe cari le mai puteți găsi și voi.

Iată două:

Repede și bine nu merg împreună. Fă bine ceea ce faci.

Trd. de Aurora Diaconescu

AMICUL TINERIMII

(Urmare dela pag. 4)

moarte să ridice mâna asupra un-
sului lui Dumnezeu, decăzuse a-
tât de mult, încât ajunse în stare
să aducă ocară asupra unuia din-
tre cei mai credincioși și mai vi-
teji ostași ai săi și apoi să-l și
ucidă, în speranța că se va putea
bucura netulburat de plăcerea pă-
catului. O, cât de mult se întune-
case aurul și cât de mult se mân-
jise aurul curat!"

Așa a lucrat Satana în toate
vremurile; el pune în fața oame-
nilor câștigul care vine din săvâr-
șirea păcatului, făcându-i să se
abată dela calea lui Dumnezeu.

Urmările acelei clipe **fatale** au
fost foarte dureroase și au adus
multă amărăciune asupra vieții
lui David. Prin acest păcat, Dum-
nezeu, care favorizase atât de
mult pe David, a fost desonorat;
sfințenia legii lui Dumnezeu a
fost micșorată în popor; în sufle-
tele multora păcatul a devenit
mai puțin respingător; netemăto-
rii de Dumnezeu s'au lăsat și mai
mult în voia patimilor lor nele-

giuite. Profetul Natan a mustrat
pe David și i-a arătat cari vor fi
urmările: „Pentru ce dară ai dis-
prețuit Cuvântul Domnului, fă-
când ce este rău înaintea Lui? Ai
lovit cu sabia pe Urie Hetitul; ai
luat de nevastă pe nevasta sa, și
pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui
Amon. Acum niciodată nu se va
depărta sabia de casa ta, pentru-
că M'ai disprețuit... din casa
ta voi ridica nenorocirea împo-
triva ta. Dar pentru că ai făcut
pe vrăjmașii Domnului să hulea-
scă, săvârșind fapta aceasta, fiul
care ți se va naște va muri”.

Cu multă durere a trebuit să
sufere David consecințele fapte-
lor sale rele, „căci ce seamănă
omul aceea va și secera”. David
s'a căit, Dumnezeu i-a iertat pă-
catul, dar urmările lui n'au fost
înlăturate. Copilul pe care îl iu-
bea i-a murit; păcatul adulterului
s'a dat pe față chiar în familia
lui; Amon, unul dintre fii săi a
fost omorât de fratele său Absa-
lom. Mai târziu Absalom s'a răs-
culat contra lui David și a vrut

să-l omoare. Din această cauză
David a fost nevoit să fugă din
locuința sa și când suia dealul
măslinilor, „suia plângând și cu
capul acoperit și mergea cu pi-
cioarele goale; și toți cei ce mer-
geau după el... suiau plân-
gând”. Unul dintre servii săi îl
batjocorea zicând: „Du-te, du-te,
om al sângelui, om rău”... iată-
te nenorocit! ce privești tristă!
Omul după inima lui Dumnezeu,
regele unui popor, iată-l acum fu-
gar, izgonit din Ierusalim! Scutul
lui Dumnezeu era îndepărtat dela
David. Deși David s'a pocăit și
păcatul i s'a iertat, totuși el a tre-
buit să soarbă până la fund droj-
dia amară și dureroasă a unei
clipe **fatale**, când a lipsit dela po-
stul de veghere.

Numai o singură clipă **fatală**,
o clipă de neatenție, poate să aibă
urmări foarte dureroase și face
să se întunece strălucirea unei
vieți întregi, oricât de frumoasă
și prosperă ar fi fost ea. „Păze-
ște-ți inima mai mult decât orice,
căci din ea ies izvoarele vieții”.

LUPTA CEA BUNA

*Cheamă, o! cheamă, copile ncercat,
Din valul durerilor mute,
Pe-Acela ce brațu-I puternic ți-a dat,
O ancoră'n stânci nevăzute.*

*De-i sufletu-ți negru nu pierde curaj;
Al Lui este plin de lumină.
Lumina-I te-atrage mereu ca'n miraj
Și ea te ridică din tină.*

*Te sbate într'una, tu, suflet sdrobot,
Te luptă cât ține furtuna.
Pe stâncă e-Acela ce-atât te-a iubit;
De-acolo ți trimite lumina.*

*In goană nebună, norocul să ai,
Adesea tu treci prin văpaie;
Dar de fericire cu mâna nu dai,
Căci ea-i doar ca focul de paie.*

*Când goana te face cărarea s'o pierzi
Și cerul din față dispare,
Copile, spre El te'ntoarce și crezi,
Isus îți e iarăși „cărare”!*

*Și lupta continui cu ultiți storțări,
Copil vânzolit de furtună.
Tu capu-ți ridică, zărește în zări
Lucindu-ți a vieții cunună.*

*Ți-o întinde Acela ce sus de pe stânci
O ancoră îți fu în furtună.
Cum ți-ai întins brațul pe ea s'o apuci,
La Iel să-l întinzi spre cunună.*

*Acum este timpul, copil încercat,
In valul durerilor grele,
Cu sete te luptă să fii ne'ntinat,
Cununa să-ți fie cu stele.*

Lucreția Diaconescu

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pen-
tru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII.
No. 5/1939. Abon. pe un an lei 50, un număr
lei 10. Tip. și Edit. „C. E”. București IV. Str.
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

AMICUL TINERIMII

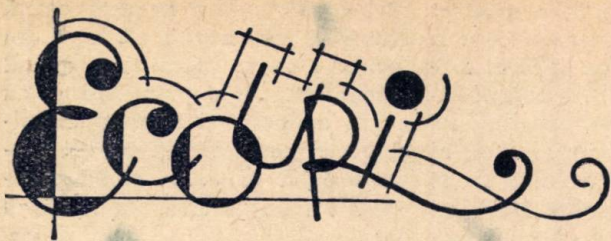

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

După ultimele statistice date de Biroul Federal al Comerțului Aerian, în Statele Unite sunt 2.229 de aeroporturi și câmpuri de aterizare. Dintre acestea 720 sunt în parte sau în totul amenajate pentru aterizare și decolare în timpul nopții.

***

În Japonia, unde atât cei bogați cât și cei săraci socotesc o baie zilnică o necesitate sanitară, lucrătorii au fost foarte nemulțumiți când nu de mult societatea comunală a băilor din Tokio a anunțat că pentru a face economie de cărbuni în vederea războiului, cele 559 de băi ale capitalei vor fi deschise pe viitor numai de la ora zece iar nu dela ora cinci dimineața, ca mai înainte.

***

Una dintre cele mai ciudate ocupații din lume este sfărâmarea și vinderea de vapoare vechi. Acum câțiva ani în urmă această afacere nu era așa de rentabilă, dar astăzi prețurile bucăților de oțel și de orice metal sunt foarte ridicate și meseria este foarte căutată.

***

În clipa de față sunt aproape treizeci de mii de Asirieni în regatul Iracului. În tot decursul anilor ei au fost prieteni credincioși Marelui Britaniei. Acum sunt fără patrie, deoarece cărmuirea Iracului nu-i mai tolerează și încearcă prin persecuție să-i izgonească din locuințele lor. Britania se simte răspunzătoare de viitorul lor, și a însărcinat o comisie să studieze chestiunea. S'a dat ideea ca să fie trimiși în Guiana engleză. Climatul de acolo nu este cel mai favorabil, dar aceasta este singura colonie britanică disponibilă unde s'ar putea stabili fără niciun protest.

***

În China sunt aproape trei milioane de catolici păstoriți de 4.552 de preoți.

***

În „Sacramento Valley”, California, plantația orezului se face cu ajutorul avioanelor.

***

Cea mai mare adâncime a Oceanului înregistrată este de 10.620 de metri, în apropierea insulelor Filipine.

Institutul american de Cercetări Orientale anunță oficial descoperirea pe un braț al Mării Roșii, a portului Ețion-Gheber, construit acum trei mii de ani de regele Solomon. De mult se gândeau arheologii că trebuie să existe acest port despre care Biblia vorbește în termenii aceștia: „Împăratul Solomon a mai făcut și corăbii la Ețion-Gheber, lângă Elot, pe țărmurile mării Roșii, în țara Edomului”. (1 Regi 9, 26.) Doctorul Glück, directorul școlii americane de Cercetări Orientale a condus această expediție ale cărei cercetări răbdătoare și săpături au putut face să se scoată la lumină portul regelui Solomon. După raportul său, portul Ețion-Gheber a cunoscut o mare prosperitate între secolele al X-lea și al VIII-lea înainte de Hristos. Solomon făcuse aici turnătorii de aramă, construisese corăbii și tot felul de obiecte de aramă.

***

Arheologii italieni au descoperit cimitirul antic (necropolă) în care au fost înmormântați războinicii căzuți în lupta dela Cane, în cursul căreia generalul cartaginez Anibal a înfrânt opt legiuni de romani. Câmpul acesta este situat nu departe de locul unde a fost altădată portul Cane. Mai multe sute de morminte au fost deja deschise. Se pare că acest vast cimitir se întinde pe o suprafață de 4 pogoane de pământ. Unele corpuri au fost înhumate cu îngrijire în morminte solid construite, în timp ce un mare număr au fost îngropate la repezeală, claie peste grămadă. Învățații presupun că descoperirea acestei necropole va permite să se lămurească chestiunea mult timp controversată a locului exact unde s'a dat această celebră luptă, în care, în anul 216 înainte de Hristos, Anibal a învins legiunile romane comandate de consulii Emilius Paulus și Terentius Varro, și în cursul căreia au pierit, după Tit-Liviu, 50.000 de soldați, iar după Polybiu 80.000.

***

Dintr-o statistică publicată de Societatea Națiunilor, reiese că în Europa mai sunt încă mulți analfabeți. Recordul aparține României cu 68%.

În Portugalia sunt 65%; în Albania 60% și în Jugo-Slavia 51%. În Grecia sunt 43% analfabeți; același procent există în Spania. În Bulgaria numărul neștiutorilor de carte se ridică la 40%; în Lituania, 33%; în Polonia, 32%; în Italia 32%. Urmează apoi Letonia, 19%; Ungaria, 14%; Estonia, 11%. Țările cari au mai puțin de 10% analfabeți sunt: Finlanda, 9%; Belgia, 7,5%; Franța, 6%; Marea Britanie, 4,5%; Țările de Jos, 2,8%; Germania, 2,6%; Marele Ducat de Luxemburg, 2%; Norvegia, Danemarca, Elveția și Suedia, 1%.

***

Rinul cără în fiecare an în ocean două sute de kilograme de aur și patru sute de kilograme de argint.

***

Georges Stephenson, inventatorul primei locomotive, n'a învățat să citească decât la vârsta de optsprezece ani.

***

Din o sută șaptezeci de milioane de locuitori cari populează Rusia, mai mult de o sută de milioane nu știu nici să citească și nici să scrie.

***

Cel mai mic om din lume se spune că ar fi un anume Obala Row, băștinăș din insulele Madras. N'are decât 66 de centimetri înălțime, dar cântărește aproape optzeci și șase de kilograme. Are treizeci de ani și în timpul ultimilor zece ani a crescut cu un centimetru.

***

John Grimshaw Wilkinson, botanistul orb, își pierde vederea la vârsta de douăzeci și trei de ani. De atunci învăță să deosebească florile printr-o ușoară atingere cu vârful limbii. El putea să deosebească cinci mii de flori de câmp diferite.

***

În orașul Helsinki (Finlanda) hotelierii obișnuiesc să arboreze deasupra intrării principale a hotelurilor, steagurile naționale ale oaspeților lor. Un străin, vizitând această țară, poate să știe astfel numaidecât dacă în orașul acela se află vreun compatriot de al lui.

***

Se socotește la aproape un milion două sute de mii numărul total al morților, atât civili cât și militari, de amândouă taberile, în cursul războiului civil din Spania, adică dela 18 Iulie 1936 până la 30 Martie 1939.

Paner de argint

Un răspuns

Intr'o zi, vestitul teolog, John Wesley, străbătea o stradă de țară foarte noroioasă. El mergea pe marginea îngustă a trotuarului, care era singura parte uscată, când se întâlni față în față cu un îndrăsnit gras, aspru și respingător, care mergea în cealaltă direcție. Acesta spuse cu un ton morocănos:

— Eu nu obișnuiesc să dau locul meu unui nătărău.

— Eu, dimpotrivă, totdeauna fac aceasta, îi răspunse Wesley pe tonul cel mai politicos, și intră el în noroiu, ca să-l lase pe acela să treacă.

...

Bunătatea lui Molière

Intr'o zi, Molière întâlni un cerșetor căruia îi dădu o monedă. Dar nu făcu nici zece pași, când săracul acela alergă după el:

— Ce e? întrebă poetul.

— V-ați înșelat; mi-ați dat o piesă de aur: iat-o aici.

— Ține-ți-o, prietene, răspunse Molière cu bunătate, iată, îți mai dau una pentru că ai fost cinstit.

...

Alexandru cel Mare și piratul

Intr'o bună zi, se prezentă lui Alexandru un pirat care fusese arestat. Văzând pedepsele cari i se pregăteau, prizonierul păstra o mare tărie de spirit.

— Cu ce drept, îl întrebă monarhul, îndrăsnesti tu să turburi mările și să jefuești vasele și bărcile?

— Dar tu, răspunse prizonierul, cu ce drept pustiești universul? Pentru că eu umblu pe mări numai cu un mic vas, sunt socotit drept pirat, și tu care faci același lucru cu o flotă mare, ești numit rege!

Acest răspuns îndrăsnit și plin de mândrie scăpă vieața prizonierului, căci Alexandru îl liberă numaidecât.

...

Abraham Lincoln, marele American liberator al sclavilor, mergea odată călare împreună cu niște prieteni. După ce trecură printr'o pădure, prietenii îi observară lipsa. Când Lincoln se întoarse la ei, le spuse că găsisse sub un copac două păsărele pe cari le asvârlise vântul din cuibul lor. „N'aș fi putut dormi, zise el, dacă n'aș fi dus aceste două păsărele mici la mama lor”.

...

Modestia unui savant

Vestitul Duval, bibliotecarul împăratului Francisc I, era foarte cunoscut pentru modestia sa. Intr'o zi, un neștiutor îi puse o întrebare la care el răspunse:

— Nu știu nimic de aceasta.

— Și cu toate acestea Împăratul vă plătește ca să știți, reluă ignorantul.

— Împăratul, zise din nou Duval, mă plătește pentru ceea ce știu. Dacă el m'ar plăti pentru ceea ce eu nu știu, atunci nici chiar toate bogățiile împărăției n'ar fi de ajuns.

Din New-York se citează cazul a doi frați, cari trăiesc împreună de mai bine de 60 de ani, într'o cameră dintre cele mai modeste, pe care ei au despărțit-o în două părți printr'o linie trasă cu creta pe pardoseală. În tot acest timp niciunul n'a trecut peste linia de cretă în partea celuilalt. Fiecare își vede de treburile sale fără să se intereseze de celălalt. Și ceea ce e și mai curios, ei nu și-au schimbat niciun cuvânt între ei. ....

...

Animalele ne dau uneori exemple neobișnuite de inteligență și stăruință. Intr'o seară, pe când celebrul autor Charles Dickens citea la lumina unei lumânări, aceasta se stinse deodată. El o aprinse iarăși, dar se stinse din nou. Atunci Dickens observă cum pisicuța lui își întindea lăbuța peste flacăra lumânării ca s'o stingă, privindu-l cu un aer rugător. El înțelese numai-decât ce dorea pisicuța sa, și începu s'o mângâie și să se joace cu ea.

...

Ce cere Dumnezeu

Foarte departe de-aici, în nordul Americii, un misionar vorbea unei grupe de Indieni despre consacrare. El le explica jertfa Domnului Isus și datoriile lor față de El. În timp ce misionarul vorbea, un bătrân șef de trib se sculă, înaintă și puse arma sa la picioarele misionarului: „Șeful indian dă arma sa lui Isus”, zise el; apoi se duse la loc să asculte. Misionarul predică mai departe. Bătrânul se sculă din nou, și, desbrăcându-și haina, o puse la picioarele misionarului, zicând: „Șeful indian dă haina sa lui Isus”. El ascultă apoi mai departe pe vestitorul adevărului; apoi ieși din cort și se întoarse îndată cu poney-ul (căluțul) său. După ce îl legă de un par, se duse la misionar și îi spuse: „Șeful indian dă poney-ul său lui Isus”. Și se așeză din nou la locul său. El dăduse aproape tot ce avea. În sfârșit, când predicatorul spuse cum Dumnezeu n'a cruțat nici chiar vieața unicului Său Fi, ci a dat-o în dar pentru noi; când el le făcu cunoscută cererea lui Isus care dorește ca vieața fiecăruia dintre ei să fie consacrată Lui, bătrânul șef se sculă din nou și înaintă spre misionar cu capul plecat. El ingenunchie înaintea misionarului, și în timp ce lacrimi îi curgeau pe obraji bronzăți, zise cu o voce plină de emoție: „Șeful indian se dă pe el însuși lui Isus”.

Iată ce cere El: pe noi înșine, inimile noastre din care să-și facă El locuință, și nu numai ce avem noi.

...

Coperta: *La izvor.*

Foto A. Chevallier Piatra-Neamț.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a tineretului

Inscrisă în Registrul Publicațiilor periodice la Tribunalul Ilfov, Sect. I. Com. sub. No. 1.103 din 1938.

Formarea caracterului

de E. G. White

Noi trebuie să ne formăm caracterele după Isus Hristos, modelul divin și în tot timpul acestei vieți să supunem toate puterile și capacitățile noastre lui Dumnezeu, spre a obține siguranța vieții veșnice, „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu”. (Ioan 17, 3.) Acei cari vor avea un caracter ce va fi găsit vrednic de a avea un loc în împărăția cerurilor, vor fi aceia cari au învățat să cunoască pe Dumnezeu și cari vor fi ascultat în totul de poruncile date în Cuvântul Său. Aceștia vor avea un loc la ospățul nunții Mielului.

Singurul mijloc de a deosebi pe adevăratul creștin de acela care pretinde numai a fi, este de a-i cerceta viața. Din faptele sale se poate vedea dacă Hristos locuiește sau nu în inima sa. Toți aceia cari vor fi în împărăția cerurilor, trebuie să fi trecut mai întâi prin încercare.

Iuda era dintre aceia cari avusesse favoarea să fie cu Isus și cu ucenicii Săi. El sluji lui Isus în tot timpul lucrării sale pe pământ. El avea calități cari ar fi făcut din el o binecuvântare pentru Biserică, dacă s'ar fi supus disciplinei pe care o dorea Isus. El s'ar fi putut bucura de aceleași privilegii ca și Ioan și ca ceilalți ucenici și ar fi putut să tragă folos din

învățăturile Celui mai mare Învățător pe care l-a avut vreodată omenirea.

El putea să contemple în persoana lui Hristos un caracter curat și fără pată; el ar fi putut să imite pe Învățătorul său. Dar lumina care strălucea în viața sa și care venea dela caracterul lui Isus, îl silea să renunțe la toate trăsăturile de caracter, firești sau căpătate, cari nu erau în armonie cu caracterul lui Hristos. În privința aceasta Iuda nu rezistă încercării. Iubirea de lume era adânc înrădăcinată în inima sa, și el nu se deslipi de această iubire și nu-și supuse ambiția sa lui Isus. El nu ajunse niciodată să se predea cu totul Învățătorului său. El credea că-și poate păstra judecata sa proprie și ideile lui. Deși promise să fie ucenic al lui Hristos, el refuza să se lase format de El.

El se lăsa prins, legat de aceste înclinații din caracterul său și continua să dea frâu liber obiceiurilor sale păcătoase. El deveni egoist și se lăsă condus de poftă. Egoismul stăpâna întreaga viață a sa.

Iuda asculta învățăturile pe cari Isus le dădea ucenicilor și mulțimii și nu se opunea niciodată la ceea ce se spunea și nu

părea că pune la îndoială însemnătatea acestor învățături. El nu murmură niciodată pe față, până în clipa în care Maria unse picioarele lui Isus.

Cu această ocazie se dădu pe față adevăratul caracter al lui Iuda. De atunci începu schimbarea vieții sale și trăsăturile principale ale caracterului lui se descoperiră cu totul. Pofta, care este o idolatrie, fusese primită și se cuibări în inima sa; și astfel, când veni ispita, el nu mai putu să reziste. Ispitele lui Satana sunt totdeauna primite de părțile slabe și decăzute ale caracterului omnesc la cari n'au putut rezista și cari nu fusese biruite. Pofta pe care Iuda o nutrise ani de zile, conducea acum întreaga sa viață și stăpâna toate înclinațiile fiirii sale. Deși pe față era ucenicul lui Isus, el își forma în inimă, caracterul său rău. Isus cunoaștea orice călcare din partea lui Iuda a Cuvântului Său, și El privea cu tristeță și cu durere la acela care era din numărul celor doisprezece, dar care nu păzea cuvântul Său.

Ucenicii nu puteau să-și dea sea-

Pe înălțimile munților înzăpeziți, un mic popas sub razele soarelui.

ma de răul din inima lui Iuda; numai ochiul lui Dumnezeu putea să zărească acolo răul ascuns și pofta păcătoasă. Când un gând necurat este primit, când o dorință rea este cultivată, când un spirit de revoltă este nutrit, atunci integritatea inimii este stricată, ispita biruiește și iadul triumfează.

Un om este ispitit când, fiindu-i prezentat un obiect atrăgător, el e gata să uite principiile și lup-tând contra conștiinței, face ceea ce este rău. Exact așa a făcut Iuda. El nu și-a luat odată cu candela și untdelemn. El pretindea că acesta nu-i decât pentru săraci; aceasta nu era decât o ipocrizie; el voia să dea altora impresia că este foarte evlavios, dar în realitate el nu era decât un păcătos care își ascundea păcatul.

În timp ce era cu Isus, el ar fi putut obține har, curăție și sfințenie; dar el nu căuta acestea. El nu cultivă umilința, nădejdea și dragostea, el nu dădea pe față o credincioșie sinceră. Tot așa îi fu cu neputință să aibe un caracter tare și nobil, plin de credință și evlavie. Dimpotrivă, el lăsă să stăpânească în el părțile rele ale caracterului său.

În tot timpul vieții sale el repetă faptele sale egoiste, deși pe față se arăta a fi credincios.

Aceia cari sunt mulțumiți numai cu o spoială de religie și cari nu pun în practică învățăturile lui Isus, dau pe față slăbiciunea caracterului lor. Când vine încercarea și ispita, atunci ei dovedesc că n'au fost creștini. Orice datorie indeplinită din iubire pentru Hristos, în simplitate și umilință, fără egoism, influențează asupra caracterului și îl modelează după modelul divin. Credincioșia în viața creștină este pentru sufle-

un scut care îl ajută să respingă ispita; căci adevăratul creștin învață să se încreadă în Isus care îi dă harul de care el are nevoie. Când cineva a rezistat la prima ispită, rezistă mai ușor la a doua. Dar, cerând ajutorul puternicului nostru Liberator, putem învinge toate ispitele.

Satana n'are puterea să silească pe cineva să păcătuiască. Păcatul este o faptă personală a păcătosului. Înainte ca păcatul să existe în inimă, trebuie mai întâi ca conștiința să consimtă la aceasta și de îndată ce ea și-a dat aprobarea, păcatul triumfă și iadul

se bucură. Deoarece ni s'a arătat pe Isus ca fiind singurul adăpost, nu mai există nicio iertare pentru păcat, fie el mic sau mare.

Ispita nu este un păcat și puterea sa nu este un semn că Dumnezeu ar fi mâniat pe noi. Domnul îngăduie ca noi să fim ispitiți și potrivește fiecărei ispită cu puterea pe care o avem noi de a rezista răului și de a-l învinge. Numai în timpul de încercare și ispitire noi ne putem măsura gradul de credință și încredere în Dumnezeu și ne putem da seama de tăria caracterului nostru creștin. Faptul că noi suntem învinși de ispită, se datorește slăbiciunii noastre. Dumnezeu nu îngăduie ca noi să fim ispitiți peste puterea noastră de rezistență. Dumnezeu cunoște puterea omului de a rezista, deoarece El dă curaj celor cari au fost puși la încercare și cari Il iubesc, de a nu cădea. Prin Cuvântul lui Dumnezeu noi vom fi făcuți în stare să învingem orice ispită.

Biroul de statistici a socotit că la sfârșitul anului 1937 populația dela ecuator din America de Sud se ridică la 2.807.038.

...

În cursul ultimilor doi ani, Italia a construit în Abisinia aproape 3.302 kilometri de șosele.

AMICUL TINERIMII

Un prizonier primejdios

se săturase din prada aceea mică, și dând un nou tipăt îngrozitor, prinse un biet animal înlemnit de frică și neputincios de a fugi; dar vânătoarea încetă și pasărea hrăpăreață se așează pe o ramură uscată să se odihnească și așteaptă.

Lucian Moret, care venise în pădure să pună capcane pentru vulpi, zări vulturul pe ramura uscată. Fără să mai stea mult pe gânduri, își potrivi arma și trase. Oare nu trebuia să scape pădurea de acest răufăcător! Lucian ochise bine, căci pasărea căzuse printre frunzele veste-de. El se grăbi, crezând că va găsi pasărea moartă, dar glonte nu făcuse decât să sgârie craniul pasărei, amețind-o fără s'o rănească grav. Băiatul dori să omoare vulturul, dar apoi se gândi c'ar fi plăcut să domesticească un vultur. El legă pasărea de labe, ținând-o de cap, încât să nu fie atacat nici de ciocul ei puternic, nici de ghiarele ei atât de ascuțite.

Ajungând cu el acasă, îl puse într'un grajd și-l legă de un picior.

Fiul meu, zise dl. Moret, faci rău dacă ții această pasăre, căci mă tem că nu vei ajunge niciodată s'o domesticești. Mai bine ai omori-o.

Dar lui Lucian îi plăcea să se ocupe cu animalele, și spuse tatălui că vulturul, fiind legat, nu putea face rău nimănui.

Tot în grajdul acela, Lucian mai avea câteva găini, iepuri de casă și porumbei; toate aceste vietăți domestice trăiau în pace și libertate.

Dar prezența vulturului le îngrozea nespuse de mult și ele nu se puteau obișnui cu el, până când el nu se domesticea.

Lucian încercă toate mijloacele pentru a-și domestici vulturul; dar toate străduințele sale fură zadarnice. Ca să nu fie rănit de pasărea sălbatică, Lucian trebuia să-i dea mâncarea și să-i schimbe apa, noaptea, pe întunec.

Intr'o după amiază era mare tă-răboiu în grajd. Lucian dădu fuga să vadă ce s'a întâmplat, și prin fereastră zări pe vultur, care după ce reușise să scape din lanț, era cât pe-acți să sfâșie un biet porumbel....

Atunci Lucian dădu fuga până în casă ca să-și ia arma, dar până se înapoie, era prea târziu! Vulturul sfâșiasc cinci găini, doi iepuri de casă și patru dintre cei mai frumoși porumbei. Era un adevărat măcel! O, cât de mult regreta acum Lucian fiindcă băgase un așa temut dușman în acel loc! Tatăl său avusese dreptate; cel mai blând dintre vulturi, este și mai blând când e mort!

Tot astfel, se află copii — și chiar oameni mari — cari cred că își pot înfrâna un obicei rău sau un defect, „ținându-l în lanțuri”. Ei nu vor să se despartă de el și cred că-l pot împiedeca de a face rău. Dar într'o zi sau alta, acest păcat ajunge prea puternic pentru a mai putea fi ținut în frâu, și atunci aduce mari nenorociri în viață.

Singurul lucru ce rămâne de făcut, este de a aduce acest defect, acest păcat, la Isus, și El ne poate ajuta să dobândim biruința deplină.

(Le rayon et le Soleil)

Soarele se înălța din spatele muntelui, când un vultur, care dormea pe vârful unei stânci, se deșteptă; își scutură penele, își întinse aripile și dădu un tipăt asurzitor care străpunse liniștea care domnea la acea oră în natură, și umplu de teamă inimile micilor animale cari locuiau în pădure. Unele din ele, îngrozite, își părăsiră cuiburile și o luară la fugă, fără să știe încotro....

Șiretlicul vulturului reușise, deci, încă odată. Ca o săgeată el ajunsese pe unul din fugari, îl prinse în ghiarele sale ascuțite, se înălță cu el în văzduh și îl sfâșie cu ciocul său coroiat. Dar el nu

Cu un telescop modern se poate vedea aproximativ trei milioane de stele.

Turnul Eiffel

a împlinit 50 de ani

Turnul Eiffel a fost terminat cu totul la 30 Martie, 1889. În ziua următoare însuși arhitectul său, Gustave Eiffel, înălță un mare drapel tricolor în vârful său. La 6 Mai, președintele Republicei, Dl. Sadi Carnot, inaugură Expoziția universală din Paris, a cărei curiozitate principală fu, fără îndoială, Turnul, care atrase sute de mii de vizitatori, vărsând mai bine de 13 milioane de franci-exact dublu cât a costat construirea lui. De aceea Turnul fu supranumit „Triumful Industriei și al Fierului” și care după aceea făcu mai mult decât orice alt monument și decât toate societățile de propagandă pentru a face cunoscută Franța și în special Parisul.

Înalt de 300 metri, el întrece în înălțime toate celelalte monumente din lume, cu excepția unuia singur, un sgârie-nori american. Marile catedrale nu depășesc niciodată înălțimea de 150 metri (Cologne, 159 m., Rouen, 150 m., Strasbourg, 142 m., Viena, 138 m., Sfântu-Petru din Roma, 132 m.), Obeliscul din Washington are 170 metri, Marea Piramidă, 146 metri, Domul Invalizilor, 105 metri, Panteonul, 85 metri.

Constructorul Turnului, Gustave Eiffel, născut la Dijon în 1832 se distinsese mai înainte cu câteva lucrări însemnate în metal: un pod la Bordeaux, un alt pod foarte mare la Szegedin și altul la Lisabona. Pretutindeni el fu prețuit pentru calitățile sale de îndrăzneală și precizie.

Încă din 1886 el făcu planul să construiască la Paris un monument de fier de 300 metri înălțime. El vorbi despre aceasta lui Edouard Lockroy, ministrul Comerțului și Industriei, căruia îi revine meritul de a se fi interesat numaidecât și în mod continuu de acest plan. Planurile, la cari

au lucrat peste 40 de desenatori timp de câteva luni în șir, fură primite, dar toată răspunderea acestei întreprinderi primejdioase, o purta constructorul.

Prima lovitură de cazma la temelia acestor lucrări, fu dată la 28 Ianuarie 1887. Au trebuit cinci luni până s'au terminat temeliile celor patru picioare pe cari se sprijină Turnul. Ele se întind pe o suprafață de 48.000 metri cubi de pământ și sunt întărite cu 14.000 metri cubi de zidărie. Toate acestea fură făcute după calcule foarte precise. Nimic nu a împiedecat înaintarea lucrării. Apoi trebuie să știm că nu s'a înregistrat niciun accident în tot timpul cât a durat această construcție. Temeliile sunt așa de puternice încât ar putea să țină o greutate de patruzeci de ori mai mare, fără să se prăbușească.

Turnul e format din 12.000 piese metalice diferite cari au cerut fiecare câte un desen special. 2.500.000 șurupuri le țin foarte strâns legate unele de altele. A trebuit să fie făcute șapte milioane de găuri pe cari dacă le-am pune cap la cap ar forma un tub lung de 70 kilometri. Fiecare piesă desenată, tăiată și găurită, era adusă în Câmpul lui Marte, unde se află Turnul, și își găsea în chip matematic locul său.

Construirea celor patru picioare uriașe, pe cari se sprijină Tur-

nul, până la primul etaj (57 m. înălțime) ceru o mare grijă și atenție și îndeosebi schele speciale din cauza înclinării picioarelor (30 m. dela pământ la primul etaj). Cele patru construcții uriașe trebuia să aibă un echilibru stabil, făcându-le egale de mari și așezându-le față'n față.

Platforma primului etaj fu făcută cu o suprafață de 2.400 metri pătrați, a doua cu 1.400 metri pătrați, și în curând veni și ziua când tot Turnul fu terminat. Eiffel triumfă din cele mai grele piedici materiale și spulberă batjocurile și uneltirile dușmanilor săi și în același timp ale opiniei publice care își recunosc repede și pentru totdeauna greșeala.

Zece mii de tone de fier se înălțau acum vertical spre cer, în Paris, pe malurile Senei, și astfel Parisul ajunse oarecum simbolul „orașului lumină”, până în depărtări. Aceia cari prezisese prăbușirea în curând a Turnului, nu s'au ales cu nimic, deoarece totul fusese calculat pentru a-i asigura o existență îndelungată. Forma sa geometrică, în care constă tocmai frumusețea, a fost determinată mai mult din considerațiuni matematice asupra tăriei vântului, decât din considerațiuni estetice. „Forma Turnului este oarecum turnată chiar de vânt”. (Tissandien.) Apăsările, presiunile cele mai puternice (mai mult de 400 kilograme pe metru pătrat) n'au nicio influență asupra traiectoriei lui.

Apoi Turnul Eiffel este un post de prim ordin pentru observații strategice, meteorologice și astronomice, și adăpostește o stație emițătoare de radio. În sfârșit, el este marele centru de atracție al vizitatorului venit din provinciile franceze sau al străinului venit să vadă Parisul — care, din vârful său, contemplând marele oraș, — își poate da seama, zăbind trecătorii foarte mici cari forfotesc în Câmpul lui Marte, de locul înfim pe care-l ocupă oamenii în univers.

Turnul Eiffel are cincizeci de ani.

Bernard Palissy

Istoria olăriei ne dă unul dintre cele mai frumoase exemple de stăruință neclintită. Poate că unul din cele mai izbitoare exemple din viața oamenilor mari, e acela al lui Bernard Palissy despre care vom vorbi în acest articol.

Bernard Palissy văzu lumina zilei în eparhia Agen, cam pe la anul 1510. Tatăl său făcea pahare, meserie la care își făcu ucenicia și Bernard. Părinții săi erau săraci, foarte săraci, încât nu puteau să-l dea la școală. „Eu n'am avut alte cărți", spunea el mai târziu, decât cerul și pământul cari sunt deschise pentru toți". Cu toate acestea, el învăța să picteze pe pahare, apoi să deseneze și mai târziu să citească și să scrie.

Bernard Palissy avea aproape 18 ani când industria sticlei începu să decadă. El părăsi casa părintească, cu traista la spinare ca să-și găsească norocul în lume. Mai întâi el plecă spre Gasconia, și ori de câte ori găsea de lucru pentru meseria lui, lucra, alteori dându-se drept inginer hotarnic. Apoi se îndreptă spre Nord, oprindu-se câtva timp în mai multe orașe din Franța, în Flandra și în Germania de jos.

Și astfel, Palissy își petrecu zece ani din viața sa. Apoi se căsătorii și încetă cu călătoriile, ocupându-se cu pictarea paharelor și ca inginer hotarnic în orașul Saintes, din Charente-a inferioară. Familia sa se mări cu trei copii, mărindest astfel nu numai răspunderile lui, dar și cheltuielile și creindu-i o situație grea, deoarece, deși făcea tot ce putea, câștigul era cu mult mai mic decât nevoile. El trebuia să lucreze. Poate că el se simțea în stare să lucreze altceva care să-i aducă un câștig mai mare, decât să trăiască de azi pe mâine din meseria aceasta așa de prost plătită, de a picta pahare.

Atunci gândul său se îndreptă spre ceramică sau smălțuirea fa-

ianței. Dar el nu se pricepea deloc în această artă și nu văzuse niciodată pământ ars. El trebuia să învețe totul singur, fără ajutorul cuiva. Dar plin de nădejde și de dorința de a învăța, arzând de o stăruință fără margini și de o răbdare neclintită, se puse pe lucru.

Fără îndoială că vederea unei frumoase cupe de fabricație italiană, lucrată de Luca de la Robbia, îi dădu lui Palissy primele idei despre această nouă artă. O întâmplare ca aceasta cu totul neînsemnată, de sigur că n'ar fi produs niciun efect asupra unui spirit simplu, nici chiar asupra lui Palissy în timpurile normale, dar în timpul acela — când se gândea să-și schimbe meseria — se înflăcăra de dorința de a imita ceea ce văzuse. Vederea acestei cupe îi răscoli întreaga ființă și hotărîrea de a descoperi smaltul cu care cupa era lustruită se legă de el ca o pasiune. Dacă n'ar fi fost căsătorit, ar fi plecat în Italia în căutarea secretului, dar era legat de soția și copiii săi și nu putea să-i părăsească. El rămase lângă ei, în necunoștință, însuflețit de nădejdea că va găsi într-o bună zi mijlocul de a face smalt pe faianță.

Mai întâi el găsi singur cari erau elementele din cari se făcea smaltul și făcu tot felul de experiențe pentru a se convinge pe deplin de descoperirea sa. Astfel cumpără oale de pământ de calitate proastă, le sparge în mai multe bucăți și întinse pe ele compoziția smaltului și le puse într'un cuptor pe care îl făcuse el pentru arderea lor. Aceste experiențe nu reușiră și rezultatul fu oale sparte, pierdere de combustibil, de timp și de muncă.

Luni întregi și ani de zile Palissy continuă cu experiențele sale. Primul cuptor stricându-se, el făcu un altul afară din casă, arse în el lemne, risipi materiale, sparge oale, pierdu timp, până când

ajunse în mare mizerie. Intre timp, Palissy lucra la prima sa meserie, pictând pahare, făcând portrete, măsurând terenuri. Dar până la urmă nu mai putu să-și continue experiențele sale din cauză că-l costa mult încălzitul cuptorului; cu toate acestea el mai cumpără încă odată oale, le sparge ca mai înainte, în patru sau cinci bucăți, le acoperi cu compoziția aceea și le duse la cuptorul unei cărămidării la o depărtare de o leghii și jumătate de Saintes. După aceea se întoarse să le ia tocmai când le scotea din cuptor. Dar spre marea lui desnădejde, nicio experiență nu reușise. Dar cu toată descurajarea sa, nu s'a dat învins, căci pe drum se hotărî să înceapă din nou.

Astfel trecură doi ani, în care timp el făcu cercetări zadarnice și ajunse din nou în mizerie. Atunci se hotărî să mai încerce odată pentru ultima oară. Și astfel sparge mai multe oale ca niciodată. Mai mult de 300 cioburi de oale unse cu compoziția sa fură duse la cuptorul unde se fabrica sticlă și stătu chiar el acolo să vadă rezultatele arderii. După patru ore cuptorul fu deschis. Numai pe o singură bucată de oală din cele 300 materia se topise. Puse să se răcească această bucată care, după ce se întări, deveni albă și strălucitoare.

Despre această bucată de oală acoperită cu smalt alb, Palissy spunea că era „neobișnuit de frumoasă”. Se înțelege că în ochii

săi păru frumoasă după atâta așteptare. El dădu fuga acasă s'o arate și soției sale simțindu-se, așa după cum a spus el, o ființă nouă. Dar încă nu câstigase biruința, ci trebuia s'o câștige de aci înainte. Succesul acesta nu făcu decât să-l încurajeze și să-l conducă la alte experiențe și să sufere alte nereușite.

Pentru a-și duce la desăvârșire invenția sa pe care o credea că-i aproape gata, se hotărî să facă el însuși un cuptor pentru sticlă lângă casa lui și astfel să continue experiențele fără să știe nimeni. Incepu să-și construiască cuptorul cu mâinile sale, cărând pe spatelul lui cărămizi dela cărămidărie. El era zidar, lucrător, el era de toate. După șapte sau opt luni, cuptorul fu terminat. În tot acest timp Palissy făcuse un oarecare număr de vase de pământ gata să le acopere cu smalt. După ce termină tot ceea ce trebuia să le facă înainte de a le arde, le acoperi cu smalt și le băgă din nou în cuptor pentru probă. Deși era foarte lipsit în cele materiale, Palissy își procurase o mare cantitate de combustibil pentru marea probă și credea că aceasta îi va fi de ajuns. În sfârșit, aprinse focul și operația începu. Toată ziua stătu lângă cuptor, alimentându-l cu lemne. Rămase de strajă și noaptea, dar fără rezultat. Soarele răsări, soția îi aduse ceva de mâncare de dimineață — căci nu voia să-și părăsească observatorul pe care continua să-l încălzească. Soarele apuse, trecu o nouă noapte. Tras la față, rătit, buimăcit și în același timp neînvinș, Palissy se așeză în fața cuptorului, nădăjduind din toate puterile sale că smaltul se va topi. Astfel trecu și-a treia zi și-a treia noapte, și apoi a patra, a cincea. Atunci crezu că poate că nu combinase bine elementele pentru smalt, poate că lipsea ceva. Se puse din nou la lucru și pregăti cele ce-i trebuia pentru o nouă experiență. Pentru aceasta își pierdu încă două sau trei săptămâni. Dar cu ce să-și cumpere alte oale? Deoarece cele pe cari le

făcuse pentru prima experiență nu mai puteau fi folosite, din cauză că fusese arsă prea rău. Bani nu mai avea. Putea să împrumute. Doar era un om cinstit, cu toate că familia și vecinii săi îl socotea fără judecată, să-și risipească banii pe experiențe de nimic. Și în cele din urmă reuși. Împrumută o sumă de bani dela un prieten și cu aceștia el putu să cumpere combustibil și alte oale pentru a începe o nouă experiență. Oalele fură acoperite cu un nou amestec, băgate în cuptor și încă odată focul fu aprins. Aceasta fu ultima experiență dintre cele mai descurajatoare și mai triste. Lemnele ardeau, văpaia era mare, și smaltul tot nu se topea. Combustibilul era aproape pe terminate. Cu ce să mai întrețină focul? Avea niște pari în grădină, erau din lemn, așa că-i putea arde... Mai bine să-i sacrifice pe ei decât să nu-și termine experiența! Smulse pari și-i băgă în foc. Ei arseră în zadar, căci smaltul tot nu se topi. Încă zece minute să mai țină focul, și poate că va obține rezultatele așteptate. Cu orice preț, lui îi trebuie combustibil. Mai avea doar mobilele din casă, polițele. Un trosnet puse în mișcare casa și în mijlocul strigătelor soției sale și ale copiilor săi, cari acum se temeau că Palissy își pierduse mințile, mobilele fură sfărâmate și aruncate în mijlocul flăcărilor. Dar nici acum smaltul nu se topi. Alte polițe. Un nou trosnet și etajerele se duseră după mobile în cuptor. Soția și copiii fugiră de-acasă, ajunseră în oraș, strigând că Palissy înnebunise și că face din mobilele casei lemne de foc.

De o lună de zile eroicul savant nu-și schimbase cămașa. Era cu totul prăpădit de atâta muncă, neliniște, veghe și din lipsă de mâncare. Era dator, aproape pe marginea ruinei, dar găsisse secretul, căci ultima flacăra a cuptorului topise smaltul. Oalele de pămant de calitate proastă, după de ieșiră din cuptor și după ce se răciră, erau acoperite cu un lustru alb. Da! pentru aceasta el era ga-

ta să sufere imputările, certurile, și gata să aștepte cu răbdare ocazia de a pune în practică descoperirea sa, când vor licări zile mai bune și pentru el.

Palissy construi apoi un cuptor mai perfecționat, dar făcu greșea la că întrebuință pentru interiorul lui piatră în loc de cărămidă. Când încălzi cuptorul, piatra trosni, se crăpă și săriră țândări pe oale și se lipiră de ele. Cu toate că smaltul ieși frumos, toată munca lui fusese stricată, și aceasta însemna încă șase luni de lucru în zadar. S'au găsit oameni cari doreau să cumpere aceste vase smălțuite pe un preț mic, fără să țină seama de defectul pe care le aveau, dar Palissy nu voi să le vândă. Iată ceea ce spuse el cu privire la aceasta: „Dar pentru că aceasta mi-ar fi scăzut și umilit onoarea, am făcut bucăți tot cuptorul, am căzut într-o stare de tristețe, de melancolie, și nu fără motiv, deoarece nu mai aveam mijloace cu cari să mă îngrijesc de nevoile familiei mele. În casă nu aveam decât imputări, reproșuri; în loc de mângâiere eram blestemat; vecinii mei, cari aflase de asta, ziceau că sunt nebun”. (Oeuvres, éd. Fellon et Audiat 11, pag. 206.)

Ajuns până în situația aceasta, Palissy deveni trist și aproape descurajat, era sdrobotit. Se plimba mâhnit pe câmpiile din împrejurimile Saintes-lui, îmbrăcat în sdrențe și slab ca o umbră. De câțva timp începuse să lucreze din nou la prima sa meserie și lucră cu sânguință un an întreg pentru a-și hrăni familia și pentru a-și restabili reputația față de vecini. Apoi începu din nou lucrările sale atât de dragi. Deși trecuse deja doisprezece ani până să găsească smaltul, îi mai trebui încă aproape opt ani de dibuire până la perfecționarea invenției sale.

În sfârșit, după șasesprezece ani de muncă, Palissy își reluă curajul și se dădu drept olar. Acești șasesprezece ani alcătuiau ucenicia sa în arta ceramicii, ucenicie în timpul căreia el își fu singur stăpân sau învățător. A-

cum el putea să-și vândă fabricațiile și să procure familiei un oarecare confort. Dar el nu era încă mulțumit de ceea ce reușise să facă. El mergea din progres în progres năzuind spre perfecțiune. El studia natura și își scotea modelele sale așa de bine, încât marele Buffon spunea despre el că este un naturalist „așa cum numai natura poate să facă”. Lucrările sale de ornamentație sunt socotite astăzi drept cele mai rare și se vând pe prețuri fabuloase. Desenele sale reprezintă animale, șopârle, plantele cari creșteau prin împrejurimile Saintes-lui și pe cari el le combina cu gust pentru ornamentații la farfurii sau la vase.

La sânul tatălui

pe cari i le dăduse conetabilul și el însuși la închisoare, ca să-l vadă și să-l convingă să se lepede de credința lui. „Ai servit”, zise el, „pe mama mea și pe mine timp de 45 de ani, noi ți-am suportat părerile și ideile în mijlocul focului și al măcelului, dar acum Guizii și oamenii mei mă constrâng la aceasta. Sunt nevoit să te las în mâinile dușmanilor tăi, și mâine, dacă nu te convertești, vei fi ars”. „Sire, răspunse bătrânul, eu sunt gata să-mi dau viața pentru slava lui Dumnezeu. Voi mi-ați spus adesea că vă este milă de mine. Dar acum mie îmi este milă de voi care ați rostit aceste cuvinte „sunt nevoit”. Maiestatea voastră nu vorbește ca un rege; voi și toți aceia cari vă constrâng, Guizii și poporul întreg, nu vor avea nicio influență asupra mea, deoarece eu știu care este moartea mea”.

Pe lângă fabrica de ceramică pe care o conducea împreună cu cei doi fii ai săi, în ultimii ani ai vieții sale, Palissy scrisese și publică multe cărți despre arta ceramicii cu scopul de a-și instrui compatrioții și de a-i feri de greșelile și nereușitele de cari avusesese el parte. El mai scrisese și despre agricultură, despre fortificații, despre istoria naturală și chiar cu privire la acest ultim subiect, el dădu mult de discuție la un mare număr de persoane. Făcu războiul astrologiei, alchimiei și vrăjitoriei și tuturor înșelătoriilor și minciunilor de acest fel. Prin aceasta își creă mulți dușmani cari arătau după el cu degetul, ca după un eretic, rătăcit. Încă odată fu arestat pentru religia lui și închis în Bastilia. Acum era un bătrân de 78 de ani, slab, cu un picior în groapă, dar mai curajos ca niciodată. Fu amenințat cu moartea, dacă nu-și tăgăduiește credința. Dar el se ținu tare cu aceeași hotărîre cu care pornice în descoperirea smălțului. Regele Henric al III-lea se duse

el însuși la închisoare, ca să-l vadă și să-l convingă să se lepede de credința lui. „Ai servit”, zise el, „pe mama mea și pe mine timp de 45 de ani, noi ți-am suportat părerile și ideile în mijlocul focului și al măcelului, dar acum Guizii și oamenii mei mă constrâng la aceasta. Sunt nevoit să te las în mâinile dușmanilor tăi, și mâine, dacă nu te convertești, vei fi ars”. „Sire, răspunse bătrânul, eu sunt gata să-mi dau viața pentru slava lui Dumnezeu. Voi mi-ați spus adesea că vă este milă de mine. Dar acum mie îmi este milă de voi care ați rostit aceste cuvinte „sunt nevoit”. Maiestatea voastră nu vorbește ca un rege; voi și toți aceia cari vă constrâng, Guizii și poporul întreg, nu vor avea nicio influență asupra mea, deoarece eu știu care este moartea mea”.

Și într'adevăr, după câțva timp, Palissy muri ca martir, deși nu pe rug. El muri în Bastilia, după un an de închisoare, sfârșindu-și liniștit viața consacrată unei munci eroice și plină de suferințe, de o dreptate neînduplecată, după ce a dat dovadă de nobile și rare virtuți.

Steen Rasmussen

Când Palissy atinse culmea artei sale, el se numea „lucrător în pământ și inventator de figurine țărănești”. Dar cu toate acestea, el nu scăpase încă de suferințe. El era protestant și trăia tocmai în timpul când persecuția izbucnise în sudul Franței. Din cauza ideilor sale religioase el era socotit drept un eretic primejdios. Fiind denunțat de dușmanii săi, casa sa din Saintes fu jefuită iar el fu dus într-o fortăreață din Bordeaux unde trebuia să-și aștepte rândul să se urce pe eșafod. El fu condamnat să fie ars pe rug, dar un om cu influență, conetabilul de Montmorency, mijloci pentru ca să-l scape dela moarte, nu pentru că l-ar fi simpatizat pe Palissy sau religia sa, ci pentru că niciun artist nu putea să execute mozaicurile de care avea nevoie el pentru mărețul castel ce-l avea la Ecouen (Seine și Oise), la câteva leghe de Paris. Prin influența sa fu dat un decret prin care Palissy era numit creatorul ceramicii și din porunca regelui și a conetabilului, fu pus în libertate. După ce a fost pus în libertate el se întoarse la Saintes unde nu găsi decât jaf și ruină. Atelierul său era distrus iar lucrările sale făcute bucăți. Ștergându-și praful din Saintes de pe picioare, el părăsi orașul pentru a nu se mai întoarce niciodată acolo și se stabili la Paris pentru a îndeplini lucrările

Petru, plângând amar când își dădu seama de calea pe care Satan voia să-l ducă.

Panta fatală

— Ai controlat această factură, Iacob?

— Da, Domnule.

— Este bine făcută?

— Are două greșeli, Domnule.

— Dă-mi-o s'o văd.

Tânărul întinse patronului său o factură mare căreia trebuia să-i facă adunarea.

— Aci, zise tânărul, este o greșeală de calcul de 50 de franci în paguba furnizorului Dvs., apoi puțin mai departe încă o greșeală tot de 50 de franci.

— Tot în paguba lui?

— Da, Domnule.

Comerciantul avu un surâs foarte ciudat, ceea ce uimi foarte mult pe băiatul de prăvălie.

— O sută de franci în paguba sa, zise el, ca și cum ar fi fost surprins în mod fericit. Buni contabili, ce-i drept!

— Trebuie să îndrept, Domnule, zise băiatul de prăvălie?

— Nu, fiecare să-și îndrepte greșelile lui. Noi nu controlăm facturile în interesul altora, răspunse comerciantul. Dacă furnizorul își găsește greșeala, vom aranja noi asta; dar acum avem cu atât mai mult de câștigat. Simțul moral al tânărului fu foarte izbit prin aceste observații neașteptate. El era fiul unei sărmâne

văduve care îl învățase pe deplin care este datoria unui om.

Dl. Dupont, la care tânărul lucra numai de câteva luni, era un vechi prieten al tatălui său, și văduva avea o mare încredere în el. De fapt, Iacob îl socotise totdeauna drept un om model, și când dl. Dupont consimți să-l ia în magazinul său, băiatul socotea aceasta ca o mare fericire ce dăduse peste el.

„Să-și îndrepte singur greșelile lui!”

Această frază produsese o puternică impresie asupra lui Iacob de îndată ce-i prinse adevărul ei înțeles. Mai întâi el era încurcat. Dar gândindu-se din nou și dându-și seama că aceste cuvinte fusese rostite de un om pe care mama sa îl stima, și îl respecta ca pe niciunul altul, se gândi că poate că așa se obișnuiește în comerț. Dl. Dupont, de sigur, că nu putea face nimic necinstit.

La câteva zile după controlul acestei facturi, furnizorul trimise pe cineva să o încaseze. Iacob, care era de față, aștepta să vadă dacă dl. Dupont amintește de greșeală. Dar observă că el nu spusese nimic de aceasta. Apoi el făcu o notă de plată după factură și totul fu aranjat.

— Oare e bine aceasta? se în-

treba Iacob. Conștiința sa răspundea că nu. Dar faptul că lucrul acesta fusese făcut de dl. Dupont, îl împiedeca să-și dea seama de gravitatea acestei fapte. Poate că așa este în afaceri, își zicea el. Cu toate acestea, asta nu-mi pare ceva cinstit și nu m'aș fi așteptat la așa ceva din partea d-lui Dupont.

Intr'o zi, Iacob fu trimis la bancă să scoată niște bani. Dar numărând din nou banii pe cari îi primise, observă că primise mai mult cu o hârtie de cinci sute de franci. Atunci, el se întoarse la casier și îi înapoieie hârtia.

Casierul nu știa cum să-i mai mulțumească, și Iacob se întoarse la magazin foarte fericit, fiindcă făcuse un lucru bun.

— Casierul mi-a dat cu 500 de franci mai mult, îi zise el d-lui Dupont, îmmându-i banii.

— Bine, zise el cu o bucurie ciudată. Și începu să numere hârtiile cu grijă.

Dar bucuria lui se împrăștiă repede când și ultima hârtie fu numărată.

— Dar, Iacob, nu e nicio greșeală, zise el cu un aer amăgit.

— Nu, de sigur, căci eu am dat înapoi cei 500 de franci.

— Nătărăule! strigă dl. Dupont. Nu știi că niciodată nu se îndreaptă greșelile băncii? Dacă casierul ți-ar fi dat cu cinci sute de franci mai puțin, de sigur că nu ți i-ar mai fi restituit altădată.

Iacob se rușină puțin din cauza acestei imputări, după cum e adevărat că de multe ori e mai mare rușine pentru o greșeală decât pentru o crimă. Vinovatul se simțea foarte mâhnit din cauză că făcuse un lucru pe care dl. Dupont îl socotea stupid, și se decise, că dacă altădată ar primi chiar cu zece mii de franci mai mult, îi va da patronului său, și-l va lăsa să facă așa cum înțelegea el.

AMICUL TINERIMII

— Lasă pe oameni să-și îndrepte singuri greșelile lor, zise dl. Dupont, așezându-se din nou la lucru.

La o lună după întâmplarea de la bancă, numărându-și salariul de pe o săptămână, Iacob observă că dl. Dupont îi dăduse cu cinci franci mai mult. Prima sa grijă fu să-i înapoieze patronului, dar tocmai când porni să facă aceasta, îi sună în minte cuvintele acelea: „Lasă pe oameni să-și îndrepte singuri greșelile lor!” Acum el stătea la îndoială, nu știa ce să facă. Dar e lucru știut, că de îndată ce începi să discuți cu răul, ai și fost învins.

— Trebuie să mă mai gândesc, își zise Iacob, punându-și banii în buzunar. Dacă acest principiu este adevărat, atunci trebuie să-l las pe dl. Dupont să-și îndrepte greșeala.

Dar tânărul tot nu se simțea liniștit. El știa că a-și păstra pentru el cei cinci franci, era un lucru necinstit. Cu toate acestea el nu se putea hotărî să-i dea înapoi. Și astfel el îi cheltui pe lucruri de nimic. Dar după aceea el se gândea adesea că s'ar putea ca dl. Dupont să-l fi pus prin aceasta la încercare, și asta îl umplea de neliniște.

Nu mult după aceea, o nouă greșeală se făcu. Dar de data aceasta Iacob își ținu pentru el cei douăzeci și cinci franci în plus, cu mult mai puțină șovăire.

— El să-și îndrepte greșeala, zise el hotărît. Doar acesta este principiul de care se servește el când e vorba de alții. Tocmai aveau nevoie de douăzeci și cinci de franci.

Și astfel Iacob se obișnuie să reducă la tăcere glasul conștiinței sale. El avusese un povătuitor rău. Pofta se furișase în inima sa și începu să dorească multe lu-

cruri pe cari nu și le putea cumpăra.

Iacob avea foarte bune însușiri de comerciant: prin priceperea sa, câștigase încrederea d-lui Dupont, încât acesta îi încredințase contabilitatea magazinului, când nu avea decât optsprezece ani. Dar Iacob se obișnuise să fie necinstit. El nu uitase niciodată prima lecție pe care o primise în această carieră păcătoasă. De atunci el lucraseră după acest principiu nu numai de două ori, ci de sute de ori, și totdeauna în pierderea d-lui Dupont.

De mult timp el nu mai îndreptase greșelile cari erau în câștigul lui și chiar el însuși făcuse ade-

sea greșeli cu voia lui, în avantajul său, în diferitele tranzacții ale unui întins comerț, în care el se bucura de o încredere deplină.

Iacob ajunsese foarte viclean și iscusit în a înșela. Totdeauna treaz, el știa să înlăture toate măsurile cari ar fi putut duce la descoperirea dedesubturilor sale.

Așa lucră el până la vârsta de douăzeci de ani. În timpul acela dl. Dupont primi o scrisoare care îi făcea cunoscut că tânărul din serviciul său are tovărășii rele și cheltue mai mulți bani decât i-ar putea conveni de obicei unui mic funcționar. Pe mama sa o așeză într-o casă frumoasă cu tot confortul pe care l-ar fi putut dori

La Isus vom găsi odihna pentru sufletele noastre și mâna Sa ne va îndruma pe calea cea bună și sigură.

ea. Fără să bănuiască nimic, ea credea din toată inima că venise și pentru ea zile fericite după atâtea necazuri amare.

Când dl. Dupont primi scrisoarea aceea, Iacob era aproape de el. Contabilul își privi patronul și-l văzu cum schimbă numai fețe fețe. Privirile lor se întâlneau. Aceasta nu dură decât o clipă, dar inima lui Iacob se opri deodată de a mai bate. În tot restul zilei dl. Dupont îl privi cu un aer bănuitor ceea ce turbură pe tânăr. Se vedea cât de colo că scrisoarea era cauza. Și acum regreta mult purtarea sa, de teama urmărilor. Dacă faptele sale s'ar descoperi, el și-ar pierde orice stimă și mama sa poate ar muri de durere și necaz.

În seara aceea, ducându-se acasă, mama sa îl întâmpină ca de obicei, dar observând ceva în expresia feței lui, îl întreabă numaimăde:

— Ce ai în seara aceasta? Nu te simți bine?

— Mă doare capul.

— Puțină odihnă îți va face bine.

— Vreau să mă culc puțin, zise el.

Mama sa se duse cu el în salon, și după ce el se întinse pe canapea, îi puse mâna pe frunte. Ar fi trebuit ca această mână de mamă să-i ușureze durerea de care suferea. Dar din contră, această mână îi mărea chinul.

— Te simți mai bine acum? îl întreabă ea după puțin timp.

— Nu, mult mai rău, răspunse Iacob; cred că o plimbare în aer liber mi-ar face bine.

— Să nu ieși, Iacob, îl rugă mama sa.

— Ba da, mamă, numai câteva minute. Și ieși.

Biata mamă era foarte neliniștită, căci știa ea bine că fiul ei suferea din altă cauză decât de o durere de cap obișnuită.

Iacob merse timp de o jumătate de oră fără să știe încotro. Era de ajuns că scăpase de prezența mamei lui. Deodată se văzu în fața magazinului d-lui Dupont și

rămase surprins, văzând lumină înăuntru.

— Ce să fie? se gândi el tremurând.

Se opri să asculte, dar nu auzi nimic.

— De sigur că e ceva grav, gândi el. Dacă totul e descoperit, ce se va întâmpla? Sunt pierdut! Biata mamă!

Nenorocitul tânăr plecă de acolo și mai rătăci încă vreo două ore până să se ducă acasă. Mama sa îl aștepta și-l întreabă neliniștită dacă se simte mai bine. El răspunse că da, dar în așa fel, încât sărmana mamă fu și mai neliniștită. Apoi se duse în grabă în camera sa.

Dimineața, fața obosită a lui Iacob, arăta că nu dormise. În timp ce stătea la masă cu mama lui, se auzi soneria. Iacob se sculă numaimăde, ca și cum ar fi vrut să împiedece pe mama sa de a vedea pe cel ce sunase. După o scurtă convorbire la ușă, intră puțin în casă, fără a mai da prin sufragerie și apoi plecă cu persoana aceea.

Era o despărțire foarte tristă. Dl. Dupont stătuse aproape jumătate din noaptea aceea să controleze registrele și descoperise o lipsă de mai bine de șasezeci de mii de franci. Orbit de mânie, el își denunțase funcționarul la poliție, care fu arestat.

— Tânărul acesta mizerabil se va culca în patul pe care și l-a făcut el însuși, strigă comerciantul. Și se hotărî să meargă cu procesul până la capăt.

În ziua în care Iacob trebuia să fie judecat, dl. Dupont aduse dovezi pentru vinovăția acestui tânăr. Sărmana mamă era de față și din când în când se putea auzi hohotele-i de plâns. Înainte de a da sentința, președintele tribunalului se adresă vinovatului și-l întreabă dacă n'are nimic de spus pentru a se apăra. Toate privirile se îndreptară atunci spre acest tânăr, palid și agitat, care se sculă cu greu și începu să spună:

— Domnule Președinte, sunteți așa de bun să-l rugați pe vechiul meu patron să se apropie puțin?

La porunca Președintelui, dl. Dupont se apropie. Iacob îl privi câteva minute drept în față, apoi, îndreptându-se spre judecători:

— Iată, domnilor, ce am de spus. Aceasta nu-mi va ierta greșeala, dar poate va micșora vina în fața dumneavoastră. Când eu am intrat ca băiat de prăvălie în magazinul acestui om, eram un copil nevinovat, și dacă și el ar fi fost la fel, eu n'aș mai fi astăzi în fața dumneavoastră.

Dl. Dupont se sculă să protesteze și ceru sprijinul curții împotriva acuzațiilor îndreptate în contra lui. Dar Președintele îi porunci să tacă și-i zise lui Iacob să continue.

— La câteva săptămâni după ce am intrat în serviciu la el, controlai o factură și descoperii o greșală de o sută de franci.

Dl. Dupont se roși.

— Văd că vă amintiți, zise Iacob. Cât despre mine, nu voi uita niciodată ceea ce mi-ați spus atunci. Greșeala era în câștigul d-lui Dupont, și deoarece eu îl întrebam dacă trebuie s'o îndrept, el îmi răspunse: „Nu, să-și îndrepte el greșeala. Noi nu controlăm facturile în avantajul altora”. Aceasta fu cea dintâi lecție. Factura fu plătită și dl. Dupont câștigă o sută de franci.

Apoi eu am fost scandalizat, deoarece vedeam bine că nu avusesese dreptate. Dar după câteva zile, mă făcu nătărău fiindcă înapoiasem unui casier o hârtie de cinci sute de lei pe care mi-o dăduse din greșală.

— Acum pot cere sprijinul Tribunalului? strigă dl. Dupont.

— E adevărat ce a spus acest tânăr? întreabă Președintele.

Dl. Dupont avea aerul de a fi foarte încurcat. Privirile tuturor erau îndreptate spre el. El știa bine că judecătorii, avocații, maratorii, auditorii, toți erau conștienți că tocmai el întorsese dela calea cea dreaptă pe acest om.

După puțin timp, reluă Iacob, dl. Dupont îmi dădu din greșală cu cinci franci mai mult când îmi plăti leafa. Eram gata să-i dau înapoi, când îmi adusei aminte

de învățătura pe care mi-o dase, de a lăsa pe fiecare să-și îndrepte greșelile lui, și astfel îmi ținui banii. Aceasta se mai întâmplă încă odată și acesta fu începutul unui șir întreg de fraude și încurcături cari m'au adus aci. Dacă patronul și-ar fi dat seama de responsabilitatea pe care o poartă pentru faptele mele și dacă ar fi dat pe față cât de puțină milă sau îndurare, n'aș fi spus nimic.

Tânărul se așeză la locul său, își ascunse fața între mâini și începu să plângă. Atunci se auzi mama sa care strigă printre suspinuri:

— Sărmanul meu copil! Sărmanul meu copil!

În sală, ochii tuturor se udară de lacrimi. În liniștea care urmă după aceea, dl. Dupont strigă încă odată:

— Îngăduiți Domnilor ca onoarea mea să fie atinsă prin depozitia unui criminal?

— Poți să juri, îi zise Președintele, dacă acest tânăr a mințit. Numai așa îți poți arăta nevinoviața.

Atunci Iacob se sculă și îndreptându-se către dl. Dupont strigă:

— Jură, dacă poți.

Dl. Dupont se sfătui cu avocatul său, și apoi se gândi să bată'n retragere cât mai repede.

După ce Președintele se consultă cu judecătorii săi se adresă astfel lui Iacob:

— Luând în seamă vârsta ta tânără și ispitele la cari ai fost expus încă de când nu erai decât un copil, Curtea își dă sentința împotriva ta cu cea mai mică pedeapsă, adică un an închisoare. Dar te rog fierbinte și în mod solemn să nu mai mergi pe această cale. Vina nu se poate scuza cu totul; ea nu produce de altfel decât suferință. După ce îți vei ispăși pedeapsa, vei putea ieși din închisoare hotărât mai bine de a muri decât de a mai săvârși răul.

În anul în care Iacob stătu la închisoare, mama sa muri fără să-l mai fi văzut. Iacob avu destul

AMICUL TINERIMII

timp să mediteze și prin harul lui Dumnezeu, el își regăsi în fundul inimii sale sentimentele de cinste de altădată.

...

Zece ani mai târziu, un om stătea în biroul său, cetind ziarul. Fața sa era liniștită și serioasă, ca a unui om care avusese de suferit și care trecuse prin grele încercări. Dar deodată, în locul liniștei, se putu vedea pe fața lui o mare uimire când ceti aceste rânduri:

„Un mare număr de plângeri de escrocherie fiind adresate d-lui Procuror al Republicei, împotriva unui oarecare Dupont, comerciant

Fie valurile cât de turioase, prinzându-ne de cruce, de Isus, vom fi salvați și nici-o ispită a celui rău nu ne va putea clinti.

în orașul X..., acesta a fost arestat ieri”.

— Cât trebuie să-i mulțumesc lui Dumnezeu, zise Iacob cu glas tare, fiindcă mi-a dat această lecție dureroasă, dar folositoare! El să m'ajute să urmez totdeauna sfatul pe care mi l-a dat judecătorul și de pe urma căruia am ajuns așa de bine după zece ani: Mai bine să mori decât să faci răul!

„Un băiețuș”

În curând se împlinesc o sută de ani de când un credincios slujitor al lui Isus Hristos, ducându-se mai de vreme la biserică, întâlnește pe unul din diaconii săi.

— Am venit de vreme ca să te întâlnesc, zise diaconul. Am ceva de vorbit cu dvs, Domnule pastor, trebuie să fie ceva greșit în propăvăduirea și lucrarea dvs. deoarece într'un an de zile nu s'a adăugat decât un singur suflet la biserica dvs., și acesta, „doar un simplu băiețuș”.

— Așa e, zise pastorul, așa este, dar Dumnezeu știe că eu m'am străduit să-mi fac datoria, și eu mă pot încrede în El în ce privește rezultatele.

— Bine, bine, zise diaconul, dar Hristos a spus: „După roadele lor îi veți cunoaște”. A nu câștiga decât un singur membru pentru biserică, și ce membru... „doar un simplu băiețuș”, aceasta este o dovadă puternică că nu aveți destulă credință și zel.

Eu nu vreau să fiu aspru, dar aveam aceasta pe conștiință, și vorbindu-vă deschis, nu mi-am făcut decât datoria.

— E adevărat, zise bătrânul, dar dragostea este îndelung răbdătoare, plină de bunătate și nădăjduște în toate. Eu am multă nădejde în acest micuț Robert. Unele grăunțe pe cari noi le semănăm aduc rod mai târziu, dar de obicei acest rod este cel mai bun.

În ziua aceea bătrânul pastor se urcă la amvon cu inima mâhnită și plină de tristețe. El își termină predica cu ochii plini de lacrimi. Atunci, ar fi dorit să-și fi terminat lucrarea sa pe pământ și să se odihnească printre morminte, sub arborii înfloriți ai vechiului cimitir.

După ce credincioșii pleacă, el rămase singur în vechea biserică. Pentru el templul era sfânt și nepus de drag: era căminul său

spiritual încă din tinerețe. În acest loc sfânt se rugase el pentru sufletele unei generații care acum nu mai exista, apoi păstorise copiii unei noi generații și tot acolo, da tot acolo, i se spusese că lucrarea sa nu mai era binecuvântată.

Nu era nimeni în biserică. Nimeni? O! ba nu, „doar un simplu băiețuș”. Acest băiat era Robert Moffat. El se uita la bătrân cum tremura: inima sa fu cuprinsă de simpatie și dragoste pentru bătrânul pastor. Se duse la el și-și puse mâna pe veșmântul negru al pastorului său.

— Ce e, Robert?

— Ce credeți, dacă aș munci mult pentru a mă instrui, n'aș putea ajunge și eu odată un predicator?

— Un predicator?

— Dar un misionar?

Urmă o lungă tăcere. Ochii pastorului se umpluseră de lacrimi. La urmă el zise:

— Robert, tu îmi vindecă rana de pe inima mea! Văd acum mâna lui Dumnezeu cum lucrează. Dumnezeu să te binecuvinteze, băiatul meu. Da, eu cred că tu vei ajunge un predicator.

***

După cincisprezece ani, un misionar în vârstă, se întorcea în țara sa. Numele său era rostit cu cel mai mare respect. Când intra

Samariteanul milos

el într'o adunare, adunarea se scula în picioare. Când vorbea în public, se făcea cea mai mare liniște. Înaintea sa prinții stăteau cu capetele descoperite. Nobilii îl invitau acasă la ei.

Acest misionar, era Robert Moffat, apostolul Africii de Sud.

El adusese o țară întreagă la biserica lui Hristos. El adusese la Hristos prin Evanghelie pe cei mai sălbatici șefi africani. Tot el a tradus Biblia în limba triburilor negre, și a îmbogățit Societatea de Geografie cu informații prețioase. Cât a trăit, și-a cinstit umilul loc al nașterii sale, Biserica, Patria, și a slujit pentru cauza lui Dumnezeu în lumea întreagă.

El a fost cumnatul lui David Livingstone. E greu să nădăjduiești când nu se vede niciun semn de roadă; dar secerișul este sigur când intențiile și scopurile noastre sunt drepte.

Acum bătrânul pastor doarme la umbra copacilor, în umilul său câmp în care a lucrat cu toată râvna o viață întreagă; dar oamenii își aduc aminte de lucrarea sa, prin ceea ce a făcut el pentru acest băiat și prin ceea ce acest băiat a făcut pentru lume.

„Doar un simplu băiețuș”.

Carus

AMICUL TINERIMII

Templul

Un rege al Persiei, dorind să-și arate evlavia sa generațiilor viitoare, chemă la sine pe cei mai renumiți arhitecți din timpul său și le porunci să construiască fiecare după gustul său, un templu în onoarea soarelui. El le dădu cea mai mare libertate să-și aleagă materialele și lucrătorii pentru zidirea acestor temple, făgăduind o mare răsplată aceluia care va fi construit cel mai mareț templu dintre toate.

După mai mulți ani fiecare arhitect își termină capo-d'opera sa și regele fu invitat să-și dea părerea asupra lor.

Primul templu era de marmoră și granit; de o arhitectură măreață și împodobit cu sculpturi minunate. Regele fu încântat la vederea lui și laudă mult pe constructor.

Al doilea templu era făcut din metal strălucitor, care strălucea puternic sub văpaia arzătoare a soarelui, și regele orbit de strălucirea lui, spuse că această clădire este vrednică pentru Dumnezeu, deoarece reflecta atât de frumos lumina.

Al treilea arhitect conduse pe rege la o clădire unică în felul ei. Toată era de sticlă, toată era transperantă; e drept că pusese multe lemne la temelii, pentru a susține această clădire. Nicio statuie, niciun ornament măreț. „Iată, rege, zise arhitectul, iată adevăratul templu al soarelui! Nu este făcut pentru slava omului, ci pentru a fi scăldat de razele astrului pe care tu îl adori! Toate celelalte

te clădiri strălucesc în lumina soarelui, dar soarele nu poate intra în ele. Aci, tu nu vei găsi niciun colț întunecos, nicio cameră care să nu fie în întregime stăpânită de soare, niciun colț care să nu-i aparțină lui!”

— Fericit arhitect, zise regele, tu ai construit adevăratul templu, și tu vei primi răsplata făgăduită.

Noi avem datoria, aci jos-pe pământ, să construim fiecare câte un templu.

Fiece om este arhitectul propriei sale vieți; iar scopul cel mai înalt al vieții noastre este de a proslăvi pe Acela care ne-a dat viața; dar ce trebuie să facem noi pentru a mări pe Dumnezeu?

El nu ne cere lucruri mari, daruri scumpe, rugăciuni mișcătoare, sau o religie greoaie.

El nu Se mulțumește cu o strălucire exterioară, cu o virtute numai pe față, cu o milă numai pe deasupra.

Ce vrea El?

El vrea ființe cari să-i aparțină cu totul Lui; cu corp, minte și suflet. Cel mai frumos, singurul templu al lui Dumnezeu pe pământ, este viața, oricât de umi-

Ce i-a făcut pe cei trei magi să urmărească steaua ce li s'a arătat, dacă nu sincera dorință de a afla adevărul nădejilor ce se ridicase în inimile lor prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu, și anume că Isus avea să vină. Azi, același cuvânt va produce în inima noastră același dor după Isus și după umblarea pe calea Sa. Steaua care strălucește azi, urmând-o cu credincioșie ne va conduce în împărăția slavei Sale.

lă ar fi ea, care Li este consacrată Lui; o viață în care totul este transparent, sincer, adevărat, o viață asemenea cu a lui Isus, care fu „locuința lui Dumnezeu printre oameni”.

În lături cu falsitatea, ipocrizia și formalismul! Să nu fie niciun colț întunecos în inima noastră! Să ne predăm cu totul luminei divine; și până și în cele mai ascunse gânduri să fim însuflețiți de spiritul umilinței, ascultării și al dragostei.

(Récits et Allégories).

R. Sailleus

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VII. No. 6/1939. Abon. pe un an lei 50, un număr lei 10. Tip. și Edit. „C. E”. București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

Munții Bucegi

General Photograph Service

Scouri

Ceasornicul vorbitor dela Observatorul din Paris, cercetat de atâtea ori pe zi prin telefon, aduce Statului un câștig de 12 milioane de franci.

In insula Sumatra, maimuțele sunt dresate ca să culeagă nucile de cocos și sunt învățate să culeagă numai pe cele coapte bine.

Bulgaria este țara unde se află cel mai mare număr de oameni trecuți de vârsta de 100 de ani. Statisticile făcute de curând arată că sunt în această țară peste 4000 de oameni în etate de 100 de ani și chiar trecuți de această vârstă. Cea mai mare parte dintre ei trăiesc la sate sau în comune mici la munte și toți duc o viață primitivă.

Dintre toate animalele cari trăiesc în stare sălbatică, nu e niciunul care este atât de răspândit pe fața pământului și care să se adapteze așa de bine diferențelor de temperatură și condițiilor de viață ca vulpea.

După ultimile cifre publicate în Europa, reiese că aproape tot aurul lumii este în posesia a trei mari națiuni: Statele Unite, Marea Britanie și Franța. Banca Federală a Statelor Unite are 11.000 tone, Banca Angliei 3.530 tone și Banca Franței 2.270 tone. Din nefericire acest aur nu e pus în circulație.

Una dintre cele mai mari atracții ale orașului Mans, este ceasornicul de flori care se poate vedea în grădina publică, nu departe de monumentul ridicat în onoarea aviatorilor și între alții, lui Wilbur Wright. Ceasul este format din 12.000 până la 14.000 de plante. Deoarece florile trebuie schimbate și înlocuite cu altele după sezonul lor, numai în timpul verii se folosesc aproximativ 40.000 de plante.

Recordul mondial al lăsării cu parașuta l-a bătut Russe Kaltanov. El s'a lăsat cu parașuta din avion dela 11.037 m. înălțime. Pentru coborire nu i-a trebuit decât treizeci de minute.

În Statele Unite sunt acum 8.000.000 de biciclete, adică o bicicletă pentru fiecare șaseșprezece persoane.

Statele Unite au 6.000 de spitale cu 1.000.000 de paturi. Capitalul investit în aceste spitale este de peste 3.000.000.000, și anual se cheltuiește pentru operații 750.000.000. Din 6.000 de spitale, aproximativ 1000 sunt conduse de instituții aparținând diferitelor grupări religioase. Șasezeci sunt conduse de ordinul frățesc, și peste 1.500 sunt conduse de organizații particulare. Aceste spitale îngrijesc anual peste 5.600.000 de bolnavi.

În Anglia numai trei case de editură au dreptul să tipărească Biblii. Orice editor care ar tipări această carte fără să aibe autorizație, este socotit vinovat de o greșală „de moarte”.

S'a calculat că, în timp de 450 de ani, s'au tipărit aproape treizeci de milioane de cărți și că apar în fiecare an peste 200.000 de cărți fără a pune la socoteală cele 80.000 reviste și cele 40.000 ziare publicate în toată lumea. În 1900 se socotea deja peste 12.000 de lucrări despre Ioana d'Arc; despre Goethe s'au scris peste 20.000 de cărți, dar se pare că Napoleon a bătut recordul cu 70.000 lucrări scrise despre el.